

РАСТЕЊЕ У ХРИСТУ

Октобар, новембар, децембар 2012.

Садржај:

1. Велика борба: темељ	5
2. Откривење и Бог откривен у њему	13
3. Човек: дело Божјег стварања	21
4. Спасење: једино решење	29
5. Растење у Христу	37
6. Победа над силама зла	45
7. Опремање за победу	53
8. Црква: у служби човечанства	61
9. Црква: обреди и ритуали	69
10. Закон и јеванђеље	77
11. Хришћански живот	85
12. Последњи догађаји: Исус и спасени	93
13. Када све постане ново	101

РАСТЕЊЕ У ХРИСТУ

Аутор: Квабена Донкор

Број 4/2012.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара: Игор Боснић

Превод: Милан Шушљић

Лектура: Мирјана Ђерић

Издаје: ТИП »ПРЕПОРОД«, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема мр Радомир Грујић

Штампа: »Препород« Београд, 2012.

Тираж: 5000

УВОД

ОСНОВНА ВЕРОВАЊА

Свако у нешто верује. Чак и они који тврде да ни у шта не верују, или да не верују ни у шта апсолутно, ипак верују у нешто (у том случају, у свој релативизам). Веровања су важна, јер веома утичу на начин нашег живота. Међутим, за неке хришћане, важније од веровања или понашања јесте припадање, свест о заједништву. Ипак, заједништво мора да буде утемељено на заједничким веровањима, заједничким циљевима и интересовањима.

Што се тиче нас адвентистичких хришћана - из скоро свих замисливих огранака људског рода – оно што нас држи заједно као целину јесу наша »Основна веровања«, свих 28 на броју, која представљају темељ да бисмо расли у Христу и живели као заједница вере у светлости вечности.

Неки тврде да је важна једино наша љубав према Христу, а не доктрина. То звучи лепо, али Библија никада не одваја љубав према Христу од љубави према истини. Нама је речено да »говорећи истину у љубави« можемо да растемо у Христу (Ефесцима 4,15.16). Познавање доктрине није само гомилање исправних података; уместо тога, познавање доктрине води љубави према Богу (2. Јованова 6-10). Штавише, Библија је заинтересована за »здраву науку« зато што, између осталог, утиче и на етички живот (1. Тимотију 1,9.10; Титу 2,1-5).

Хришћанска адвентистичка црква има 28 основних веровања. То није кредо у смислу да нико више не може очекивати развој истина изражених у њима, или да се неко ново учење никада не може додати постојећим. Иако увек морамо бити отворени за веће видело, чврста сагласност око ових 28 основних веровања је кључна за јединство и мисију Цркве. Шта је друго окупило милионе људи из свих делова света у јединствен покрет ако то нису наша заједничка веровања?

У току овог тромесечја, ми ћемо се усредсредити на нека од тих учења. Иако верујемо да свих 28 веровања представљају темељ нашег идентитета као адвентиста, не можемо их све проучити у току једног тромесечја. Међутим, верујемо да смо понудили систематски и разумљив водич за проучавање неких од тих веровања. Посебна пажња биће посвећена једнаестом веровању под насловом »Растење у Христу«, које је било формулисано на заседању Генералне конферен-

ције у Сент Луису 2005. године. То веровање, само по себи, није неко ново и непознато учење; уместо тога, као одговор на потребе у неким деловима света, оно помаже да се разјасни шта Црква каже о Божјој сили да верницима додели победу у Христу над силама зла. У ствари, све поуке у току овог тромесечја биће обликоване у контексту борбе између Христа и тих сила зла. То је оно што обично називамо »велика борба«.

У оквиру велике борбе и непосредно повезано с њом јесте спасење у Христу које се попут нити провлачи кроз све наше доктрине. Велика борба и питања која она покреће, постављају позорницу за план спасења, који се налази у темељу свих 28 основних веровања и потпуно их прожима.

Према томе, доктрине нису саме себи сврха. Оне су средство да се постигне циљ, а циљ је Исус и жеља да лично упознамо Исуса и да узрастемо у Њему. Или, субјективније гледано, свих 28 основних веровања треба да нас наведу да дубље схватимо оно што је Исус учи- нио за нас путем плана спасења. То би опет, са своје стране, требало да нам помогне да још више заволимо Бога и да свој живот посветимо настојању да ту љубав покажемо свету и »поглаварствима и властима на небу« (Ефесцима 3,10).

Да, сви верују у нешто. Циљ проучавања у току овог тромесечја јесте да нам помогне да верујемо у истину (Јован 14,6), али не само то, већ да још више заволимо Њега и да узрастемо у Његовој благодати.

Квабена Донкор, рођен у Гани, обавља службу помоћника директора Библијског истраживачког института при Генералној конференцији у Силвер Спрингу, Мериленд.

ВЕЛИКА БОРБА: ТЕМЕЉ

Текстови за проучавање: 1. Мојсијева 3,15; Откривење 12,1-17; Исаија 14,4-21; Језекиљ 28,12-19; Исаија 53,6; Римљанима 1,20-28; Јован 16,2.

Текст за памћење: »И још мећем непријатељство између тебе и жене, и између сјемена твојега и сјемена њезина; оно ће ти на главу стајати, а ти ћеш га у пету уједати« (1. Мојсијева 3,15)

Кључна мисао: Концепт о великој борби повезује сва наша основна веровања.

Неко је рекао: »Потреба је мајка свих проналазака.« Реч мајка у овом случају значи »извор«, »погонска снага«, »темељ«; управо потреба за нечим, неопходност, покреће људе на делање. На пример, потреба за чистијим ваздухом је темељ, покретачка снага, иза потраге за енергетским изворима, осим фосилних горива.

Слично проналасцима на физичком подручју, и систему веровања је потребан темељ, начело које га објашњава.

Ми смо формулисали текст од 28 основних веровања. Та веровања имају свој темељ у концепту који називамо »велика борба«. Свако од 28 основних веровања бави се посебним аспектом тог космичког сукоба. Веровања која ћемо проучавати у току овог тромесечја најбоље се могу разумети у светлости велике борбе. Ове седмице разматраћемо неке од кључних тачака овог темеља.

ВЕЛИКА БОРБА И ЊЕНИ УЧЕСНИЦИ

Током целе забележене историје, људи су наслућивали да се људски род налази у некој врсти борбе, сукоба између опречних сила. Песник Томас Елиот је записао: »Током свих мојих година, нешто се никада не мења. Ма колико га скривали, оно увек остаје исто: непрестана битка између добра и зла.« (*T. S. Eliot: Complete Poems and Plays*) Колико год да је ово мишљење раширено, људи имају радикално друкчија гледишта о томе око чега се води сукоб, ко је све у њега укључен, шта је на коцки, и како ће се борба завршити. Међутим, ми као адвентисти ову битку посматрамо из потпуно натприродне перспективе, перспективе која произлази из нашег разумевања Библије и онога што Библија говори о »великом сукобу између Христа и Сотоне«.

Проучи текстове у 1. Мој. 3,15 и у Отк. 12,1-17. Ко су кључни учесници у великој борби? Иако се понекад користе симболи да би се описали учесници, зашто верујемо да су силе, овде описане, потпуно стварне, да је реч о стварним бићима? Шта би се догодило с целим нашим системом веровања када бисмо стварност велике борбе између Христа и Сотоне и своју улогу у њој тумачили у духовном смислу, симболички?

Није ништа необично да се људи служе појмовима као што су ђаво или анђели, па чак и Бог, иако мисле на нешто сасвим различито од онога што се обично разуме под тим појмовима. На пример, има оних чија се заинтересованост за употребу појма Бог усредсређује једино на функцију коју та реч има у људском језику и друштву; они уопште нису заинтересовани да ли Бог, у било ком облику, заиста и постоји.

Без обзира на симболе који су употребљени да би се они описали, Библија учи да су учесници велике борбе стварна бића укључена у стварни сукоб. Тако их ми као адвентисти и разумемо. Већина доктрина о којима ћемо проучавати у току овог тромесечја неће имати смисла уколико учеснике у великој броби не можемо да узмемо дословно, што нас често доводи у сукоб с културом која преовладава у нашој средини.

У ствари, иако је током последња два века световност попримила мноштво облика, ништа је боље не описује од њеног настојања да уклони све »друге светске језике« из људске комуникације. Захваљујући успесима науке, у неким културама људи су све више склони да на све око себе гледају очима науке. Анђели и демони не уклапају се у научни систем размишљања. Према томе, савремена култура је све више обележена несатајањем сваког веровања у натприродно.

РАЗМИСЛИ: Колико је снажно твоја култура прожета научним, световним гледиштима? Колико си и ти сам под њеним утицајем? Којег аспекта таквог погледа на свет се посебно морамо чувати?

Иако нам Библија не наводи изричито разлоге из којих је дошло до сукоба између Бога и Сотоне, они се могу наслутити на основу неких библијских текстова као што су Исaiја 14,4-21 и Језекиљ 28,12-19. У свом првобитном контексту, ови текстови говоре о паганским владарима Тира и Вавилона; међутим, када се пажљиво прочитају, пружају појединости које иду даље од тих старих блискоисточних владара. Заиста, они указују на порекло, положај и пад Сотоне.

У 1. Тимотију 3,6 Павле упозорава против рукоположења нових обраћеника, говорећи да такав поступак може изазвати да рукоположена особа постане умишљена и да упадне у исти »суд ђавољи«. Како овај Павлов текст осветљава претходна два текста и на који начин нам сва три текста помажу да разумемо неке појединости те велике борбе?

У најмању руку, три чињенице се наглашавају у поменутом тексту: охолост, самосталност и независност. Стари завет описује створена, зависна бића која чезну да буду сама себи довољна и независна. Међутим, независност је увек независност од некога или нечега. Прва Јованова 3,8 каже да је ђаво грешио од почетка; 1. Јованова 3,4 дефинише грех као безаконје. Из тога следи да је Сотонин грех – који се испољио као тежња за независношћу и слободом поступања – представљао жељу да се ослободи »ограничења« која му је Бог наметао и од Његовог закона. И тако, одбијајући да се потчини ауторитету Божјег закона, Сотона је показао да жели да живи у неким другачијим условима. Ова побуна такође је требало да истакне да систем закона на Небу није идеалан, да нешто није у реду с њим. Међутим, пошто је Божји закон одраз Божјег карактера, недостатак у закону указао би и на недостатак у Божјем карактеру. Укратко, Сотонина побуна била је усмерена исто толико против самога Бога колико и против било чега другог.

РАЗМИСЛИ: Охолост, самосталност, независност. Шта те речи значе за тебе лично? На које начине је сваки од нас у опасности да падне у исте замке, понекад веома подмукле, које нам постављају охолост, самосталност и независност? Уосталом, у правим околностима, шта има лоше у било ком од тих концепата?

БОЖЈЕ ОРУЖЈЕ

»И још мећем непријатејство између тебе и жене и између сјемена твојега и сјемена њезина; оно ће ти на главу стајати, а ти ћеш га у пету уједати« (1. Мојсијева 3,15). На који начин се велика борба открива у овом тексту?

Симболички језик текста у 1. Мојсијевој 3,15 којим је велика борба најављена, даје нам наговештај Божјих правила о учествовању у тој борби. Можемо видети да сукоб, који је започео на Земљи између жене и змије, треба да буде проширен на следбенике првобитних учесника: на потомке жене и на потомке змије. У одређено време, као што знамо, сукоб ће достићи свој врхунац у смртоносном судару између Сотоне и мушког потомка жене, Исуса из Назарета. Божје изабрано оружје био је Исус – који ће доћи да се бори у корист жене, да претрпи ране, али да коначно зада смртоносни ударац змији. Изабрано оружје био је чин жртве коју је Исус принео, чин несебичне љубави.

Како нам следећи текстови помажу да схватимо неке од проблема укључених у велику борбу? На који начин план спасења представља средиште целог сукоба?

Упореди текст у 1. Мојсијевој 4,4 с текстом у Јеврејима 11,4.

Упореди текст у 1. Мојсијевој 12,3; 22,18 с текстом у Галатима 3,16.

Упореди текст у 2. Мојсијевој 25,8 с текстом у Јеврејима 4,2.

Упореди текст у Исаији 53,6 с текстом у Римљанима 5,8.

С текстом у Матеју 16,18; 18,16-20

С текстом у Јеврејима 8,1.2

СОТОНИНА БОРБА

Ако пажљиво будемо пратили текст јучерашњег дела поуке, установићемо да постоји прогресија по којој је Бог објављивао себе и своју истину усред велике борбе. Бог је деловао преко службе патријараха и преко службе у израиљском светилишту, преко Христове жртвене смрти помирења, преко Цркве, и преко Христове службе у небеском светилишту.

Међутим, Сотона је неуморно покушавао да поткопа Господње планове. Веома много битака у току велике борбе водило се управо око тих питања.

На пример, систем приношења жртава којег су се држали патријарси, али и Израиљци у својим службама у светилишту, засновао је сам Бог да би подсетио људски род на Створитеља и да би одржао живом наду у откупљење и спасење.

Како је Сотона покушао да присвоји и уништи истину о плану спасења, посебно откривену у систему приношења жртава? Види Римљанима 1,20-28; 5. Мојсијева 32,17.18

Свакако, Христово утеловљење, Његова служба на Земљи, и Његова жртва помирења на крсту, представљали су основне делове плана којим је Бог одлучио да победи Сотону у великој борби. Христова смрт је гаранција пропасти Сотоне који је неуморно радио против Христа.

Шта нам следећи текстови говоре о начину на који се Сотона борио против Христа? Матеј 2,1-18; 4,1-11; 16,21-23; 27,39-42.

После своје смрти и ускрсења Христос је успоставио своју Цркву на Земљи и дао јој задатак да изгубљеном човечанству објави радосну вест о спасењу. Од настанка Цркве Сотона је одлучио да је ослаби и уништи. Следећи текстови указују на неке од Сотониних система у борби против Цркве: Дела 5,17.18; 7,54-60; 2. Сол. 2,1-4; 1 Тим. 4,1; 2. Пет. 2,1; Отк. 12,13-17.

У међувремену, Посланица Јеврејима говори нам о стварном светилишту на Небу у које је Христос ушао после свог узнесења са Земље (Јеврејима 4,14-16; 9,24), да би обавио своју првосвештеничку службу у корист грешног људског рода (Јеврејима 7,27). У Данилу 8,11-14, можемо видети Сотонину активност у вези са Христовом првосвештеничком службом у небеском светилишту и о његовим покушајима да је приграби.

РАЗМИСЛИ: Једно је прочитати текст у 1. Петровој 5,8.9 и стећи интелектуално разумевање тог упозорења; сасвим је друго живети то упозорење у свом свакодневном животу. Како се ми, у ствари, одупиремо ђаволу? Колико си пута у току једног дана свестан Сотониних напора да те савлада?

ОДЛУКА О БУДУЋНОСТИ

»Ако вам није драго служити Господу, изаберите себи данас коме ћете служити; или богове којима су служили оци ваши с ону страну ријеке, или богове Амореја у којих земљи живите; а ја и дом мој служићемо Господу« (Исус Навин 24,15). Како нам овај текст открива шта је, на много начина, основно питање у великој борби?

Пророчанство нам омогућује поглед на завршне призоре у сукобу између Бога и Сотоне. У раздобљу од 1260 година (Данило 7,25; 12,7; Откривење 11,2; 12,14; 13,5) Сотона је повремено, али упорно, прогонио Божји народ. У завршном обрачуна, који је описан у Откривењу 12. и 13, Сотона користи две земаљске силе: звер сличну рису (Откривење 13,1-10) и дворогу звер (Откривење 13,11-17). Те звери се служе свим Сотониним тактикама описаним у делу поуке за среду.

Текст у Откривењу 14 је опис противмера које Бог предузима у току завршних етапа борбе, како би осујетио Сотонине маневре и сукоб привео крају. Шта нам текст у Откривењу 14,6-13 открива о начину испољавања неких аспеката велике борбе?

Из Божје перспективе, неопходно је јасно објављивање предмета повезаних са сукобом (овде представљених порукама тројице анђела) пре него што се сукоб приведе крају. Људски род мора бити информиран како би људи могли да донесу одлуку у вези с тим питањима.

У завршном сукобу биће оних који ће остати верни Богу. У Откривењу 14 они су симболички представљени бројем 144 хиљаде, и вероватно су представници безбројних Христових следбеника из свих народа света (Откривење 7,4). Међутим, они остају послушни Божјим заповестима у време велике невоље и од срца су одани обожавању Бога Створитеља. Они примају знак Божјег одобравања и заједно с Њим побеђују док безаконици бивају уништени у завршној жетви (Откривење 14,14-20). Основна мисао је да ће ова велика борба једнога дана бити завршена.

РАЗМИСЛИ: Једна важна чињеница у вези с великом борбом: нико не може да остане неутралан. Ви ћете бити или на једној, или на другој страни. Свако би могао да тврди да је на Господњој страни (Јован 16,2); како са сигурношћу можеш знати да си стварно Његов? Изнеси свој одговор у разреду.

»Библија сама себе тумачи. Писмо се мора упоређивати с Писмом. Онај који проучава Библију мора се научити да је посматра као целину и да уочи међусобни однос њених делова. Он треба да се упозна с њеном великом средишњом темом, с Божјом првобитном намером за свет, с настанком велике борбе и с делом спасења. Треба да разуме природу два начела која се боре за превласт, и да научи да прати њихово деловање у извештајима историје и пророштва све до великог завршетка. Треба да види како ова велика борба прожима сваки степен људског искуства; како и он сам у сваком свом поступку у животу открива или једну или другу од те две опречне побуде; и како, хтео то или не, он чак и сада одлучује на чијој ће се страни наћи у том сукобу.« (Елен Г. Вајт, Васпитање, 190. стр. ориг.)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. У наведеном цитату из књиге Васпитање, Дух пророштва пише да велика борба улази у сваку фазу људског искуства. Колико је то истина када је у питању твоје искуство? Да ли ти је твоје разумевање предмета велике борбе било извор снаге или очајања док си се суочавао с проблемима свакодневнoг живота у свету греха и патњи?
2. Неки говоре о »одлагању« Другог Христовог доласка. Када се узме у обзир количина неправде и бесмислених патњи у свету, изгледа да је сваки додатни дан живота на Земљи сувишан. Како би верници у разреду изразили своје виђење такозваног »одлагања« Христовог доласка?
3. Колико можемо да будемо сигурни у коначно разрешење сукоба између добра и зла? Шта вам улива сигурност да ће зло на крају бити надвладано? Које разлоге имамо да у то верујемо? Како нам, на пример, пророчанство из Књиге пророка Данила, у другом поглављу, пружа наду у повољан исход борбе?
4. У разреду, још једном проучите одговор на завршно питање у делу поуке за четвртак. Одговор је изузетно значајан, посебно што се тиче нашег схватања ко ће бити прогонитељ у последњим данима. Како, онда, можемо бити сигурни да ћемо се наћи на правој страни?

ОТКРИВЕЊЕ И БОГ ОТКРИВЕН У ЊЕМУ

Текстови за проучавање: 2. Петрова 1,19-21; 2. Тимотију 3,16.17; 5. Мојсијева 6,4; Матеј 28,19; Јеврејима 11,6; 2. Мојсијева 3,1-14.

Текст за памћење: »Бог који је негда много пута и различитијем начином говорио очевима преко пророка, говори и нама у пошљедак дана овијех преко сина, којег постави нашљедником свему, кроз којег и свијет створи« (Јеврејима 1,1.2).

Кључна мисао: Колико год да је важно да разумемо начин на који делује библијско надахнуће, још је много важније да упознамо Бога који нам се открива путем тог надахнућа.

»Небеса казују славу Божју и дјела руку његовијех гласи свод небески« (Псалам 19,1). То је тако тачно. Међутим, она не казују да нас Он воли, да је умро за нас, и да активно делује како би нас спасао од последица наших грешних одлука.

Ипак, главна мисао је да Библија мора да остане првенствени извор сазнања о Богу, без обзира шта о Њему можемо да научимо из других извора. Постоје велике истине, посебно о природи Бога и о Његовом делању у овом свету, о којима ништа не бисмо знали да нам нису биле откривене. И као што смо већ видели, иако људи могу да наслуте понешто о сукобу који се води између добра и зла, како би другачије могли сазнати о великој борби да Писмо не учи о томе?

У току ове седмице усредсредићемо своје мисли на две чињенице: прво, посматраћемо шта Библија говори о самој себи и како је надахнута. А затим, видећемо шта нам говори о Богу који ју је надахнуо.

Прочитај текст у 2. Петровој 1,19-21. Шта нам Петар открива о томе како су новозаветни аутори гледали на старозаветне списе?

Петар потврђује да старозаветна пророчанства не потичу од човека. Он објашњава да су пророци говорили зато што су били надахнути од Бога. Израз »научени од Светога Духа« значи да је побуда за писање Писма дошла од Светога Духа. Укратко, библијски писци били су надахнути од самога Бога.

Читај текст у 2. Тимотију 3,16.17. Шта нам ови стихови говоре о Библији и у коју сврху она треба да се користи?

Потпуно је јасно да Павле жели да Тимотије схвати да се на Писмо, управо зато што је надахнуто Светим Духом, можемо ослонити као на извор поуке и савета за духовну изградњу верника. Павле не оставља никакве сумње у погледу тога да је Писмо веродостојно, ауторитативно и оригинално. Осим тога, треба приметити да Павле говори о »целом Писму«. Павле нам не оставља могућност да бирамо неке делове Писма као надахнуте, а да неке одбацујемо као ненадахнуте. Нису сви делови Писма једнако обавезни – на пример, церемонијални закон нас више не обавезује – али је то веома далеко од помисли да сви делови Писма нису на исти начин надахнути, или да су неки делови мање надахнути од других.

Читај текстове у Матеју 4,4.7.10; 22,41-46; у Јовану 10,34.35. Коју кључну истину о Писму и о ауторитету Писма можемо пронаћи у тим речима?

Без обзира шта верујемо, нама је потребна почетна тачка, темељ на коме ћемо изградити то веровање. За нас, адвентистичке хришћане, тај темељ је Библија – коначно мерило и пресудитељ истине.

РАЗМИСЛИ: Колико времена проводиш уз Божју реч? Колики је део твог живота усклађен с њеним учењима? Размисли о последњих 24 сата. Шта си за то време учинио што је било утемељено на ауторитету Писма, а шта си учинио што се супротило његовим учењима?

»Нису саме речи Библије надахнуте, већ су људи који су је писали били надахнути. Надахнуће не делује на човекове речи или његове изразе, већ на самога човека који, под утицајем Светога Духа, бива надахнут одређеним мислима. Међутим, речи добијају печат човека појединца и његовог ума. Божански ум прожима све. Божански ум и воља се сједињују с људским умом и вољом; и тако изјаве човека постају Божја Реч.« (Ellen G. White, Selected Messages, book 1, 21) Како нам ове речи помажу да разумемо како је надахнуће деловало на писање Библије?

У целом питању надахнућа, људи су понекад опседнути оним што називају проблематичним текстовима. Размотрите, на пример, речи натписа изнад Исусове главе, према опису у Јеванђељима. Према Матеју 27,37 натпис гласи: »Ово је Исус, цар Јудејаца«; према Марку 15,26 »Цар Јудејаца«; а према Луки 23,38 »Ово је цар Јудејаца«. Како да разумемо ове разлике?

Како Библија каже: »Све је Писмо од Бога дано« и веродостојно; а ипак имамо различите извештаје о натпису на Исусовом крсту. И управо нам те две чињенице откривају начин на који надахнуће делује. Овај случај нам показује да надахнуће дозвољава различите описе неке идеје или неког догађаја, под условом да су сам догађај или идеја описани на одговарајући начин. Тамо где је довољан приближан опис да се добије одговарајућа слика, надахнуће га прихвата, као што се то догодило с натписом на крсту. С друге стране, када се захтева тачност, као у 1. Цар. 6,1, надахнуће је даје и она мора да буде прихваћена као таква.

Упореди текстове у Делима 1,18 и у Матеју 27,5. Како се та два извештаја о Јудиној смрти наизглед разликују?

Дуго времена су критичати Библије тврдили да ова два текста дају опречне описе Јудине смрти. Међутим, најновија истраживања су показала да се реч преведена као »паднувши наглавце« у Делима 1,18 може превести и као »надути се«. Према томе, изгледа да је Јуда, пошто се обесио, остао неколико дана неоткривен, па се његово тело испунило гасовима који су учинили да дође до распадања. Оно што је на први поглед изгледало неспојиво, дошло је на своје право место.

Претежни део Библије прихвата се без проблема. На оно мало места где се постављају питања о »грешкама« или »несагласностима«, мудро би било сачувати понизност и поверење у надахнуће Божје Речи. Ко зна колико је људи доживело бродолом своје вере, усредсређујући се на проблеме у тексту. Ми нисмо позвани да будемо судије Божјој Речи; уместо тога, ми смо позвани да је послушамо.

ТАЈНА ТРОЈЕДНОГ БОГА

»И рече Бог: хајде да начинимо човјека по својему обличју, као што смо ми« (1. Мојсијева 1,26).

Разумевање начина на који надахнуће делује, ма колико важно, само је средство да се постигне одређени циљ, а тај циљ је да упознамо Бога. Дубоко разумевање начина на који је Библија написана, па чак и дубоко разумевање истина које су у њој откривене, ништа не значи ако лично не упознамо и самог Господа (Јован 17,3).

Чињеница коју Библија изричито наглашава о Богу је Његова једност, целовитост.

Читај текст у 5. Мојсијевој 6,4 и у Марку 12,29. Која се кључна истина налази у тим речима?

Библијски изрази о Божјем јединству искључују сваку помисао на много богова. Постоји само један једини Бог. Међутим, укупна слика коју добијамо из Библије показује да постоји неки унутрашњи »садржај« у Њему, нека унутрашња уједињеност која не нарушава Његову једност.

Прочитај текстове у 1. Мојсијевој 1,26; 3,22; 11,7; у Јовану 1,1-3,18; 20,28; 2. Коринћанима 13,14; Матеј 28,19. Како ови текстови почињу да расветљавају унутрашњу стварност Бога?

Старозаветно указивање на множину пружа увид у природу унутрашњег Божјег бића. Када то повежемо с новозаветним текстовима о Исусу Христу и Светом Духу, почињемо да схватамо да у Божјој природи има мноштво појединости које не разумемо у потпуности и које вероватно никада нећемо ни разумети. Троједан аспект Бога је тајна, једна од многих, с којом морамо научити да живимо.

Подаци које нам Библија даје о Богу, укључујући и податак о Његовој троједној природи, нису нам стављени на располагање да бисмо се упуштали у спекулативно филозофирање, већ да бисмо унапредили своје схватање Његових делатности, а посебно Његовог откупитељског деловања у нашу корист током одвијања велике борбе па све до њеног коначног завршетка.

РАЗМИСЛИ: Ко нема мноштво питања на која само Бог може да одговори? Како да научимо да имамо поверења у Њега док не буде дошло време да добијемо одговоре које тражимо?

ОБЕЛЕЖЈА НАШЕГ СТВОРИТЕЉА

Библија нам открива истине о Богу које не можемо наћи ни на једном другом месту. Међу тим истинама је и истина да је Он наш Створитељ. У ствари, то је и прва истина коју нам Библија уопште открива о Богу. Она каже да је Бог створио »небо и земљу« (1. Мој. 1,1).

Једна од најчудеснијих ствари у вези с тим текстом огледа се у томе што Библија једноставно објављује постојање Бога и не покушавајући да то докаже или покаже. Библија проводи много времена објашњавајући нам какав је Бог, посебно приказујући Његов карактер путем Његовог поступања према грешним људима. Међутим, она не троши ни један једини тренутак на доказивање да Бог постоји. Она једноставно прихвата Његово постојање.

Прочитај текст у Јеврејима 11,6 и у Римљанима 10,17. Шта нам се ту говори о Богу и о улози Његове Речи да нас доведе до свести о Његовом постојању?

Убеђење о постојању Бога не може да се стекне једино на основу разумских доказа. Библија тврди да се човек уверава у Божје постојање преко својих искустава с Њим, док Свети Дух осведочава његово срце и ум да Бог постоји. У много случајева, људи прво поверују у Божје постојање и тек после тога почну да граде логички и интелектуални темељ своје вере у Бога кога не могу да виде.

Читај текстове у Малахији 3,6; у Јакову 1,17; у 1. Јовановој 4,8.16; у 2. Дневника 6,18. Шта нам ти текстови говоре о Божјим особинама? Која су нам још Божја својства откривена у Његовој Речи?

РАЗМИСЛИ: Размишљај о Божјим особинама откривеним у Писму. Које си од њих могао да упознаш и из других извора, на пример, из природе или из свог личног искуства? Шта те твој одговор учи о томе колико је битна улога Библије у нашем разумевању каква је заиста наш Бог?

БОЖЈЕ АКТИВНОСТИ

Чак и најповршније читање Библије показује да је Бог активно укључен у историју људског рода и у све што се догађа овде на Земљи. Он није удаљен, одвојен, незаинтересован као што неке замисли старих Грка говоре о Богу или као што чак и неки хришћански теолози покушавају да Га опишу. Иако се радикално разликује од свега што је створио, Господ се уско повезао с делима свога стварања.

Као што смо видели претходног дана, Библија описује Господа као нашег Створитеља, што показује колико је Он уско повезан са овим светом. Шта нам следећи текстови говоре о Божјим другим активностима на Земљи, посебно у контексту велике борбе?

1. Мојсијева 11,9 _____

1. Мојсијева 19,24 _____

2. Мојсијева 3,1-14 _____

Јован 3,16 _____

1. Солуњанима 4,17 _____

Нема никакве сумње да нам Библија открива Бога који је веома повезан с људским родом. Целокупна тема велике борбе заправо се односи на начин на који Господ делује да спасе човечанство из окова греха и Сотоне. Од првог чина стварања Земље (1. Мојсијева 1,1), па до крста (Јован 19,18) и обнављања Земље (2. Петрова 3,12.13), Библија нам недвосмислено показује да је Господ нераздвојно повезан с људским родом.

РАЗМИСЛИ: На које начине си ти лично искусио Божје деловање? На које начине си осетио да Он делује у твом животу и у животу других? Како би могао да научиш да пронађеш утеху у сазнању да нам је Бог тако близак?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи »Служба исцељења« читај поглавље под насловом »Опасност од спекулативног знања«. У књизи Велика борба читај Увод и Предговор.

»Богу је било угодно да преко људских оруђа пренесе своју истину свету; и Он сам, својим Светим Духом, одређивао је и оспособљавао људе да изврше то дело. Он је усмеравао њихов ум приликом избора о чему ће говорити и шта ће писати. Благо је било стављено у земљане судове, иако је потицало са Неба. Сведочанства су преношена несавршеним изражајним могућностима људског језика, али сведочанство је било Божје; послушно, верно Божје дете гледало је у њему славу божанске силе, пуну благодати и истине.

Бог је у својој Речи поверио људима знање неопходно за спасење. Свето писмо мора бити прихваћено као ауторитативно, непогрешиво откривење Његове воље. Оно је мерило карактера, правило вере и потврда искуства. 'Све је писмо од Бога дано и корисно за учење, за укоравање, за поправљање, за поучавање у правди, да буде савршен човек Божји, за свако добро дјело приправљен' (2. Тимотију 3,16.17).« (Елен Г. Вајт, Велика борба, стр. 8.9 ориг.)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Колико можемо да будемо сигурни у своје закључке о Богу уколико смо их донели независно од Библије? Има ли уопште места за разумевање Бога на основу других извора сазнања? Ако их има, који су то извори и како можемо бити сигурни да су подаци које добијамо из њих тачни?
2. Зашто је сваки поглед на свет који одриче постојање натприродног у кобној супротности с Божјом Речју?
3. Наука и технологија су на много начина донеле људском роду велике благослове. На неки начин, наука нам је помогла и да боље разумемо Божју силу (на пример, научна сазнања о изузетној сложености живота!). Ипак, које су очигледне границе које наука не може да пређе када нас учи о Богу? Када наука може чак и да осујети право разумевање Бога?
4. Зашто је доктрина о троједном Богу – без обзира колико је тешка за разумевање – тако важна за нас као адвентистичке хришћане? Размисли шта би значило, на пример, када би Христос био било шта друго осим у потпуности Бог?

ЧОВЕК КАО БОЖЈЕ ДЕЛО

Текстови за проучавање: 1. Мојсијева 1,27; 1,26; Марко 12,13-17; 1. Мојсијева 2,19-25; Дела 17,26; Римљанима 5,12-19.

Текст за памћење: »Познајте Господа да је Бог; Он нас је створио и ми смо достојање његово, народ његов и овце паше његове« (Псалам 100,3).

Кључна мисао: Бог је створио људе по свом обличју; грех је покварио то обличје. Божји план је да обнови своје обличје у нама.

Артур Шопенхауер, мислилац који је живео у деветнаестом столећу, једнога дана, дубоко размишљајући о суштини људског постојања, изненада се сударио с неким на улици. Особа с којом се сударио, љутито га је упитала: »Шта мислите, ко сте ви?«

»Ко сам ја?« – огласио се Шопенхауер. »И ја бих то волео да знам.«

Ко сам ја? Ко смо ми као врста? Шта ми овде радимо? Како смо дошли овамо и зашто?

Све су то прастара питања о којима људи и данас расправљају. Међутим, Библија одговара на сва та питања. И то зато што постоји нераздвојива веза између питања о нашем идентитету и доктрине о стварању. Одговор на сва та питања налази се баш ту; ниједна друга библијска доктрина није тако важна за наше схватање људске природе као доктрина о стварању, јер се усредсређује на наше порекло, а не само на наш почетак. »Почетак« – тај појам се може једноставно односити на чињеницу да смо настали; »по-рекло« додаје мисао о сврси чињенице да смо настали.

Према томе, радикално супротстављено еволуцији, која тврди да нема сврхе нашег постојања – ми смо овде само случајно – стоји библијско учење о стварању човечанства. Тешко би се могла наћи два учења која представљају тако снажне и непомирљиве супротности не само у погледу нашег постојања него и у погледу нашег идентитета као људских бића.

СТВАРАЊЕ И ПОРЕКЛО ЉУДСКОГ РОДА

»И створи Бог човјека по обличју својему, по обличју Божјему створи га, мушко и женско створи их« (1. Мојсијева 1,27).

Шта нам овај текст говори о нашем пореклу и по чему је та тврдња радикално другачија, тако отворено опречна другим тумачењима људских почетака, као што је еволуција?

Скоро да је немогуће не приметити чињеницу да је стварање човека, као свесни Божји чин, имало у основи неку сврху. Писмо не оставља места за идеју о случајности. Ми смо начињени с посебном намером, нама је дата одређена природа и суштина од самог почетка.

Начињени »по обличју Божјему« – то је толико јасно и одређено кад је реч о суштини, о сврси да се ништа одређеније и јасније не би могло замислити. Та чињеница је веома важна, јер су неки мислиоци сматрали да људи сами морају да одреде своју суштину, своју сврху, јер долазе на свет без себи својственог значења и сврхе. Када би, на пример, еволуција била у праву, тада би се могло рећи – пошто еволуција учи да смо само производ случајности – да заиста морамо сами себи одредити сврху постојања. Међутим, према Библији, ми смо већ унапред испланирани, начињени по обличју Божјем, створени да Њему будемо на славу.

Порекло се бави историјом. Читај текст у Јуди 14; Римљанима 5,12-21; 1. Коринћанима 15,20-22. Како нам ти текстови помажу да схватимо историчност Адама из првог и другог поглавља 1. Мојсијеве? Зашто је важно да схватимо Адама као историјску личност?

Запрепашћује колико теолога одбацује историчност Адама; он је за њих мит, симбол људског рода, али не и стварна историјска личност. Таква гледишта би се могла прихватити само по цену великог искривљавања библијских текстова, и у Старом и у Новом завету.

РАЗМИСЛИ: Размишљај о томе да смо начињени по обличју Божјему. Шта ти та чињеница говори о твојој вредности као човека, без обзира на твоје мане, слабости и недостатке?

БОЖЈЕ ОБЛИЧЈЕ: ПРВИ ДЕО

Као што смо видели претходног дана, Адам и, свакако, Ева, били су стварна бића, а не симболи или митови, бића од крви и меса, створена по Божјем обличју. Очигледно, бити створен по Божјем обличју је нешто добро, нешто свето, нешто што говори о урођеној вредности људског бића. Али, шта то у ствари значи?

Читај текст у 1. Мојсијевој 1,26 врло пажљиво. Која је намера била повезана са стварањем човека по Божјем обличју? То јест, Бог је рекао да људи треба да буду створени по Његовом обличју и сместа се нешто показало као последица. Шта је то било, и како нам то помаже у нашем разумевању замисли о »Божјем обличју«?

Текст у 1. Мојсијевој 1,26 је Божја изјава о посебној намери. Бог је створио човека по свом обличју и онда му заповедио да нешто чини. Бити створен по Божјем обличју као да је било неопходно да би се обављала одређена функција; у овом случају, да би се стекла »власт« над осталим бићима која је Бог створио. Према томе, »Божје обличје« указује на физичке, интелектуалне, друштвене и духовне способности неопходне да би човек могао да испуни Божју намеру. Шта год да је изјава »да има власт« над остатком створених дела значила, извесно је да је обухватала и поштовање, старање и добру приставску службу. Требало је, можда, да људски род оствари динамичку међусобну повезаност с »нижим« створеним бићима на исти начин на који Бог поступа према људским бићима. Бити начињен по Божјем обличју значи такође да људи треба да буду Божји представници у свету. Какве ли одговорности!

Читај текст у Марку 12,13-17. Како нам ти текстови помажу да схватимо шта значи бити начињен по Божјем обличју?

Исусова практична порука као да је гласила: »Дајте свој новац Цезару; његов лик је на њему и зато припада њему. Међутим, дајте себе Богу. Ви носите Његов лик и зато припадате Њему.« – Millard J. Erickson, Christian Theology (Mich.: Baker Book house, 1998), п.515.

Како да се ова изјава пренесе на практичан терен? Ми показујемо да носимо Божје обличје вероватно и својом љубављу, својом преданошћу, својом оданошћу Њему, али и начином на који поступамо према другима. И поново, бити начињен по Божјем обличју, између осталог, јесте нешто што се показује делима.

Без обзира на друга значења израза »бити начињен по обличју Божјему«, он свакако показује да смо створени да успостављамо односе. Какви су то односи и како би ми, према томе како смо начињени, требало да се понашамо у оквиру тих односа?

Прочитај текст у 1. Мојсијевој 2,19.20. Шта нам те речи говоре о човековом односу према свету који га окружује?

Запазите самосталност, слободу, коју је Адам овде добио. Требало је да надене имена створењима која је Бог створио. Бог није желео да сам обави тај посао, већ га је поверио Адаму. Текст као да наговештава да ће Бог прихватити сва имена која Адам буде дао осталим створењима.

Читај текст у 1. Мојсијевој 2,20-25. Које нове чињенице о узајамним односима створења начињених по Божјем обличју откривају наведени стихови?

Мноштво коментара је у току столећа било написано о значењу тих речи. Задивљује овде, поред осталог, мера блискости и повезаности која је требало да постоји између Адама и Еве. Адам је био створен од земље, а Ева од Адама – што ју је одвајало од свих осталих створења на Земљи. Бити начињен по Божјем обличју извесно обухвата и способност остваривања блиских и осећајних односа – што свакако одражава односе који владају међу члановима Божанства.

Проучи текст у 1. Мојсијевој 1,27 заједно с текстом у 1. Мојсијевој 3,20 и у Делима 17,26. На који начин је јединство које је владало између првог пара људских бића требало да се прошири на целокупни људски род? Шта то јединство припадника људског рода треба да нам каже о етичким питањима, као што су правда, расизам, и тако даље?

НАРУШЕНО ОБЛИЧЈЕ

Једна од многих великих препрека с којима се суочавају они који покушавају да унесу еволуцију у библијски извештај о стварању јесте Пад. У Библији, свет и човечанство били су у савршеном стању после стварања, што је учење супротно еволуцији на њеном основном нивоу. Једино су путем престапа патње и смрт ушли у свет, што је концепт опречан еволуционистичком моделу, у коме су патње и смрт средства која омогућују само стварање.

Замислите шта би то говорило о Божјем карактеру да нас је створио онако како то еволуција учи. Како би то било да се Бог послужио процесима насиља, себичности и владавине јаких над слабијима да би омогућио настајање морално беспрекорних и нессебичних бића, која би опет »упадала« у стање насиља, себичности и владавине јаких над слабима, из којег би Он морао да их избавља како не би морала да се суоче с коначном казном?

Размисли, такође, шта еволуција чини с планом спасења? Господ Исус би морао да се појави у телу еволуцијом усавршеног мајмуноликог створења, насталог у циклусу насилног и болно убилачког природног одабирања, и све то да би уништио смрт, »последњег непријатеља« (1. Кор. 15,26)? Али, како би смрт могла да буде непријатељ ако спада у Божја изабрана средства за стварање људских бића? Бог је, по том гледишту, морао да ствара и одбацује мноштво промашених облика »homo erektusa«, »homo heidelbergensis«, »homo neanderthalensis« да би коначно створио једно створење по свом обличју – *homo sapiens*. Према еволуцији, Исус би дошао да спасе човека од оног истог просеца којим се Бог послужио да га створи. Целокупна замисао је бесмислена и небиблијска.

Читај текст у Римљанима 5,12-19 и у Колошанима 3,10. Како нам ови стихови помажу да разумемо шта је грех учинио људском роду? Како се велика борба уклапа у целу ту слику? Види 1. Јованова 3,8.

Грех је утицао на све аспекте људског живота, па и на саму Земљу. Дух пророштва говори о »троструком« проклетству које је захватило свет, прво као последица Адамовог пада, даље због Кајиновог братоубиства, и најзад због штете изазване Потопом. И теолози говоре о »потпуној изопачености«, о томе да су сви аспекти људског постојања, живота и личности уништени грехом. Док гледамо око себе по свету, па чак и у себе саме, није нам тешко да увидимо да је управо тако, зар не?

РАЗМИСЛИ: Неки верују да насиље, патње и смрт представљају делове процеса којим је Бог стварао човека. Други верују да су насиље, патње и смрт део Сотониног плана да уништи људски род. Размисли о томе до каквих би промена у Божјем карактеру морало доћи када би Бог прихватио да се служи таквим средствима.

Иако је грех оставио дубоке и свеопште последице на људски род, наша невоља није неповратна ни непоправљива. Библија говори о могућности обновљења Божјег облича у нама, у најмању руку до извесне мере.

Пажљиво проучи следеће текстове: Римљанима 8,29; 2. Коринћанима 3,18; Ефесцима 4,23.24. Која нам је нада дата у њима?

Бибија нам јасно говори о постојању наде да ће се у нама обновити Божје обличје. Обнављање Божјег облича у нама праћено је умањењем утицаја греха на нас и на наше међусобне односе. Међутим, ништа од тога није резултат човекових достигнућа. Библија указује на Христа као на темељ наде за човеково обновљење; без обзира до каквих промена долази у нашем животу, наша нада на спасење увек мора да почива на ономе што је Христос постигао за нас, на понуди спасења заснованој на Његовој праведности, а не на нашој.

Како је текст у 2. Коринћанима 5,17 повезан с поновним стварањем Божјег облича у човеку? Да ли чињеница да је постао ново створење ставља човека ван домаћаја греха и његових последица? Шта ти твоје искуство пружа као одговор?

Опште узев, библијски доказ наводи на закључак да се духовно обнављање појављује као последица будности у духовној борби. То је борба између тела и духа (Галатима 5,16.17). Они у којима је обновљено Божје обличје увиђају да је та духовна борба стварност људског искуства и прихватају тај изазов у Господњој сили (Ефесцима 6,10-13). Када неко одлучи да се у њему обнови Божје обличје, то у ствари значи да је стао на Божју страну у великој борби. Пишући о онима који су искусили обновитељску силу Исуса Христа, Дух пророштва наглашава: »Међутим, пошто је стекао то искуство, хришћанин не сме да склопи руке и да буде задовољан оним што је постигнуто за њега. Онај који је одлучио да уђе у духовно царство установиће да су све силе и страсти препорођене природе, потпомогнуте силама царства таме, сврстане против њега. Свакога дана мораће да обнавља своје посвећење, свакога дана да се бори против зла. Старе навике, наслеђене склоности према злу бориће се да стекну превласт, и у том погледу треба стално да буде на опрезу, трудећи се да у Христовој снази постигне победу.« (Елен Г. Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 476.477. ориг.)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи »Патријарси и пророци« читај поглавље под насловом »Стварање«.

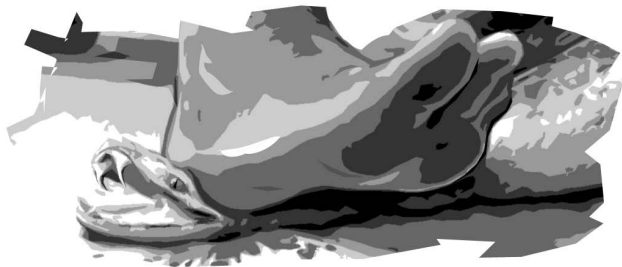
»У почетку, човек је био створен по Божјем обличју. Био је у савршеном складу с природом и с Божјим законом; начела праведности била су уписана у његово срце. Међутим, грех га је отуђио од његовог Створитеља. Више није одсјајивао божанским обличјем. Његово срце објавило је рат начелима Божјег закона. 'Јер тјелесно мудровање непријатељство је Богу, јер се не покорава закону Божјему нити може' (Римљанима 8,7). Међутим, 'Богу тако омиље свијет да је и сина својега јединороднога дао« (Јован 3,16) да би човек могао да се помири с Богом. Заслугама Исуса Христа човек може да обнови склад са својим Створитељем. Његово срце мора да буде обновљено божанском благодаћу, он одозго мора да добије нови живот. Та промена је новорођење без којег, истиче Исус, нико 'не може видјети царства Божјега« (Елен Г. Вајт, Велика борба, стр. 467 ориг.)

»Прави циљ васпитања је обнављање Божјег лика у души. У почетку је Бог створио човека по свом обличју и дао му многе племените способности. Његов ум је био правилно уравнотежен и све снаге његовог бића биле су усклађене. Међутим, пад у грех и његове последице изопачили су те дарове. Грех је покварио и скоро избрисао Божји лик у човеку. Да би та слика била обновљена, створен је план спасења, а човеку је дарован живот као време пробе.« (Елен Г. Вајт, Стварање - патријарси и пророци, стр. 595 ориг.)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. На који начин се теорија еволуције уклапа у сценарио велике борбе? Како се Сотона послужио том теоријом да би поткопао веру у Библију?
2. Прелистај Нови завет и пронађи све текстове који говоре о Адаму. Колико је јасно да су сви новозаветни писци веровали да је Адам био стварна историјска личност? Зашто је то прихватање тако важно за наше разумевање ко смо и како смо настали, како смо се нашли у овом положају, а и за нашу наду коју имамо у Исусу?
3. Размисли дубље о идеји обнављања божанског обличја. На који начин треба да разумемо ту мисао, посебно као бића подложна пропадању, смрти, слабостима и болестима?
4. Две најосновније теорије физике – квантна теорија и општа теорија релативитета – директно се супроте једна другој. Шта нам то говори о потреби да будемо пажљиви када нешто прихватамо као чињеницу само зато што наука тако тврди?

СПАСЕЊЕ: ЈЕДИНО РЕШЕЊЕ

Текстови за проучавање: Јован 2,25; Јеремија 17,9; Титу 1,1-2; Римљанима 3,19-24; Дела 2,37; Лука 7,47; Ефесцима 2,1-5.

Текст за памћење: »Јер Богу тако омиље свијет да је и сина својега јединороднога дао да ниједан који га вјерује не погине него да има живот вјечни« (Јован 3,16).

Кључна мисао: Проблем греха је веома велики; колико би требало да будемо захвални Богу што је и решење довољно велико да га разреши.

Појам »проблем греха« односи се на кризу која је настала услед пада Адама и Еве у Едему, и која је на Земљи означила почетак велике борбе између добра и зла. Божја улога у тој борби била је да заустави и на крају уклони разорне последице греха, не само на Земљи већ и у свему створеном. Божје деловање да све створено ослободи разорних последица греха сачињава доктрину спасења. И мада се ова борба, бар у смислу спасења, одиграва овде на Земљи, сам предмет велике борбе показује нам да су њене последице дословно свеопште.

Доктрина о спасењу првенствено се односи на Бога и на Његово деловање да нас спасе. Међутим, и људски род има веома важну улогу у њој. Да, Бог је дао невероватан допринос спасењу људског рода. Наш кључни удео долази као одговор на питање: Какав ће бити наш одговор на тај допринос? Од тог одговора заиста зависи вечна судбина свих душа.

ВЕЛИЧИНА ПРОБЛЕМА

Пошто је спасење Божје решење проблема изазваног грехом, величина штете узроковане грехом одређује и опсег решења. Решење које не би могло да разреши проблем не би ни било решење, без обзира на величину проблема.

Шта нам следећи текстови откривају о величини проблема греха? На који начин си сам искусио или запазио у животу других људи истинитост ових речи?

Јован 2,25 _____

Псалам 59,2 _____

Јеремија 17,9 _____

Римљанима 5,12 _____

Јаков 5,1-7 _____

Исаија 5,23 _____

2. Солуњанима 2,10 _____

Ко међу нама није осетио дубоко, лично и болно како је страشان проблем греха? Сваког тренутка у свом животу ми живимо са стварношћу греха и његових последица. Сваки аспект људског постојања на овој планети је у некој (у ствари, великој) мери у власти последица греха. Од политике до најдубљих унутрашњих скровишта људског срца, грех је прожео људски род. Стање је тако тешко да без божанског решења, правог решења уопште и не би било. Колико бисмо морали бити захвални што је решење понуђено. Оно се зове »план спасења« и његова сврха је да разреши проблем греха.

БОЖЈИ ДОПРИНОС: ПРВИ ДЕО

Последице греха нису чекале на неко »време милости«. Оне су биле непосредне и зато је било неопходно непосредно се њима позабавити. Било је, према томе, неопходно да се предузму одређене мере које ће већ деловати када се грех буде појавио. Елен Вајт је то тако јасно описала: »Чим је дошло до појаве греха, појавио се и Спаситељ. Христос је знао шта ће морати да претрпи, али је ипак постао човекова Замена. Чим је Адам сагрешио, Божји Син је понудио себе као залог за људски род, са исто толико моћи да уклони казну изречену кривцу као када је умро на крсту на Голготи.« (Ellen G. White, The SDA Bible Commentary, св. 1, стр. 1084)

Шта нам следећи текстови говоре о плану спасења и када је он био установљен? Коју велику наду и обећање можемо наћи у тим стиховима?

Титу 1,1.2 _____

Ефесцима 1,3-5 _____

2. Солуњанима 2,13.14 _____

Откривење 13,8 _____

Позабавите се важношћу ових текстова. Шта нам они говоре? У ствари, још од вечности, Бог је обезбедио решење проблема греха. Иако Бог није предодредио да се грех појави (да је то учинио, био би одговоран за његове последице, што је ужасна и богохулна идеја), Он је знао да ће се грех појавити, па је од вечности предузео мере да се с тим суочи.

То је библијско предодређење, које се радикално разликује од појма »предодређења« у општеприхваћеном смислу. Божји план, од вечности, био је да сва људска бића добију у Христу могућност спасења. Чињеница да ће неки одбацити то спасење не укида силу или свеобухватност те понуде. То само додатно објашњава трагичност чињенице да неко може бити изгубљен упркос свему што је било учињено за њега.

РАЗМИСЛИ: Размишљај о задивљујућој истини да је Бог од вечности испланирао спасење за тебе лично. Размисли о томе шта то значи. На који би начин истина попут ове требало да обликује твој живот?

БОЖЈИ ДОПРИНОС: ДРУГИ ДЕО

Током читаве историје спасења, почев од првог еванђеоског обећања (1. Мојсијева 3,15), преко земаљског система приношења жртава (1. Мојсијева 4,4), завета са Аврамом (1. Мојсијева 12,1-3), затим преко служби у израиљском светилишту (2. Мојсијева 25,8) – све је требало да указује и да нађе свој врхунац у животу, смрти, ускрснућу и небеској служби Исуса Христа, Божјем коначном доприносу у решавању проблема греха.

Озбиљност проблема греха може се, можда, најбоље схватити када узмемо у обзир шта је било потребно да се он разреши, наиме крст. Једино крст показује потпуну узалудност покушаја људског рода да сам реши проблем греха. Екстремна ситуација захтевала је и екстремно решење, а Христова смрт – *да Бог сам понесе наше грехе* – представљала је најекстремнију меру која се уопште могла смислити.

Христова жртва на крсту је у Писму представљена као помирење за грех, као средство да се проблем греха са свим својим појавама коначно и заувек разреши. Како је Христова смрт задовољила човекову потребу за спасењем? Размотри ово питање из следећих перспектива:

1. Оправдање/помирење (бити прав пред Богом): види Лука 18,9-14; Исаија 53,4-7; Римљанима 3,19-24,28; Захарија 3,1-4.

2. Посвећење/обновљење (живети праведно пред Богом): види 1. Коринћанима 6,8-11; Римљанима 6,1-8.

3. Прослављање (сигурност у ускрсење на вечни живот): види Јован 5,24,25; 1. Јованова 5,9-13; 1. Солуњанима 4,16,17.

РАЗМИСЛИ: Размишљај више о томе да је грех толико зао да је био потребан крст да нас спасе његових коначних последица, вечне смрти. Како би непрекидно посматрање крста могло да нас спречи да грешимо?

ИСКУСТВО СПАСЕЊА: ПРВИ ДЕО

Грешник се оправдава и мири с Богом на основу Христове жртве помирења за све (Римљанима 5,6-10). Међутим, допринос који је Бог дао за оправдање и помирење људског рода с Небом путем Христове смрти мора да се унесе у искуство верника. Није довољно да неко има теоретско знање о оправдању. Нама је потребно да искусимо шта то практично значи за нас.

Текстови у Делима 2,36-38 и у Делима 3,19 наводе покајање као почетак грешниковог искуства спасења. Како нам природа покајања као осећања жаљења и гриже савести помаже да повежемо искуство оправдања са Христовом смрћу?

Размисли о следећем коментару: »Ништа не дотиче дубине душе у тој мери као свест о Христовој љубави која прашта. Када грешник разматра несхватљиву божанску љубав, показану на крсту, добија највећи могући подстицај да се покаје. Управо нас Божја доброта наводи на покајање (Римљанима 2,4).« (СДА Белиеве, стр. 135.136)

Прочитај текстове у Римљанима 3,23-25 и у Ефесцима 2,8. Какву улогу има вера у искуству оправдања?

У Библији нам је речено да вера долази од слушања Божје Речи (Римљанима 10,17). Ми смо, такође, видели да размишљање о Христовој љубави покреће грешника на покајање. Покајање, опет, није нека предност или право изабране мањине. С обзиром на те чињенице, важност проучавања и размишљања о Божјој Речи у искуству оправдања никада се не могу довољно нагласити.

Управо нас Божја доброта води покајању и оправдању. Према томе, ако треба да се покајем за своје грехе и да стекнем искуство оправдања, сва заслуга припада Богу. Спасење је, дакле, у потпуности милосрдни дар од Бога јер ми се заправо спасавамо благодаћу кроз веру (Ефесцима 2,8).

РАЗМИСЛИ: Који су то опиљиви и практични начини да своје срце и свој ум преплаavimo мислима о Божјој доброту, посебно док размишљамо о свему што је учинио за нас и од чега нас је избавио?

ИСКУСТВО СПАСЕЊА: ДРУГИ ДЕО

Искуство оправдања ставља у оквире верниковог живота духовне реалности које покрећу на промену. У оправдању, грешник добија опроштење (Лука 7,47; Ефесцима 1,7; Римљанима 4,7), ослобађа се оптужби за грех, урачунава се у праведнике (Римљанима 5,16.18; Римљанима 8,1) и добија дар новог живота (Ефесцима 2,1-5; 2. Коринћанима 5,17).

Темељ овог новог искуства је стварност да без обзира на нашу прошлост, без обзира на наше грехе, без обзира колико смо покварени и грешни били, ми сада стојимо пред Богом као људи који су стекли помиловање, опроштење и очишћење.

Размисли добро шта то значи. Христова смрт покрива све грехе, чак и најгоре; без обзира колико те твоје властито срце осуђује (1. Јованова 3,20), када се предаш Христу вером, када прихватиш Његов савршени живот уместо својих »прљавих крпа« (Исаија 64,6), од тог тренутка си покривен Христовом праведношћу. Његов савршени живот се приписује теби као да је твој. Разговарај о том дару, посебно датом грешнику.

Поставља се питање: Како се тако нешто може догодити особи која се још није радикално променила? Та промена, често називана »новођењем«, представља део свеукупног искуства спасења.

Прочитај текстове у претходним одломцима и укратко објасни њихово учење о оправдању, као и начин на који смо га ми искусили у свом животу?

Искуство опроштења укида грешникову изложеност Божјем гневу, уклања све баријере за помирење и заједништво између Бога и људи. Нови живот се отвара пред грешником, који сада има предност да живи у заједништву са Христом, под вођством и управом Светога Духа.

Покајање је предуслов за доживљавање искуства опроштења и оправдања и оно долази праћено признањем и крштењем (Дела 2,38; 1. Јованова 1,9). Све то помаже да се објасни чињеница да, иако је опроштење доступно свима, неће сви добити опроштење.

РАЗМИСЛИ: Где би ти био када се у сваком тренутку свога живота не би могао ослонити на обећање да је твоје прихватање пред Богом засновано на ономе што је Исус учинио за тебе, а не на теби и на ономе што си постигао држањем закона?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

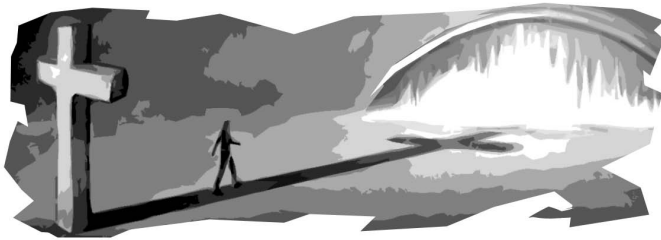
У књизи »Чезња векова« читај поглавље под насловом »Бог с нама«.

»План за наше откупљење није био нека накнадна мисао, план осмишљен после Адамовог пада. Било је то откривење »тајне која је била сакривена од постања свијета« (Римљанима 14, 24.25). Било је то развијање начела која су од вечних времена представљала темељ Божјег престола Бог није одредио да грех мора да постоји, али је Он предсказао његово постојање и дао допринос да се разреши та страшна невоља. Тако је велика била Његова љубав према свету да се заветовао да ће дати свога јединороднога Сина 'да ниједан који га вјерује не погине него да има живот вјечни'.« (Ellen G. White, *God's Amazing Grace*, p. 23)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Размисли колико је грех морао бити страхан када је довео до смрти самог Створитеља како би се нашло решење? Шта нам је крст открио о крајњој немоћи људског рода да спасе себе? Зашто мислимо да можемо да додамо нешто ономе што је већ било учињено за нас?
2. Неки верују у нешто што се назива »субјективним помирењем«, у идеју да ништа од онога што се догодило на крсту није променило наш положај пред Богом. Уместо тога, тако они кажу, целокупна сврха крста била је у томе да промени наше понашање према Богу и ништа више. Која је страшна мана такве теологије? Шта би то говорило о проблему греха када би требало да применимо само »став прилагођавања« да бисмо га решили?
3. Како је могуће да имамо тако велико познавање питања спасења а да ипак још нисмо стекли искуство о томе? Како тумачите изјаву Духа пророштва да »посвећење Богу мора да буде живо, практично понашање; не теорија о којој се само расправља, већ начело уткано у целокупно наше искуство.« (Ellen G. White, *Our High Calling*, 243) Како бисмо могли, на практичном и свакодневном нивоу, да доживљавамо своје искуство спасења?
4. Размишљај о питању спасења у контексту велике борбе. Зашто Сотона жели да спречи што је могуће више људи да не стекну спасење у Исусу Христу? Којим средствима се он служи против нас, и како можемо да се од тога одбранимо?

РАСТЕЊЕ У ХРИСТУ

Текстови за проучавање: Исаија 35,10; Марко 10,45; Римљанима 6,12-23; Ефесцима 6,12; Колошанима 1,16; Галатима 4,1-11; Колошанима 2,15.

Текст за памћење: »И свукавши поглаварства и власти изведе их на углед слободно, и побиједи их на њему« (Колошанима 2,15).

Кључна мисао: Христова победа на крсту одређује величину победе до које хришћани могу да узрасту.

Додатак основним веровањима Цркве, изгласан на педесет осмом заседању Генералне конференције 2005. године, носио је наслов: »Растење у Христу«. Када се та изјава проучи, следеће значајне тачке постају јасне: Исус је поразио сотонске силе и све друге зле силе; у Христу, победа над тим силама, укључујући и њихово раније деловање у човековом животу, постаје могућа, и коначно, постоје услови за победу који се морају испунити у животу човека.

Ове тачке ће заокупљати нашу пажњу у току следећа три проучавања. У току ове седмице ми ћемо проучавати природу победе коју је Христос задобио на крсту. Својом победом – не само над грехом већ и над сваком другом силом која делује против људског рода и Божјег стварања – Христос је обезбедио наше спасење.

Док се будемо трудили да разумемо шта је Христос постигао у нашу корист, бићемо боље припремљени да схватимо оно што сада имамо у свом животу. Његова победа може да постане и наша победа ако је тражимо за себе, јер без обзира шта је Исус учинио за нас, ми морамо одлучити да то прихватимо. Победа се никоме не приписује аутоматски.

Хришћанство је »религија откупљења« у којој се људи спасавају од пропасти услед греха оним што је неко други – у овом случају Исус – учинио за њих. Према томе, хришћанска религија се разликује од »религије закона« у којој се неко избавља од уништења својим властитим напорима, »чинећи добра дела«. Нама је ово откупљење неопходно зато што су људи, према Библији, постали робови греха (Јован 8,34) и осуђеници на смрт (Римљанима 6,23). Они не могу да ослободе сами себе из та два стања. Грешникова невоља захтева интервенцију која долази споља, а та помоћ се мора платити. И као што Нови завет јасно говори, откупљење је било плаћено Исусовом смрћу на крсту.

**Шта нам следећи текстови откривају о концепту откупљења?
Исаија 35,10; Марко 10,45; Галатима 4,4,5; Титу 2,14; Јеврејима
9,12; 1.Петрова 1,18.19.**

С новозаветног становишта, Христова откупитељска смрт подразумева и жртву и замену. Он је заузео наше место, жртвујући себе за нас, примајући на себе нашу осуду да је ми не бисмо морали искусити на себи. Иако неки одбацују ту мисао, јер им се не допада идеја да неко страда уместо другог – посебно уместо некога ко је крив – она је срж и суштина еванђеоске поруке.

»Када Нови завет говори о откупљењу, тада, уколико наши језички стручњаци не греше, то значи да је Христос платио цену за наше откупљење. У оној мери у којој плаћена цена мора бити у складу с намераваном куповином, може се говорити о давању противвредности, то јест, замени.« (Leon Morris, *The Apostolic Preaching of the Cross*, p. 61)

РАЗМИСЛИ: Сети се нечега из свог живота што сматраш непроменљивим, нечега пред чим си апсолутно немоћан. На исти начин, ми смо апсолутно немоћни да спасемо сами себе. Како нам то схватање помаже да боље разумемо оно што је Христос учинио за нас на крсту? И што је још важније, како та задивљујућа истина о откупљењу треба да утиче на наш живот?

Ако откупљење схватимо као ослобађање од неког облика робовања које изискује »спољашњу« помоћ, можемо закључити да је грешно човечанство у оковима силе или утицаја снажнијег од њега самог. Питање које треба да добије свој одговор гласи: која је то сила или утицај који држи цело човечанство у својим оковима?

Проучи текст у Римљанима 6,12-23. Запази да у стиховима 18, 20 и 22 Павле говори о слободи. Који је контекст те слободе? О чему то Павле овде говори?

Размисли о чему Павле говори у поменутиим стиховима, узимајући у обзир и оно што каже у Римљанима 6,1-11. Павле говори о томе шта се догађа приликом хришћанског крштења. Он ту набраја оно што треба да умре с Христом приликом крштења. Пошто је то навео, Павле позива хришћанина, који се сјединио с Христом, да покаже да у њему влада Христос, Онај који га је »ослободио« од силе греха.

Најбитније је да, према апостолу Павлу, без обзира колико је наша природа искварена грехом, у Христу можемо бити ослобођени поробљавајуће силе греха. Ко није видео како разорно може да делује таква врста робовања? Ко није видео животе уништене грехом? Ко се није борио против силе греха у сопственом животу? То је највећи непријатељ с којим ћемо се као људска бића икада суочити.

Оно што такво робовање чини тако тешким управо је чињеница да оно није у потпуности наметнуто споља, већ да је бар једним делом добило и наш пристанак. Како да се ослободимо окова и робовања које свој зачетак има у нама самима, у нашој природи?

Одговор, као што смо запазили у претходним стиховима, долази само од Исусове моћи, од моћи Онога који је постигао победу за нас и који и нама нуди силу да победимо. У Христу, ми не само да добијамо опроштење греха већ постајемо мртви греху, слободни од њега. Грех више не мора да влада нама. То су задивљујућа обећања, моћна обећања, обећања која сваки који прихвата име Исусово може да сматра својим.

РАЗМИСЛИ: Какво је твоје лично искуство са суровом, поробљавајућом силом греха? Како можеш научити да се чвршће ухватиш за прекрасна обећања о слободи која ти је понуђена у Христу?

Библија описује да се наш свет налази у власти злих сила које се труде да завладају нама и да нас униште. Велика борба је, разуме се, последица Господњег деловања против тих сила. Радосна вест гласи да је после крста победа над њима осигурана, иако битка наставља да бесни. Сукоб је драматичан, космички, оштар, али победа припада Богу, победа у којој вером и ми учествујемо.

Проучи следеће текстове: 1. Јованова 3,8; 5,19; Јован 12,31; 16,11; Ефесцима 6,12; Колошанима 1,16; 2,15; Римљанима 8,38.39. Шта нам ти текстови говоре о стварност ове битке? Која се велика нада и које обећање крије у њима за нас?

Многи људи двадесет и првог века делују само на основу научног погледа на свет. То значи да се појаве испитују претежно из натуралистичке перспективе, перспективе коју многи сматрају једино веродостојном. За те људе, свет настањен злим силама и под влашћу демонских непријатељских сила изгледа као заостатак из времена сујеверја и незнања. Насупрот томе, Библија представља, као део стварности нашег света, низ непријатељских сила у које спадају и демонска поглаварства и власти. Иако библијски поглед на свет обухвата и натуралистичке и научне концепте, свакако да не темељи целокупно своје гледиште на њима. Библијски поглед на свет довољно је опсежан да обухвати и природни и натприродни поглед на свет.

У Римљанима 8,38, на пример, реч преведена као »поглаварства« на грчком гласи *archai*, појам који се може односити на грађанске власти, али и на натприродне силе које покушавају да успоставе демонску власт над људима. У Ефесцима 6,12, израз »управитељи таме овога света« може се превести и као »световни управитељи ове таме«.

»Јасно је да Павле говори о злим духовима као личностима, демонима који располажу једном мером власти над светом. Упореди израз »кнез овога света« који описује Сотону у Јовану 12,31; 14,30; 16,11. Да је Сотона личност било је потпуно јасно Јовану, писцу Откривења (Откривење 2,10; 12,10)«. (The SDA Bible Commentary 6,1044)

РАЗМИСЛИ: Како се стварност велике борбе открива у твом животу? На које начине и ти осећаш ту борбу? На који једини начин можеш бити поражен у тој борби иако на својој страни имаш Христово обећање о победи?

ПОГЛАВАРСТВА И ВЛАСТИ: ДРУГИ ДЕО

Као што смо већ видели, израз »поглаварства« може се односити на световне управитеље или на натприродне силе које покушавају да успоставе власт над људским животом. Друга грчка реч која је употребљена заједно с појмом поглаварства (*archai*) је реч *stoicheia*, што дословно значи »елементи« или »елементарне материје или начела«. Контекст у коме је реч *stoicheia* употребљена открива друге аспекте овог грешног света из којег смо откупљени Христовом победом на крсту.

У контексту свега о чему говоримо, од чега смо још избављени у Исусу, осим од дословних злих сила? Види Колошанима 2,8.14.20; Галатима 4,1-11, посебно 3. и 9. стих.

Нови завет, а посебно Павлов концепт о »силама« изгледа да повезује духовна бића са силама које владају животом човека без Христа. Те силе могу да буду политичке, друштвене, традиционалне, па чак и религијске. Реч *stoicheia* употребљена у Галатима 4,3.9 говори о систему незнабоштва којег су хришћани у Галатији били ослобођени. Она се употребљава и у вези с неким облицима старог јудејског законског система. У Колошанима 2,8.20 она се метафорички односи на световна филозофска начела.

»У Исаији 24,21 израз 'цареви земаљски који владају земљом' указује да се израз »на висину војску високу« односи на Сотону и на зле анђеле. Павле говори о Сотони као о »кнезу који влада у ваздуху« (Ефесцима 2,2), а невидљиве главаре зла назива »управитељима таме овога света који станују на високим местима« (Ефесцима 6,12). У 1. Коринћанима 15,24.25 Павле спомиње њихову подређеност Христу. Исаија предвиђа време када ће зли анђели и зли људи добити заслужену казну (види Матеј 25,41; 2. Пет. 2,4.9; Отк. 20,10-15).« (The SDA Bible Commentary 4,198.199)

Укратко, Библија учи да нашим животом влада низ сила, личних и безличних. Без Христа, човек је препуштен милости и немилости тих сила, без обзира у ком облику се појављују. Притисци садашњег тренутка, да не помињемо страх од будућности, као и захтеви живота, друштва, традиције и идеологије могу да врше свој утицај који може да одвоји човека од Господа. Међутим, преко Христа, ми смо ослобођени не само од својих греха већ и од окова којима нас везују те »силе«. Треба да разумемо природу ове победе и да затражимо да се она припише и нама.

РАЗМИСЛИ: Осим натприродних реалности које постоје у нашем свету, с којим се још силама и утицајима боримо, силама и властима које се боре против нас и наше вере? Прво треба да утврдимо које су те силе и да се онда ухватимо за обећања која имамо у Исусу да бисмо задобили победу над њима.

УБИЦА РАЗОТКРИВЕН

Христос је дошао на овај свет с намером да уништи дела ђаволска (Јеврејима 2,14). То је и учинио на крсту. Међутим, ако је Христос био победник над ђаволом и поглаварствима и властима, зашто се ми и даље боримо с тим истим поглаварствима и властима? Зашто је ђаво и даље у стању да риче као лав тражећи плен који жели да прождере?

Пажљиво проучи текст Кол. 2,15. Прегледај три различита глагола којима се Павле служи да опише шта се догодило на крсту. Како разумемо шта то значи?

Прво, Христос је »свукао« или »разоружао« те силе. Грчка реч гласи *apekduomai*, што дословно значи »скинути некоме одећу«. Овде може да значи да су силе биле лишене свог наоружања.

О каквом је наоружању реч? »Христов живот победе, с Голготом као врхунцем, изрекао је пресуду ђаволу. Сотонина маска је била скинута. Његове методе деловања су обелодањене пред анђелима и целим небеским свемиром. Он је развио своју праву заставу Својим крстом Исус Христос је лишио поглаварства, власти, силе таме и њихове службене одеће и ауторитета који су имали као кнезови овога света, као и њиховог оружја у борби против правде.« (The SDA Bible Commentary 7,205)

Христос је јавно разоткрио ове силе. Како су те силе пред свима обелодањене на крсту? Која је њихова слика постала очигледна? Види Јован 8,44.

Текст осим тога наглашава да их је Христос победио. Грчка реч гласи *thriambeuo* и укључује и мисао о прослављању. Овде се крије и велика тајна: Исус виси на крсту, подносиће нешто што је изгледало као страشان пораз, а ипак Библија управо то назива победом. Без обзира шта је још та победа обухватала, она је свакако помогла да се разоткрије Сотона као убица, о чему је Христос одавно говорио.

Захваљујући крсту, долази дан када ће владавина сила таме доћи до свог коначног и потпуног краја. То јест, када Христос буде »укинуо свако поглаварство и сваку власт и силу« (1. Кор. 15,24), и када последњи непријатељ буде уништен, а то је смрт (1. Кор. 15,26). До тада, морамо издржати, борећи се у доброј борби вере у Божјој сили, а она се нуди свима који је затраже.

После Христове смрти »Сотона је увидео да је његова маска скинута. Његова владавина разоткривена је пред безгрешним анђелима и свемиром. Открио је себе као убицу. Проливши крв Божјег Сина, изгубио је сваку наклоност небеских бића. Одада је његово деловање ограничено. Без обзира на став који би заузео, више није могао сачекивати анђеле кад долазе из небеских дворова и пред њима оптуживати Христову браћу као оне који су обучени у хаљине прљаве и оскврњене грехом. Тако се прекинула последња карика наклоности између Сотоне и небеског света.

Па ипак, Сотона тада није био уништен. Ни тада анђели нису схватили шта је све обухваћено овом великом борбом. Начела која су била у питању требало је много потпуније открити. Човека ради, Сотонино постојање морало се продужити. Човек, као и анђели, мора да уочи разлику између Кнеза видела и кнеза таме. Он мора да изабере коме ће служити.« (Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 761 ориг.)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи »Велика борба« читај поглавље под насловом »Деловање злих духова«.

»Води се битка невидљива за људске очи. Господња војска је на бојишту, трудећи се да спасе душе. Сотона и његове чете су такође на делу, трудећи се на сваки могући начин да преваре и униште... Из дана у дан, битка се наставља. Када би се наше очи могле отворити да сагледамо силе добра и силе зла на делу, не би било никакве неозбиљности, никакве таштине, никаквог задирикивања или шале. Када би сви могли да ставе на себе све оружје Божје, и да се мушки боре у биткама Господњим, постизале би се победе које би навеле царство таме да задрхти.« (Ellen G. White, Testimonies for the Church, св. 6, стр. 41)

»Када људи настоје да успоставе склад с Богом, увидеће да муке крста још нису престале. 'Поглаварства, власти и духови пакости испод неба' сврстали су се у бојне редове против свих оних који се покоравају небеском закону. Зато, уместо да изазивају жалост, прогонства треба да доносе радост Христовим ученицима јер им је то доказ да иду стопама свога Учитеља.« (Елен Г. Вајт, Мисли са Горе благослова, стр. 29.30 ориг.)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Пажљиво прочитајте текст у Јеврејима 2,14.15. Смрт као средство поробљавања овде је јасно описана. Запазите и да је нагласак стављен на наш страх од смрти. Зашто се тако много плашимо смрти? Како нас тај страх држи, као што каже апостол, у некој врсти ропства? Како хришћанин који је слободан у Христу треба да гледа на смрт?
2. За неке људе читава идеја о демонима је само сујеверје, за друге, страх од демона испуњава цели живот. Како да, као хришћани, направимо равнотежу у свом гледању на стварност постојања тих сила, а да истовремено разумемо оно што је Христос учинио за нас у борби против њих?
3. Који су неки од примера како демонске силе управљају световним силама или утичу на њих?
4. Како нам велика борба на глобалном плану помаже да разумемо то што зло и даље постоји, чак и после Христове победе на крсту?

ПОБЕДА НАД СИЛАМА ЗЛА

Текстови за проучавање: Ефесцима 1,18-22; Римљанима 8,26-39; Јаков 4,7; 1. Петрова 5,6-10; Лука 10,1-20; Дела 5,12-16.

Текст за памћење: »А у свему овоме побеђујемо онога ради који нас је љубио« (Римљанима 8,37).

Кључна мисао: У Христу, имамо победу над силама зла које нас тлаче.

У неким деловима света религија је првенствено извор снаге да се човек суочи са изазовима свакодневног живота. Хришћанска нада у спасење од греха, на пример, страна је многим таквим традиционалним религијама. У тим крајевима, хришћанство је у опасности да буде схваћено углавном као средство неопходно за суочавање са изазовима свакодневног живота.

Иако извесно постоје многе практичне предности хришћанског начина живота, морамо увек имати на уму да је хришћанство »ванземаљски« усмерено. Хришћанство запажа још једну димензију стварности осим оне материјалне. Оба подручја су важна, и оба поседују силе опречне једна другој. Како бисмо морали бити захвални што имамо обећање о победи на оба плана, материјалном и духовном.

И поново морамо да нагласимо да прича о великој борби између Христа и Сотоне мора да обликује позадину нашег разумевања света и нашег места у њему као хришћана. Усред тог сукоба, хришћанство не препушта своје припаднике милости и немилости супротне стране. Напротив, у Христу ми имамо обећање о победи над тим силама.

ПРИПРЕМЉЕН ПУТ ЗА НАШУ ПОБЕДУ

Хришћанин не би имао наде у победу над силама зла да већ није припремљен пут за његову победу над злом. Поука од прошле седмице јасно истиче да је Христос, својом смрћу на крсту и својим ускрсењем из гроба, постигао победу над свим врстама зла и над силама које се боре против Бога. У правом смислу те речи, разобличавање и разорујавање тих »сила« ограничило је њихово деловање. Чињеница да су те »силе« присиљене на покорност припрема пут за победу хришћанина.

Проучи текст у Ефесцима 1,18-22. Павле се моли Богу да просветли очи хришћанима у Ефесу. Према Павлу, шта је Христос остварио за нас? Како да разумемо те речи у контексту велике борбе? Које нам је обећање овде упућено? Како да то обећање постане стварност у нашем искуству?

Павле се моли да ново и дубоко просветљење прати хришћане. Када се то буде догодило, њихов живот ће бити испуњен хришћанском надом. Они ће постати свесни својих предности као наследници Божји, и из искуства познавати силу Божју у свом животу, силу која је исто толико снажна као и она која је подигла Христа из мртвих.

Посебну пажњу обрати на текст у Ефесцима 1,20-22. Шта из тих обећања можемо тражити за себе и за своју борбу са силама које су много јаче од нас?

Као последица Христовог распећа и ускрсења, све на свету, укључујући и поглаварства и власти, делује у покорности Њему. Све је заиста припремљено за могућност наше појединачне победе над свим што би нас могло тлачити на духовном подручју.

РАЗМИСЛИ: Прочитај стихове предвиђене за данас. Шта можеш из њих извући за себе у свим духовним борбама с којима се суочаваш у овом тренутку? Размисли о овде реченом и о оном што нам је обећано у Христу? Како би се то могло претворити из чисте теологије у стварност нашег искуства?

Не само да је све припремљено за нашу победу над злим силама него нам Библија изричито даје наду у нашу победу над њима.

Проучи текст у Римљанима 8,26-39. Шта Павле настоји да овде истакне? Које разлоге Павле наводи за потребу да хришћанин с поверењем гледа у будућност? Погледај на сва прекрасна обећања и речи охрабрења који се налазе у тим стиховима. И поново, како да их преобразимо из чисте теологије, из нечега што само звучи пријатно, у живот у складу с јасним учењима Божје Речи која су овде објављена?

Текст у Римљанима 8,29-30 представљао је бојно поље за дискусије о предестинацији. Међутим, тај текст се појављује у контексту великог обећања. Павле даје најмање два чврста разлога из којих хришћанин треба да има поверења у Господа. Прво, Дух нам помаже у нашим невољама и уздисањима. Друго, у складу с Божјом вечном намером, све на свету, укључујући и невоље, доприноси коначном успеху хришћанинове борбе – без обзира колико нам је тешко да се носимо с тим у садашње време. Имати поверења у Бога у тешкоћама заиста је кључна компонента онога шта значи живети вером, а не гледањем.

Поменути стихови су Павлов начин да оправда поверење које је изразио у претходном стиху. У тим стиховима Павле показује како се развија Божја намера са онима који воле Господа, намера која обједињује све процесе спасења.

На који начин Павлово настојање да унапреди поверење хришћанина достиже свој врхунац у Римљанима 8,31-34? Размотри посебно Римљанима 8,31. У контексту велике борбе, шта из тих стихова можемо узети за себе лично?

Текст у Римљанима 8,35-39 описује низ проблема које хришћанин може да победи. Запази да се и »поглаварства и власти« налазе на тој листи. Већ и сама свеобухватност ове листе говори да нема ничега у свемиру што хришћанин не може да победи, захваљујући Христу.

ХРИШЋАНИ НАСУПРОТ ЋАВОЛУ

Прочитај текст у Јакову 4,7. Које је јасно обећање упућено ономе ко се бори против ѓавола? Како неко може да устане против силе која је толико снажнија од нас? Види и 5. Мојсијева 4,4.

Хришћанин није беспомоћна жртва, изручена на милост и немилост ѓаволу (видите ли колико је важно да схватимо стварно постојање Сотоне и палих анђела?). Међутим, хришћанин није толико позван да се бори, да се супроти ѓаволу, колико да устане против њега. Реч преведена као »противити се« у грчком гласи *anthistemi*, што значи »устати против нечега«. Управо став који хришћанин заузима наводи ѓавола да побегне. Тај став треба да се огледа у потпуном покоравању Христу, који једини има снагу да натера ѓавола да побегне од нас.

Проучи текст у 1. Петровој 5,6-10. Какво је обећање упућено хришћанину за случај суочавања с непријатељем који риче као лав, тражећи кога да прождере? Како нам ови текстови помажу да разумемо о чему то Јаков пише? Види и Ефесцима 4,27 и 6,11.

Петар је написао ове речи као савет хришћанима који су страдали од прогонства. Очигледно је знао да се иза прогонства које трпе његови читаоци крије њихов заклето непријатељ Сотона. Апостол саветује својим читаоцима да се одупру ѓаволу. Петар се служи речју *anthistemi*, као и Јаков, али Јаков додаје реч *stereo* која мења првобитни њен смисао, јер значи »чврсто или одлучно«. Према томе, он наговештава да ће ѓаво побећи од оних који се постављају против његових напада у чврст, снажан фронт. Кукавичко држање неће бити довољно. Ипак, Петар то добро зна, упркос чврстом држању невоље могу да потрају још неко време; али сам Господ ће усавршити, учврстити и утврдити хришћанина (1. Петрова 5,10).

РАЗМИСЛИ: Упркос свим обећањима која смо овде набројали, нема обећања да ћемо бити слободни од патњи, зар не? Који хришћанин није свестан стварности патњи? Као људима, на овом свету нам је изгледа пало у део да страдамо. Коју одлучујућу промену уноси наша вера када су у питању страдање и бол?

ПРИМЕРИ ПОБЕДЕ

До сада смо у Библији разматрали текстове о нади и о обећањима о победама које хришћанин може да постигне. Међутим, осим тога ми у Библији имамо и стварне примере хришћанских победа над силама зла. Почећемо од примера службе првих ученика које је Исус послао на рад.

Читај текстове у Матеју 10,1-8; у Марку 6,7.12.13; у Луки 9,1.2 и 10,1-20. Размотри шта је тим људима поверено да чине. Како да разумемо ове текстове у контексту велике борбе? Осим тога, шта они данас говоре нама који смо позвани да проповедамо Исуса Христа свету?

Стварно је занимљиво да је Исус, када је послао ученике да објављују јеванђеље о доласку Божјег царства, сматрао да је веома важно да им да и моћ да истерују демоне и нечисте духове. То не би тебало да нас изненади, јер право проповедање јеванђеља незаобилазно разоткрива силе зла. Испољаване »сила зла« морало се очекивати за време проповедања јеванђеља, па се зато појавила и потреба да дванаесторица добију власт над њима. Свакако, силе зла су се јављале док су ученици проповедали јеванђеље, али је исто тако сигурно да су и многи демони били истеривани.

Колико се може видели из извештаја, Исус није изричито заповедио и седамдесеторици да истерују демоне. Види Лука 10,9. Ипак, изгледа да је управо тај аспект мисије највише узбуђивао седамдесеторицу (Лука 10,17). Седамдесеторица су радосно извештавала да су им се, док су проповедали јеванђеље, и демони покоравали. Разуме се, они су схватили да је управо Исусова сила деловала преко њих и чинила да се то догоди.

Иако се много може расправљати о овим текстовима и о начину на који би требало да се данас тумаче, важно је да ми, као хришћани који су позвани да објављују јеванђеље свету, имамо силу да то и чинимо.

РАЗМИСЛИ: Прочитај текст у Луки 10,20. Коју важну поуку можемо извући за себе из тих Исусових речи? Шта би, према Његовом одговору, требало да нам буде важно у нашем животу? Како да будемо сигурни да стварно томе дајемо предност?

ПРИМЕРИ ПОБЕДЕ (ДЕЛА АПОСТОЛА)

Примери победе над демонским силама, које смо јуче разматрали у поуци, догађали су се у време док је Исус био на нашој Земљи. Међутим, победе никако нису биле ограничене само на то раздобље. У Књизи Дела апостолска налазимо даље победе Исусових следбеника над демонским силама.

Извесно, то не би требало да нас изненађује ако узмемо у обзир сва обећања која је Исус оставио својим следбеницима о Светоме Духу који ће бити с њима када Он буде отишао (види Јован 14,16).

У исто време, као што добро знамо, велика борба између Христа и Сотоне, иако је њен исход одређен на крсту, мора да се води све до краја времена. И зато Христови следбеници, чак и после Његовог одласка, морају да учествују у сукобу, а посебно када се труде да испуне еванђеоски налог.

Прочитај следеће примере неких од тих победа над силама зла. Које поуке можемо извући за себе у садашњем контексту проповедања и сведочења?

Дела 5,12-16 _____

Дела 3,1-11 _____

Дела 16,16-18 _____

Текст у Делима 16,16-18 бележи један необичан случај. Када је девојчица, робиња, споменула »Највишег Бога«, њене речи су изражавале велику истину. Павле, ипак, није желео да се о томе говори. Он је могао да види шта се стварно догађа. Натприродне силе које су њоме управљале и тако зарађивале новац њеним господарима, нису долазиле од Господа, и Павле је то добро знао. Када је она повикала да су Павле и његови другови слуге Бога највишега, није говорила о правом Богу, већ, највероватније, о хананском божанству које је такође носило име Елион (Највиши). Запазите како се лако, употребом неких општепознатих појмова, заблуда може наметнути као истина.

РАЗМИСЛИ: Погледајте поново текст у Делима 5,12-16 и онај његов невероватан део где се говори о људима који су се надали да ће макар »сенка Петрова осенити некога од њих«. Какво упозорење би ово морало да представља за свакога ко ради за Господа, посебно за оне чије деловање изгледа врло успешно?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Чезња векова прочитај поглавље под насловом »Да се не плаши срце ваше.«

»Исус је за добио победу покорношћу и вером у Бога, и преко апостола каже и нама: 'Покорите се Богу, а противите се ђаволу и побећи ће од вас. Приближите се Богу и Он ће се приближити вама' (Јаков 4,7.8). Ми не можемо избавити себе од силе кушача; он је покорио људски род, и када покушавамо да му се одупремо својом снагом, постаћемо плен његових лукавстава; међутим, 'тврда је кула име Господње, к њему ће утећи праведник, и биће у високом заклону' (Приче 18,10). Сотона дрхти и бежи пред најслабијом душом која налази своје уточиште у том моћном имену.« (Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 130.131 ориг.)

»Свемоћна сила Светога Духа представља одбрану сваке понизне душе. Ниједном који у кајању и вери потражи Његову заштиту, Христос неће допустити да потпадне под утицај непријатељеве силе. Спаситељ је поред оних који су у искушењу и у тешкоћама. С Њим не постоји неуспех, губитак, немогућност или пораз; ми можемо све кроз Њега који нам моћ даје. Када дођу искушења или недаће, не чекајте да савладате све тешкоће, већ гледајте на Исуса, свога помоћника.«

»Постоје хришћани који превише размишљају и говоре о Сотониној сили. Они размишљају о свом непријатељу, помињу га док се моле, говоре о њему и у њиховој машти он постаје све већи и већи. Истина је да је Сотона моћно биће, али, хвала Богу, ми имамо силног Спаситеља који је злога збацио с Неба. Сотона је задовољан када величамо његову силу. Зашто не говорити о Исусу? Зашто не величати Његову моћ и Његову љубав?« (Чезња векова, 490.493 ориг.)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Узмите неке примере победа приказаних у Библији о којима смо размишљали у току ове седмице. Како треба да схватимо сличне примере који се догађају данас? Шта да чинимо, ако уопште ишта можемо да учинимо, да се такви примери чешће догађају?
2. Шта значе речи »приближити се Богу« из претходног навода? Како се то може остварити? Разговарајте у разреду шта то значи, како то чинимо и шта се дешава ако тако поступамо?
3. Замислите да сте Петар и да људи желе да на њих падне макар само ваша сенка. Како би се то могло одразити на ваше духовно стање? Где је ваша једина сигурност у свакој сличној ситуацији?

ОПРЕМАЊЕ ЗА ПОБЕДУ

Текстови за проучавање: Ефесцима 6,14-18; 2. Коринћанима 6,7; Ефесцима 5,9; Римљанима 10,15; 1. Солуњанима 5,8; Марко 14,38.

Текст за памћење: »Тога ради узмите све оружје Божје, да бисте се могли бранити у зли дан, и свршивши све, одржати се« (Ефесцима 6,13).

Кључна мисао: Сви ми, као верници, морамо да будемо лично и појединачно опремљени тако да бисмо се, лично и појединачно, могли укључити у велику борбу.

Сотонин коначни циљ је да се избори за оданост коју сваки истински верник дугује Христу. Пре свог обраћења, људи су припадали Сотонином царству; он их је имао у својој власти. Иако обраћење Христу ослобађа верника Сотонине власти, оно не искључује потпуно његову демонску силу. Сотона само повећава своје напоре да уништи нашу веру и да нас поново задобије за себе. Он има широк избор преварљивих замки; Писмо их назива »лукавства ђаволска« (Ефесцима 6,11). На крају, међутим, без обзира на непријатељева лукавства, замке, и преваре, он не може да узме из Исусових руку никога ко одлучи да остане веран Господу (Сотона може да унесрећи наш живот, али то је нешто сасвим друго.)

Поука за ову седмицу усредсређује се на хришћанинову опрему за ту борбу. Ставити на себе сву опрему Божју је наша једина заштита. Према томе, треба да разумемо природу те опреме, јер без ње ћемо сигурно постати плен непријатеља, док нам је с њом победа обезбеђена.

ПОТРЕБА ДА СЕ ЛИЧНО ОПРЕМИМО

У Ефесцима 6,12 Павле описује живот хришћанина као борбу, говорећи »ми ратујемо«. Запазите да говори у множини. Овај текст дословно гласи: »Јер се не рвемо с телом и крвљу.« Сваки хришћанин је укључен у ову слику. У 13. стиху Павле позива своје читаоце да ставе на себе целокупну Божју опрему, »све оружје Божје«. Ми треба да се опремимо Божјим оружјем, а оно нам је свима стављено на располагање. Павле започиње стих речју: »Стога«. Он тиме жели да каже да нам је, узимајући у обзир природу сукоба, таква опрема неопходна. Павле затим описује начин на који хришћанин треба да буде опремљен и при том се служи сликом римског војника наоружаног за битку.

Пажљиво размотри слику коју описује текст у Ефесцима 6,14-17. Шта те у тој слици осведочава да је овде реч о сукобу у коме мора да учествује сваки хришћанин и да је то учествовање личне природе? Шта за тебе значи да је то битка у којој ти лично мораш да учествујеш?

Реч преведена као »рвање« у оригиналу се односи на борбу прса у прса, али је касније примењена и на друге врсте борбе. Овде, иако стварна борба прса у прса с демонима можда није била у виду, реч јасно указује на појединачно учешће у борби.

Парабола о десет девојака у Матеју 25,1-13, иако у другачијем контексту од онога који је дат овде, исто тако говори о личном, појединачном учешћу у духовној борби. Дух пророштва примењује духовне околности пет девојака на Павлов опис групе људи последњег времена који имају обличје побожности, али им недостаје Његова сила (2. Тимотију 3,1-5). »То је група која ће у време опасности повикати: мир и сигурност. Они уљуљукују своје срце у сигурност, и не сањају о опасности. Када се тргну из свог мртвила, препознају своју потребу и траже од других да поправе њихов недостатак; али у духовним питањима нико не може да надокнади туђи недостатак.« (Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 411.412 ориг.)

РАЗМИСЛИ: Шта је то што само ти можеш да учиниш за себе – оно што нико други не може да учини? (На пример, нико не може да једе уместо тебе, зар не?) Како онда то исто начело примењујеш на опремање самога себе за духовну борбу у којој учествујеш као појединац?

ОПАСАЧ ИСТИНЕ, НАПРСНИК ПРАВЕДНОСТИ

»Станите, дакле, опасавши бедра своја истином и обукавши се у оклоп правде« (Ефесцима 6,14).

Иако је помало тешко сазнати праву природу опасача, изгледа да у Ефесцима 6,14 Павле мисли на кожну кецељу која је нудила неку врсту заштите доњем стомаку, али остављала довољно слободе покрета и спремности за могуће деловање. У том смислу, опасач је постајао део основне опреме. И то је, каже Павле, »истина«.

Заједно са опасачем истине користио се напрсник праведности. На тај начин Павле у једном стиху повезује појмове »истина« и »праведност«.

Прегледај следеће текстове. Како нам они могу помоћи да разумемо везу између истине и праведности и зашто су те две врлине тако кључне за нашу духовну заштиту у великој борби? 1. Царевима 3,6; Псалам 15,2; 96,13; Приче 12,17; Исаија 48,1; 2. Коринћанима 6,7; Ефесцима 5,9.

Када говори о праведности као о прсном оклопу у контексту духовне борбе, апостол Павле има на уму морална питања. Чинити оно што је право и примењивати начела праведности или, другим речима, живети по »истини«, исто је тако битно за хришћанина у сукобу са силама зла као што је оклоп на прсима био за војника на бојном пољу. Када одбијамо да чинимо оно што је право, када okreћемо леђа ономе што знамо да је истина, постајемо лак плен за Сотонине нападе, јер остављамо део тела потпуно незаштићен.

У исто време, иако ова »праведност« обухвата живљење праведним животом, морамо увек имати на уму и други аспект праведности, а то је Христова праведност која покрива верника и остаје верникова једина нада на спасење. Све док се будемо држали те истине – да се наше спасење темељи на Исусу – можемо да будемо заштићени од Сотониног најжешћег духовног напада, а то је обесхрабрење.

РАЗМИСЛИ: Да ли си икада био у искушењу да одустанеш од свог ходања за Исусом, јер си био обесхрабрен због свог живота, свог карактера, својих поступака? Ако је тако, зашто је разумевање истине о Христовој праведности тако битно за снажну одбрану против Сотониних напада?

ПРИПРЕМА И ШТИТ ВЕРЕ

Римски војник се опремао да буде сигуран да његови кораци неће бити угрожени на тешком и неравном терену. Да би себи омогућио кретање преко свих врста путева, римски војник је често носио обућу опремљену оштрим клиновима. Таква обућа је осигуравала чврст ослонац, па Павле упоређује такву обућу са »спремношћу« или »приправношћу« за ношење јеванђеља мира (Ефесцима 6,15).

Читај текстове у Исаји 52,7, Римљанима 10,15 и Ефесцима 6,15. Павле се ту изгледа бави идејом о чврстости у хришћанском животу борбе. На који начин јеванђеље мира омогућава хришћанину »чврст ослонац« у духовној борби?

Текст у Ефесцима 6,15 може се превести на неколико начина: »стопала обувених у приправу јеванђеља мира« или »имајући стопала опремљена спремношћу за јеванђеље мира« или »обукавши своја стопала у опрему јеванђеља мира«. Кључ је једна грчка реч која може да значи »припремљеност«, као када се припрема темељ или основа. Према томе, јеванђеље мира као »припремљени темељ« јесте мир који хришћанин осећа као резултат помирења с Богом путем Христове крви. Ово помирење даје хришћанину чврст ослонац или темељ одакле полази да се укључи у духовну битку с којом се сви ми суочавамо.

Следећи део опреме о коме Павле говори је штит, који упоређује с вером (Ефесцима 6,16). Представљајући тај део опреме, апостол започиње свој увод изразом који би се могао превести као »изнад свега« или »осим тога, или као додатак свему томе«. Шта мислите, шта апостол хоће да каже том уводном фразом?

Реч преведена као штит долази од речи која значи и »врата«. Штит, који је мерио 120 центиметара у висину и око 60 у ширину, састојао се од два слоја дрвета међусобно слепљених и имао је облик врата. Пошто су стреле у то време биле намочене у катран и онда запаљене, дрвени штит је био прекривен кожом да би се запаљене стреле гасиле приликом удара. Штит је био најистакнутији одбрамбени део опреме.

Духовну аналогију није тешко сагледати: међу ватреним стрелана Сотоне налазе се пожуа, сумња, похлепа, таштина, и тако даље. »Међутим, вера у Бога, високо подигнута као штит, хвата их, гаси њихов пламен, и чини да безопасно падају на земљу.« (The SDA Bible Commentary 6,1045) Ова врста вере је превасходно вера на делу, вера која, иако обухвата доктринарне истине, иде даље од самог веровања. То је вера која се показује у активној одбрани против напада непријатеља. Наравно, ми не можемо да спасемо сами себе и нисмо у стању да се сами боримо с непријатељем; наша битка је да свакога дана бирамо Господа и Његове путеве пре било чега што нам Сотона предлаже као могућност.

КАЦИГА И МАЧ

Кацига спасења у Ефесцима 6,17 вероватно је преузета из Исаије 59,17, иако је Павле другачије примењује. У Исаији 59, сам Бог носи кацигу спасења; а овде, у Ефесцима, хришћанин је позван да је прими. Док су претходни делови опреме били стављани војнику на располагање, наиме да их сам узме, кацига му се предаје. Можда се тиме наглашава природа спасења као потпуног поклона.

У 1. Солуњанима 5,8, Павле говори о кациги као о нади на спасење. У Ефесцима 6,17, кацига се једноставно назива спасењем. Како ова промена нагласка помаже да се објасни како спасење може да буде одбрамбено оружје?

Спасење у Новом завету је садашње искуство које ће доживети свој врхунац у вечности ослобађањем од сваке врсте зла. Победничка кацига коју Бог носи (Исаија 59,17) даје се вернику као заштита. Пошто је коначни циљ Сотоне и његових напада да хришћанину ускрати спасење, садашњи доказ спасења који му се даје независно од његових дела постаје моћно оружје за преживљавање у сукобу. Заиста верник може да изјави заједно с псалмистом у сваком духовном сукобу: »Господе, Господе, крепки спаситељу мој, заклони главу моју у дан ратни« (Псалам 140,7).

Пошто је споменуо кацигу спасења, Павле одмах затим прелази на »мач духовни« који је Реч Божја. Упореди овај текст са текстом у Јеврејима 4,12. Коју важну истину преносе ови стихови, посебно у контексту наше битке са Сотонем?

Христово кушање је забележено у Матеју 4,1-10 као прекрасна илустрација могућности да Божја Реч постане успешно оружје у борби против Сотоне. Текст осим тога покреће хришћане да се ослоне на истине које су откривене у Божјој Речи.

РАЗМИСЛИ: Тако много сила се заверило да ослаби нашу веру у Библију. Које су неке од тих сила у вашем друштву, цркви или култури? Или, што је још много важније, како да се одбранимо од сваког покушаја Сотоне (који понекад може бити врло лукав) да ослаби нашу веру у Божју Реч?

»МОЛИТЕ СЕ ...БЕЗ ПРЕСТАНКА«

Текст у Ефесцима 6,18 почиње речима »и сваком молитвом«, што указује на чињеницу да је молитва повезана с претходним стиховима. Поента је у томе да стављање, узимање и примање делова божанске опреме захтева ослањање на Бога. Према томе, »молитва није само још једно оружје више; уместо тога, то је дух, начин на који цела опрема треба да се носи и да се битка води. Павле овде позива да молитва буде стално стање ума, трајно одржавање заједништва с Богом.« (The SDA Bible Commentary 6, 1046)

Пажљиво проучи текст у Ефесцима 6,18. Које речи и изрази, повезани с Павловим саветом хришћанима о молитви, позивају на будност и дисциплину.

Библија често позива људе да не престају да се моле (Лука 18,1; Римљанима 12,12; Филиплјанима 4,6; Колошанима 4,2; 1. Солуњанима 5,17). Међутим, у контексту битке са силама зла о којој Павле говори у Ефесцима 6, он наглашава чињеницу да свака прилика у животу треба да буде прожета молитвом. Такав став у односу на молитву не представља мали захтев за хришћане, посебно због тога што је наша прва мисао у тренутку тешкоће да се саветујемо с пријатељима и сарадницима, што је добро и има своје место. Међутим, молитва треба увек да буде наша прва линија одбране и треба да буде нешто што увек чинимо.

Текст у Ефесцима 6,18 започиње речима »и сваком молитвом« и наставља позивом да будемо будни. Поводом чега треба да стражимо, и зашто?

Када је Исус био у Гетсиманији, рекао је Петру и другим апостолима, које је нашао како спавају, да буду будни и да се моле (Марко 14,38). Пре него што се то догодило, Исус је провео неко време позивајући ученике да буду будни и да страже (Марко 13,33-37). Из Лукине перспективе, стражење је повезано с молитвом као сталном појавом која доноси духовну снагу хришћанину. У Ефесцима 6,18 нагласак је на молитви за друге. Нема сумње, када се молимо за друге, и ми сами духовно јачамо и сами смо боље опремљени за сукоб, без обзира у ком се облику буде појавио.

РАЗМИСЛИ: Зашто је молитва за самог себе важнија за нас у духовном погледу од молитава које други упућују за нас – колико год да су те молитве важне? Шта лична молитва чини за тебе, а што молитве других не могу да учине?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Дела апостола читај поглавље под насловом »Позвани да достигнемо виша мерила«.

»У свакој души две силе се озбиљно боре за победу. Неверовање покреће своје снаге, које води Сотона, да нас одвоје од Извора наше снаге. Вера покреће своје снаге, које води Христос, зачетник и свршитељ наше вере. Из часа у час, пред очима небеског свемира, сукоб иде даље. То је битка прса у прса, и велико питање гласи: Ко ће надвладати? На то питање свако од нас мора сам да одговори. Свако мора да учествује у овој борби, борећи се на једној или на другој страни. Нико не може да нас ослободи те борбе. ... Упућен нам је озбиљан позив да се припремимо за ту битку. 'А даље, браћо моја, јачајте у Господу и у сили јачине његове. Обуците се у све оружје Божје да бисте се могли одржати против лукавства ђаволскога' (Ефесцима 6,10.11)« (Sons and Daughters od God, p. 328)

»Ми морамо ставити на себе сваки део опреме и онда стати чврсто на свом месту. Господ нам је указао част изабравши нас за своје војнике. Боримо се храбро за Њега, уздижући оно што је исправно у сваком подухвату. Поштење у свему битно је у борби душе. Док се борите за победу над својим склоностима, Он ће вам помоћи својим Светим Духом да будете опрезни у сваком поступку, да не пружите непријатељу никакву прилику да лоше проговори о истини. Ставите на себе свој прсни оклоп, ту божански заштићену праведност, коју сви имају предност да носе. То ће заштитити ваш духовни живот.« (Ellen G. White, The SDA Bible Commentary 6,1119)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

- 1. Колико год да је наша поука за ову седмицу наглашавала лични аспект борбе у којој сви учествујемо, као хришћани ми смо и део једне шире заједнице. Како би заједница као целина могла да помогне својим члановима у њиховој појединачној борби? На који практичан начин заједница може да помогне онима који су у духовној потреби, без обзира у ком облику се та потреба појавила?**
- 2. Како војна симболика којом се Павле служи наглашава стварност велике борбе, тако битне у Библији? Зашто је увек важно да стварност тог сукоба имамо пред очима? Ко би могао да замисли војника на бојном пољу који је заборавио да се налази у рату? Колико је важније за нас да не заборавимо битку у којој учествујемо?**

ЦРКВА: У СЛУЖБИ ЉУДСКОМ РОДУ

Текстови за проучавање: Римљанима 16,5; 1. Коринћанима 1,2; 1. Петрова 2,9; Матеј 28,19.20; Јован 17,21.22; Дела 15,1-29.

Текст за памћење: »Ово ти пишем надајући се да ћу скоро доћи к теби. Ако ли се забавим, да знаш како треба живјети у дому Божјему, који је црква Бога живог, стуб и тврђа истине« (1. Тимотију 3,14.15).

Кључна мисао: »Треба да имамо на уму да је Црква, иако пуна слабости и недостатака, једини објекат на Земљи коме Христос посвећује своју највећу пажњу.« (Ellen G. White, Selected Messages, 2. књига, 396)

За многе, Црква више није оно што је некада била – без обзира шта би то могло да значи. Неки људи чак говоре о »хришћанству без Цркве«, иако се та замисао сама себи супроти. Други се боре против »организоване религије« (да ли би »неорганизована религија« била боља?). Библија са своје стране јасно говори о важности Цркве. Црква није само једна могућност; она је кључна компонента плана спасења. Није онда никакво чудо да ће у току велике борбе Сотона улагати своје највеће напоре против ње, посебно зато што је Црква значајно средство уз чију помоћ грешници долазе у додир с божанском понудом спасења. Црква, пише Павле, представља »Божји дом, стуб и тврђу истине« (1. Тимотију 3,15). Црква није људски проналазак; Бог ју је основао да би залутале грешнике довео у спасоносни однос са собом.

ПРИРОДА ЦРКВЕ: ПРВИ ДЕО

Када говоримо о природи нечега, обично смо заинтересовани за његово порекло, делатност и сврху. Осим што се служи разним сликама да би описала Цркву, Библија употребљава и једну посебну реч, даје јој посебан назив *ecclesia* (еклезија), што значи »позвана из« или »дозвана у«. У световном грчком животу реч се првенствено употребљавала да опише групу грађана која је позвана из својих домова на јавно место - на састанак или окупљање. Нови завет употребљава назив у том општем смислу.

У грчком преводу Старог завета, Септуагинти, сабор Израилаца, посебно када се народ окупљао пред Господом у религијске сврхе, такође се назива *ecclesia*.

Јевреји су били »позвани из« да буду посебан Божји народ, а први хришћани су вероватно употребљавали исту реч да би означили оне Јевреје и незнабошце који су, као примаоци Божје благодати, били позвани да буду Христови сведоци. У Новом завету, Црква представља опис скупа верних у целом свету. Важно је запазити да се реч *ecclesia* никада није употребљавала да опише грађевину у којој се обављало јавно богослужење. Исто тако је значајно да, иако и реч »синагога« описује скуп људи окупљених с посебном намером, хришћани радије употребљавају назив *ecclesia*. Било како било, оба назива указују да је новозаветна Црква наставак старозаветне Цркве, »сабора« Израиља (Дела 7,38).

Реч *ecclesia* упућује, у општем смислу, на скуп људи дозваних из света божанском иницијативом. Како ова дефиниција објашњава Павлову употребу те речи на три различита нивоа: (1) на Цркву у појединачним домовима (Рим. 16,5; 1. Кор. 16,19); (2) на Цркву у појединим градовима (1. Кор. 1,2; Гал. 1,2); и (3) на Цркву на ширим географским подручјима (Дела 9,31)?

Ecclesia је назив или опис било које групе људи окупљене да учествује у спасоносном односу са Христом. То значи да појединачни скупови нису само део целе Цркве; свака јединица представља целу Цркву. Штавише, Црква је једна по целом свету, али је истовремено представљена сваки својим скупом.

РАЗМИСЛИ: Размишљај о својој месној цркви, која делује као представник целокупне Божје Цркве. Коју врсту одговорности то намеће теби као делу црквеног тела и самој твојој месној цркви?

ПРИРОДА ЦРКВЕ: ДРУГИ ДЕО

Осим саме речи *ecclesia*, Нови завет употребљава и неколико слика којима даље описује природу и деловање Цркве. Данас ћемо размотрити само две кључне идеје које се односе на Цркву: Црква као Божји народ и Црква као тело Христово.

1. У Библији се појам »Божји народ« употребљава да опише »синове Израилеве« (5. Мојсијева 14,2). Прочитај текст у 1. Петровој 2,9 где се тај појам јасно примењује да означи хришћане. Како да разумемо шта то значи за нас данас?

Запазите чињеницу да се тај појам, иако обележава хришћане, и даље употребљава да опише израилски народ (Лука 1,68; Римљанима 11,1,2). Очигледно је да Нови завет примењује тај назив на Цркву да нагласи наставак и испуњење старозаветног концепта (види Галатима 3,29).

2. »Тело Христово« – текстови у Римљанима 12,5; 1.Коринћанима 12,27; Ефесцима 1,22.23 описују Цркву као тело Христово. Како нам ти текстови помажу да боље разумемо природу и улогу Цркве?

Бројне идеје могу се пронаћи у овим текстовима, при чему је вероватно најизразитија она о јединству (види део поуке за среду) које треба да влада у Цркви. Та мисао се изражава и на другим местима у Новом завету, а посебно у 1. Коринћанима 12, где Павле пише: »Јер као што је тијело једно и уди има многе, а сви уди једнога тијела, премда су многи, једно су тијело: тако и Христос. Јер једнијем Духом ми се сви крстисмо у једно тијело, били Јевреји или Грци или робови или сами своји; и сви се једнијем Духом напојисмо. Јер тијело није један уд, него многи. Ако рече нога: ја нијесам рука, нијесам од тијела; еда ли зато није од тијела? И ако рече ухо: ја нијесам око, нијесам од тијела: еда ли зато није од тијела? Када би све тијело било око, а гдје је чувење? А када би све било чувење, гдје је мирисање?« (1. Коринћанима 12,12-17)

РАЗМИСЛИ: Неки људи болују од такозваних аутоимуних болести: њихов властити одбрамбени систем који треба да заштити тело, заправо га напада. Размисли о последицама ове аналогije на Цркву као »тело Христово«.

Црква као »тело Христово« значи да Црква треба да чини оно што би Христос чинио када би још »у телу« био на Земљи. Управо је из тог разлога Црква као »заједница« била позвана из света. Црква није само заједница која има мисију; Црква је мисија.

Читај текст у Матеју 28,19.20. Како се ове речи односе на питање мисије Цркве?

Мисија обухвата и слање људи да говоре у Божје име. То је оно што је сам Бог чинио преко пророка у Израилу (Јеремија 7,25) и преко апостола (Лука 9,1.2; 10,1.9). Исус је послао своје ученике управо онако као што је Отац послао Њега (Јован 20,21). Данас Црква не може да чини мање од тога а да ипак остане верна свом позиву.

Шта нам следећи текстови говоре о мисији Цркве? Ефесцима 4,11-13; Матеј 10,5-8; Јаков 1,27; Ефесцима 1,6; 1. Петрова 2,9.

Јасно, евангелизам заузима централно место у мисији Цркве. Такође, Црква постоји и ради поучавања верника, ради унапређивања правог богослужења, али и ради деловања на подручјима друштвеног старања.

Иако се Црква суочава с многим изазовима, један од најтежих је одржавање одговарајуће равнотеже у њеном разумевању мисије. С једне стране, било би веома лако упустити се у деловање на подручју друштвене реформе, радити на побољшавању друштва и на уклањању његових зала. Иако је то дело важно, само по себи, никада се не сме дозволити да оно замени коначну мисију Цркве да досегне изгубљене Исусовом поруком спасења и да им помогне да се припреме за Његов други долазак. У исто време, треба да избегавамо крајност да живимо тако као да сваки наслов у новинама најављује крај света и да због тога занемаримо основне дужности свакодневног живота. Нама је потребна божанска мудрост да знамо како да остваримо праву равнотежу.

РАЗМИСЛИ: Колико си ти сам укључен у мисију Цркве? На који начин би могао да чиниш више него што сада чиниш? Зашто је толико важно за твоје духовно растење да будеш укључен у рад Цркве?

ЈЕДИНСТВО ЦРКВЕ

Црква – описана као »позвани из«, као »Божји народ«, као »тело Христово« и као »храм Светога Духа« – оспособљена је за своју службу, за своју мисију. Јединство је битно за Цркву, јер без њега Црква не би била у стању да успешно обавља своју мисију. Није никакво чудо што је питање јединства заузимало важно место у Христовим мислима при крају Његовог овоземаљског живота (Јован 17,21,22).

Исус се молио за јединство Цркве (Јован 17,21,22). Павле позива вернике на јединство (Римљанима 15,5.6). Како да разумемо јединство изражено тим текстовима? Шта значи то јединство?

Јединство за које се Христос молио и на које је Павле позивао вернике сасвим је јасно обухватало јединство осећања, мишљења, деловања и још много тога. То није неки склад постигнут друштвеним »вештинама«, дипломатским поступањем, или политичким маневрисањем. То је дар који се даје верницима преко Христа који у њима станује (Јован 17,22,23), дар који се одржава силом Бога Оца (Јован 17,11).

Читај текст у 1. Коринћанима 1,10 и у 2. Коринћанима 13,11. Како да достигнемо циљ на који Павле упућује у тим текстовима?

Нема никакве сумње да смо сви као људи различити, да имамо различите погледе на многа питања, погледе који понекад доприносе да се јединство тешко одржава. Иако су напетости и стресна стања неизбежни на сваком нивоу Цркве, сви се морамо трудити да задржимо став понизности, самоодрицања, и жеље за добром које је веће од нас самих. Многе поделе настају претежно из себичних разлога, охолости и жеље за самоуздизањем, за наметањем својих гледишта другима. Нико од нас није увек у праву; нико од нас није у стању да све савршено разуме. Без обзира на неизбежне разлике које ће се појавити, када бисмо свакога дана узимали свој крст, када бисмо свакодневно умирали себи, свакога дана тежили не само за својим добром већ и за добром других и добром Цркве као целине, многи од проблема с којима се суочавамо и који ометају дело сигурно би нестали.

Укратко, јединство почиње са сваким од нас појединачно као Христових следбеника – не само по имену већ и у животу истинског пожртвовања, животу посвећеном Божјем делу и добру које је веће од нас самих.

УПРАВЉАЊЕ ЦРКВОМ

Управљати значи постићи да се послови обављају. То је истина у општем друштвеном животу, али је истина и у животу Цркве. Управљање исто тако обухвата организацију, што значи организовати рад у делатну, складну целину с правилима, прописима и структурама осмишљеним да се олакша непосредни посао. Ауторитет је од кључне важности за управљање. На практичном нивоу црквеног живота, ко има ауторитет да нешто покрене и ко може бити овлашћен да то обави? Различити одговори на ова питања довели су и до различитих облика управљања Црквом.

Ми као Црква имамо представнички систем управљања Црквом. У идеалном случају, вође делују само као представници, примајући пренесену, делегирану власт и одговорност од чланова. Није довољно једноставно показати да се систем управљања Црквом темељи на Писму; служење ауторитетом у оквиру система мора да покаже осетљивост за библијске вредности.

Прегледај текстове у Делима 15,1-29. Шта бисмо могли да научимо из тих стихова о неким кључним начелима садржаним у организацији Цркве и управљању Црквом?

Без обзира шта бисмо све могли научити из ових стихова о управљању Црквом, једно мора да буде јасно: црквена организација мора да буде усмерена на унапређење дела ширења јеванђеља. Библијски гледано, управљање Црквом је управо онолико добро колико добро то управљање унапређује дело мисије и евангелизације.

Нама је неопходно да имамо на уму да Христос, иако показује свој ауторитет преко Цркве и њених наименованих представника, никада није своју власт предао њима. Он задржава за себе право да буде Глава Цркве (Ефесцима 1,22). Прва Црква била је дубоко свесна чињенице да нема право да показује било какву власт независно од Христа и Његове Речи. У Делима 15,28 верницима је било важно да оно што су одлучили »нађе за добро Свети Дух«, прави представник Исуса Христа. Они који носе одговорности у Цркви данас немају право да се другачије понашају.

Размотри текст у Матеју 20,24-28 и 23,8. Шта се ту подразумева кад је реч о служењу ауторитетом у Цркви на свим нивоима?

РАЗМИСЛИ: Колико сте спремни да служите другима? Размотрите своје побуде и какве су оне у односу на све што радите у Цркви, без обзира коју службу обављате? Како би се твоје побуде могле усагласити с начелима откривеним у овим стиховима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Ако је неко сувише уверен у своје способности и покушава да стекне власт над својом браћом, сматрајући да има право да им наметне своју вољу као владајућу силу, најбољи и једини сигуран начин јесте да га замените, како не би настала већа штета, да он изгуби своју душу и изложи опасности душе других ... Ова склоност владања Господњим наследством изазиваће реакцију уколико такви људи не промене своје понашање ... Човеков положај не чини га ни за јоту или титулу већим у Божјим очима; карактер је једино што Бог цени.« (Ellen G. White, Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 362)

»Мисија Христове Цркве јесте да спасе грешнике који пропадају. Она треба да објави Божју љубав људима и да их задобије за Христа делотворношћу те љубави. Истина за ово време мора да буде однесена и у најмрачније углове Земље, али то дело треба да почне код куће.« (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 3 381)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Нема никакве сумње да се Црква, наша Црква, суочава с проблемима. Исус је то овако објаснио: »Другу причу каза им говорећи: царство је небеско као човек који посија добро сјеме у пољу својему. А када људи поспаше, дође његов непријатељ и посија кукољ по пшеници, па отиде« (Матеј 13,24.25). Читајте остатак параболе. Како да применимо оно што је Исус рекао на данашњу Цркву и како да поступамо према онима који праве проблеме? Да ли то значи да не постоје околности под којима би неко могао да буде искључен из Цркве? Види, на пример, Титу 3,10.11 и Римљанима 16,17.
2. Шта да кажемо некеме који, верујући да је Црква искварена, одлучи да напусти тело Христово и да се сам бори за себе?
3. Наша Црква заступа концепт о »свештенству свих верника«. Шта је све садржано у тој идеји? Које одговорности та идеја намеће свима нама?
4. Које опасности потенцијално прете јединству Цркве? Која питања су изазивала раскол у Цркви у прошлости? Шта можемо да научимо из искуства у прошлости како бисмо спречили сличне појаве у будућности?

ЦРКВА: ОБРЕДИ И РИТУАЛИ

Текстови за проучавање: Матеј 28,19.20; Римљанима 6,3-8; Матеј 26,26-28; Јован 13,1-17; 1. Коринћанима 11,24-26.

Текст за памћење: »А Петар им рече: покајте се и да се крстите сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење гријеха; и примићете дар Светога Духа« (Дела 2,38).

Кључна мисао: Бог је установио обреде који ће, ако се правилно схвате, допринети јачању наше вере.

Многа друштва имају обреде иницијације односно приступања. У неким културама, обреди иницијације били су замишљени да помогну особама на преласку из једне фазе живота у другу. На пример, обреди одрастања обављали су се почетком пубертета. Ти обреди су се разликовали од места до места; али, сви су имали циљ да се млади чланови друштва оспособе да буду продуктивни и одговорни, да увек имају на уму највише интересе заједнице. У току тог процеса, младићи и девојке су били обучавани навикама и путевима одраслих; што значи, било им је показано шта се од њих очекује као од одраслих припадника заједнице.

И у хришћанској заједници постоје посебни обреди, поступци којима се признаје преданост појединаца вери коју исповедају. Ти посвећени обреди не само што потврђују учешће појединца у делатностима заједнице већ, у идеалном случају, помажу да се појединац припреми да постане веран и успешан члан те заједнице. Они су такође средство да се помогне верницима да разумеју шта је све обухваћено њиховим предањем Христу. У току ове седмице ми ћемо размотрити три обреда којима се изражава наша вера: крштење, прање ногу и Господњу вечеру.

Током раних фаза постојања хришћанске Цркве, верници у источном делу Цркве, где је грчки језик био уобичајен, служили су се речју *mysterion*, »тајна«, да би описали хришћанске свете обреде. На западу, где је преовлађивао латински језик, коришћен је назив »сакрамент« (латински, *sacramentum*). *Sacramentum* је била заклетва коју је давао римски војник, заклињући се на послушност наредбама свога заповедника. Они који су се служили том речју сматрали су да она тачно описује природу светих обреда. Међутим, с временом, та идеја је почела да представља чин неке невидљиве унутрашње снаге. Црква у средњем веку утврдила је седам таквих обреда, названих сакраменти, за које се сматрало да доносе благодат души верника.

За време реформације, сакраменти су прошли кроз процес преиспитивања и критике. У многим умовима, сам појам сакрамент као да је изгубио на угледу. Сматрало се да је други назив много бољи, а то је обред. Појам обред долази од речи »одредити« или »установити«, па је тако обред постао посебан чин који је сам Христос одредио или установио. Прихватити назив »обред« уместо »сакрамент« значило је учествовати у обреду зато што је то божански одређен начин да покажемо своју оданост Исусу као Господу. Ми сматрамо да су крштење, праће ногу и Вечера Господња обреди који приказују нашу оданост Христу. То је уједно и симболички начин да изразимо своју веру.

Прочитај текст у Матеју 28,19,20; Јован 13,14 и 1. Коринћанима 11,23-26. У којој мери ти одломци подржавају идеју да свети чин треба описати као »обред«?

Колико год важности приписивали обредима, морамо увек имати на уму да то нису средства за задобијање благодати или поступци којима се стичу спасење или заслуге пред Богом. Грех и оно што нам је грех учинио сувише је озбиљно да би обреди, чак и они које је сам Христос установио, били у стању да нас избаве. Само је Христова смрт на крсту била довољна да осигура спасење бићима која су тако дубоко пала као ми. Онако како их ми разумемо, обреди су спољашњи симбол нашег признавања онога што је Христос учинио за нас и нашег јединства с Њим (укључујући све оно што то јединство подразумева) и они добро служе својој намени. Они су средство да се постигне циљ, а нису сами себи сврха.

Нови завет употребљава неколико слика да би описао шта значи крштење. Прво, крштење симболички представља духовно сједињавање с Христом (Римљанима 6,3-8), укључујући и учествовање у Његовим страдањима, смрти и ускрсењу, али и одбацивање дотадашњег начина живота. На тај начин, крштење је повезано с покајањем и опроштењем греха (Дела 2,38), новорођењем и примањем Светога Духа (1. Коринћанима 12,13); у складу с тим, оно означава и улазак у Цркву (Дела 2,41.47).

Крштење симболички упућује на заветни и духовни однос с Богом преко Христа (Колошанима 2,11.12). Крштење представља оно што је обрезање представљало у Старом завету. Осим тога, крштење означава и пренос верности, верности која човека укључује у заједницу посвећену служењу Христу. Примање Светога Духа приликом крштења омогућава вернику да служи Цркви и делу спасења оних који још нису у вери (Дела 1,5.8).

Пре много година Здружени одбор Англиканске цркве за крштење, конфирмацију (потврду завета) и Свету вечеру дао је једну упечатљиву изјаву. У њој стоји: »Особе које су приступале крштењу биле су нормално одрасли људи, а не деца; и зато се мора признати да нема никаквих правих доказа у Новом завету за крштавање деце.« (Baptism and Confirmation Today, London: SCM, 1955) Значење крштења искључује децу као легитимне кандидате, зато што библијско крштење захтева веру и покајање учесника. Осим тога, улога Божје Речи у развијању вере (Римљанима 10,17) указује да покајање мора бити повезано с библијским и духовним поучавањем. Ти елементи су неопходни да би кандидат могао да донесе »родове достојне покајања« (Лука 3,8) као доказ свог односа с Христом.

Природа крштења помаже нам да схватимо разлику између обреда и сакраментa. Крштење, према онима који га сматрају сакраментом, представља средство које преображава човека из духовне смрти у живот. По том схватању, старост крштеника није важна, јер је у питању натприродни догађај. С друге стране, крштење као обред је знак или симбол унутрашње промене (натприродни елемент), која се већ догодила у животу верника захваљујући његовом искуству са Исусом. По овом гледишту, кандидати за крштење треба да су већ искусили веру у Христа; и управо зато питање ко се крштава и када се крштава постаје веома важно.

РАЗМИСЛИ: Ако си већ крштен, размисли још једном о том искуству. Када си схватио шта значи крштење, онда ће ти бити лако да разумеш зашто нам је у извесном смислу крштење потребно као свакодневно искуство. Како се то може остварити?

ОБРЕД ПОНИЗНОСТИ

Тешко је и замислити бол који је Исус осећао у свом срцу када је - спремајући се да оде на крст, да доживи највеће могуће понижење – видео завист, љубомору и сукобе међу својим ученицима око тога ко ће бити највећи у Његовом царству.

Читај текст у Луки 22,24-27, али и у Матеју 18,1; и 20,21. Коју кључну истину ученици још нису научили?

Наш свет је тако изопачен и искварен грехом да ми неке ставове сматрамо наopakим, ма колико они деловали »разумно« и »разборито«. Који би човек здравог разума радије служио него да други служе њему? Зар није целокупни циљ живота да се иде напред, да се стекне богатство, да се буде неко на кога чекају и коме служе, уместо онај који служи? Није, дакле, никакво чудо да је на последњој вечери Исус ученицима опрао ноге. Никакве речи које би им упутио не би могле снажније пренети истину о томе шта је права величина у Божјим очима од чињенице да је Христос опрао ноге онима који би морали да оперу Његове.

Шта нас текст у Јовану 13,1-17 учи о прању ногу као о делу обреда Господње вечере?

Толико прекрасне истине одзвања у овим речима. У трећем стиху стоји да је Исус знао да му Отац »све даде у руке«. Шта се затим догодило? Да, Исус је, знајући веома добро да »од Бога изиђе и к Богу иде«, устао од стола и почео да пере ноге ученицима (Јован 13,5). Иако нису у потпуности знали ко је Исус у ствари, ученици су морали бити запрепашћени. Како су могли да пропусте да из тога извуку поуку?

Размисли, такође, шта значи то што је обред понизности обављен пре Господње вечере. Пре него што затражимо да се нама припише све што је Исус учинио за нас, колико је важно да дођемо на Господњу вечеру свесни своје недостојности и своје потребе за божанском благодаћу.

РАЗМИСЛИ: Чије ноге би требало да опереш ради свог бескрајног духовног добра?

ГОСПОДЊА ВЕЧЕРА

Прочитај текст у Матеју 26,26-28. Које се дубоко значење крије у ономе што нам је Исус овде заповедио да чинимо? Зашто је тако важно да то схватимо у симболичком смислу?

Господња вечера је заменила празник Пасхе из старозаветног периода. Пасха је добила своје испуњење када је Христос, пасхално Јагње, принео свој живот на жртву. Пре своје смрти, сам Христос је установио замену, велики празник новозаветне Цркве под новим заветом. Баш као што је празник Пасхе подсећао на избављење Израиља из ропства у Египту, Господња вечера подсећа на избављење из духовног Египта, из робовања греху.

Крв пасхалног јагњета на горњем прагу и довратницима штитила је укућане од смрти; храна коју им је обезбедило његово месо дала им је снаге да изађу из Египта (2. Мојсијева 12,3-8). Исто тако, Христова жртва доноси ослобођење од смрти; верници се спасавају узимањем Његовог тела и крви (Јован 6,54). Господња вечера објављује да је Христова смрт на крсту осигурала наше спасење, опроштење и да нам је обећала победу над грехом.

Прочитај текст у 1. Коринћанима 11,24-26. Која се важна доктринарна истина о крсту овде открива?

Овде се јасно види аспект замене у Христовој смрти. Његово тело се ломило и Његова крв се пролила за нас; на крсту, Он је узео на себе оно што је по закону припадало нама. Сваки пут када учествујемо у Господњој вечери, треба да имамо на уму оно што је Христос остварио за нас.

Када Господњој вечери додамо обред прања ногу, који нам помаже да припремимо своје срце пре него што учествујемо у Господњој вечери, треба да стекнемо и свест о универзалној природи овог обреда. Крст, који је тако живо симболизован узимањем хлеба и чаше, подсећа нас да без обзира шта нас овде на Земљи дели једне од других, сви смо само грешници којима је непрестано потребна божанска благодат. Вечера Господња треба да нам помогне да схватимо своју обавезу не само према Господу него и обавезу коју имамо једни према другима.

ОЧЕКИВАЊЕ ДРУГОГ ХРИСТОВОГ ДОЛАСКА

»Јер кад год једете овај хљеб и чашу ову пијете, смрт Господњу обзнањујете, докле не дође« (1. Коринћанима 11,26). Која нам се велика нада овде износи?

Ове речи нам показују колико су уско повезани Христов други долазак и Господња вечера. То има смисла и зато што је Други Христов долазак у ствари врхунац свега што се догодило на крсту. Човек би могао устврдити да је највећи разлог Првог доласка – у који је укључено и ломљење Његовог тела и проливање Његове крви – био Његов други долазак. Први долазак је поплучао пут за Његов други долазак.

Од какве би користи био Први Христов долазак када не би било Другог?

Вечера Господња, у извесном смислу, премошћује простор између Голготе и Другог доласка. Сваки пут када учествујемо у Господњој вечери, мислимо о крсту и о ономе што се на њему одиграло. Међутим, оно што је учињено за нас не може се одвојити од Христовог другог доласка. У ствари, оно што је Исус учинио на крсту за нас не може да достигне свој коначни врхунац све до Његовог другог доласка.

Прочитај текст у Матеју 26,29. Шта нам је Исус рекао у том једном једином стиху?

Погледајте обећање, сигурност и наду које нам Господ овде даје. Те речи указују на блискост, на повезаност између откупљених и Откупитеља, блискост која ће се продужити кроз сву вечност. Исус нам је обећао да неће више пити од рода виноградскога све док не буде пио од новог, заједно с нама, у свом вечном царству. Када се сетимо ко је Он, Створитељ свемира (Колошанима 1,16), то обећање нас још много више запрепашћује. И тако, осим свега на шта нас Господња вечера подсећа, она треба да нам указује и на велику наду која ће се остварити приликом Христовог другог доласка.

РАЗМИСЛИ: Обесхрабрен? Клоуно? Добродошао у свет под влашћу греха. Зашто је, онда, тако важно да упркос свему кроз шта пролазиш, гледаш на крст, на оно што он значи за тебе сада, и на оно што ће значити у коначној будућности?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Крштење је најсветији и најважнији обред, и зато се његово значење мора ваљано разумети. Оно означава кајање због греха, и улазак у нови живот у Христу Исусу. Не сме бити неприкладне журбе у приступању том обреду. Нека и родитељи и деца сагледају цену тога. (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 6, 93)

»Пасха је указивала уназад на избављење синова Израиљевих, али је била и симболичка, указујући унапред на Христа, Божје Јагње, заклано за откупљење грешног човека. Крв, пошкропљена по довратницима симболички је представљала Христову крв, али и трајну зависност грешног човека од заслуга те крви за заштиту од Сотонине силе и за коначно откупљење.« (Ellen G. White, The Spirit of Prophecy, vol. 1, 201)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Када си последњи пут неке опрао ноге у обреду понизности? Зашто је то тако важан чин?
2. Читај текст у 1. Петровој 3,20.21. Којом аналогijом се Петар служи да би објаснио значење крштења?
3. Прве хришћане су оптуживали за многе злочине за које нису били криви, укључујући и људождерство. Један од разлога су били и следећи стихови: »А Исус им рече: заиста, заиста вам кажем: ако не једете тијела сина човјечјега и не пијете крви његове, нећете имати живота у себи. Који једе тијело моје и пије моју крв, има живот вјечни и ја ћу га ускрснути у пошљедњи дан; јер је тијело моје право јело и крв моја право пиће. Који једе тијело моје и пије моју крв стоји у мени и ја у њему« (Јован 6,53-56). Шта нас Исус учи овим речима? Зашто је тако важно да разумемо духовно значење текстова какав је овај?
4. У разреду расправљајте детаљно о универзалном аспекту Вечере Господње. На које начине она може да помогне вашој цркви да боље разуме које обавезе имамо једни према другима и према друштвеној заједници као целини?

ЗАКОН И ЈЕВАНЂЕЉЕ

Текстови за проучавање: Псалом 19,7.8; 2. Мојсијева 23,1-9; 1. Јованова 5,3; Римљанима 3,19.20; 2. Мојсијева 20,11.12; 5. Мојсијева 5,15.

Текст за памћење: »И по томе разумијемо да га познасмо, ако заповијести његове држимо; који говори познајем га, а заповијести његовијех не држи лажа је и у њему истине нема« (1. Јованова 2,3.4).

Кључна мисао: Целокупни Божји закон открива наш грех и на тај начин и нашу потребу за Спаситељем. Закон и јеванђеље су, према томе, неодвојиви.

Божји закон и Божји карактер стоје у самом средишту велике борбе и када велика борба буде коначно завршена, Божји закон и Његов карактер биће оправдани и одбрањени пред целим свемиром. До тада, велика борба ће и даље беснети, а ми ћемо се, као људска бића, налазити на једној или на другој страни, а страна коју бирамо одлучује ком господару служимо. По речима Боба Дилана: »Мораћете да служите некоме, да, то може да буде ђаво или то може да буде Господ, али мораћете да служите некоме.« Они који одлуче да служе Господу чине то из љубави и зато што цене оно што је Он учинио за њих преко Христа. Пошто су погребени с Христом крштењем у Његову смрт, они знају да је њихово грешно тело уништено тако да више не морају да служе свом некадашњем господару, греху, него имају слободу да слушају Бога и Његов закон.

У поуци за ову седмицу ми ћемо разматрати природу закона, његову сврху и његов однос према радосној висти о Божјој спасоносној благодати. Јер, ако се правилно схвати, Божји закон нам помаже да откријемо шта нам је Божја благодат понудила у Христу.

БОЖЈИ ЗАКОНИ И УРЕДБЕ

Реч »torah« /тора/ је јеврејска реч која се често употребљава у Старом завету и често се преводи речју »закон«. Нови завет се служи грчком речју »nomos« (закон) да преведе појам »торах«. Тора у ствари значи »усмерење« или »вођство«. Пошто је Библија извештај о Божјем односу према људима, закон у Библији се углавном односи на сва Божја упутства Његовом народу. Пошто је сам Бог праведан и добар, пошто води и поучава свој народ доброты и праведности, с правом претпостављамо да Његов закон открива Његову доброту и праведност. Или, као што волимо да кажемо, закон је одраз Божјег карактера.

Шта нам следећи текстови говоре о закону те, према томе, и о Богу? Псалам 19,7.8; Римљанима 7,12; Псалам 119,151.152.172.

Управо преко Библије Бог се изричито открио људском роду. Док човек чита ове свете текстове, наилази на обиље материјала који у ствари представљају упутства која покривају многе аспекте људског живота: морал, етику, здравље, сексуалност, исхрану, рад, и тако даље. Нека од тих упутстава су очигледно опште природе; друга изгледају нешто више ограничена у погледу времена и опсега. Међутим, пошто су све то Божја упутства (torah), потребна је највећа могућа пажња при изналажењу начела која нам помажу да разумемо шта је свеопште, а шта има своје границе. Ми адвентисти, заједно с многим другим хришћанским заједницама, правимо разлику између »церемонијалних« закона (прописа који план спасења приказују путем симбола и ритуала), »грађанских« закона (прописа којима се регулисао заједнички живот древног Израиља) и »моралних« закона (упутства о божанским мерилима понашања припадника људског рода).

Трећа књига Мојсијева садржи веома много церемонијалних закона, који се посебно односе на службе у светилишту и на њен обредни систем. Природа грађанских закона и начела правде садржана у њима могу се видети, на пример, у 2. Мојсијевој 23,1-9. Затим је ту и морални закон, Десет заповести, за које већина хришћана (бар у теорији) сматра да представљају Божји закон који и данас обавезује цело човечанство.

РАЗМИСЛИ: Прегледај текст у 2. Мојсијевој 23,1-9. Која универзална морална начела можемо извући из прописа који су посебно били дати старом Израиљу?

Већина хришћана тврди да су Десет заповести или Декалог Божји универзални морални закон. То гледиште се може назрети, на пример, у разним правничким сукобима у Сједињеним Државама, при чему су неки хришћани покушавали да поставе Десет заповести на разна јавна места, а посебно у јавне школе. Пре много година, држава Алабама је била увучена у правнички сукоб због државног судије који је одбио да уклони Десет заповести из суднице, упркос наредби вишег суда да то учини. У мислима многих, Десет заповести, далеко од тога да буду укинуте, остају Божје законско мерило морала.

И то с ваљаним разлогом. За почетак, иако је Декалог (Десет заповести) објављен на Синају, 1. Мојсијева наговештава да је велика већина заповести била позната и пре тога.

Шта следећи текстови откривају о постојању закона пре Синаја? 1. Мојсијева 35,1-4; 2,3; 4,8-11; 39,7-9; 44,8; 12,18.

Већ из логичких разлога нема смисла да су Десет заповести искључиво јеврејска установа, нешто намењено само одређеним људима, у одређено време и на одређеном месту. Зар није разумно и логично претпоставити да морални преступи као што су крађа, убиство, прељуба, идолопоклонство представљају универзалне преступе, без обзира на културу починиоца? Осим тога, ако је Библија потпуно јасна да је грех дефинисан законом (Римљанима 7,7), било би потпуно неприхватљиво за било ког хришћанина који верује у Библију да су закон или неки његов део укинати или замењени нечим другим.

Како нам текст у Јаков 2,11 помаже да разумемо трајност и непромењивост Божјег закона?

РАЗМИСЛИ: Текст у 1. Јовановој 5,3 говори да је послушност Божјем закону изражавање наше љубави према Богу. Шта то значи? Зашто је послушност заповестима израз те љубави?

ЗАКОН И ЈЕВАНЂЕЉЕ

Иако многи схватају да Десет заповести остају као обавезна правила хришћанског живота, може их збуњивати улога коју заповести имају у плану спасења. Ако се не спасавамо држањем заповести, каква је уопште њихова сврха?

Како нам следећи текстови помажу да разумемо улогу закона у животу оних који се спасавају благодаћу?

Римљанима 3,19.20 _____

Псалам 119,5.6 _____

Римљанима 7,7 _____

Закон никада није био замишљен као средство спасења. Деловањем Светога Духа, закон у срцу грешника ствара потребу за Христовом благодаћу (јеванђељем). Пошто закон свима нама показује шта је право, шта је добро, шта је истинито, они који не задовољавају та мерила (а то смо сви ми) схватају своју потребу за спасењем. У том смислу, закон нам указује на нашу потребу за јеванђељем, потребу за благодаћу. Та благодат нам долази преко Христа. Улога закона, чак и у Старом завету, била је да нам покаже нашу потребу за спасењем; он никада није био средство да нам се обезбеди спасење.

»Питати да ли нам закон може донети спасење значи постављати погрешно питање, бар што се тиче Библије – и у Старом и у Новом завету. Никада ниједан завет, ни Стари ни Нови, није потврђивао, па чак ни подразумевао или наговештавао да је тако нешто уопште могуће...

»Погрешно је, осим тога, сматрати да је писац Посланице Јеврејима (Јеврејима 10,1-4) исправљао закон, као да овај говори да 'крв јунчија и јарчија може уклонити грехе' Жртве су биле слике, симболи, прикази оне једине савршене жртве која је требало да дође.« (W.Kaiser, Five views on Law and Gospel, pp. 394.395)

РАЗМИСЛИ: Погледај око себе и види какву штету је човечанству нанело кршење Божјег закона. Како је твој живот био угрожен кршењем Божјег закона? Шта ти твој одговор каже о томе колико је закон и даље битан?

СУБОТА И ЗАКОН

Као што смо видели у делу поуке за понедељак, многи хришћани верују у обавезност Божјег закона. И опет, све док неко прихвата постојање греха, тешко је схватити како би могао да заступа неко друго мишљење.

А ипак, као што веома добро знамо, целокупно питање обавезе хришћана према закону изненада постаје веома компликовано када се покрене проблем поштовања четврте заповести Декалога, посебно када је реч о самом седмом дану. У ствари, иронија је што је судија у Алабами, који је себе довео у неприлику тиме што није хтео да уклони Десет заповести из своје суднице, и сам кршио тај закон, ма колико да је строго светковао недељу, пошто библијска заповест захтева светковање седмог дана у седмици. Ако озбиљно схватимо оно што Библија говори, онда, према тексту у Јакову 2,10 («Јер који сав закон одржи, а сагријешу у једноме, крив је за све») судија је био крив за кршење свих прописа закона који је хтео да задржи у својој судници.

Текст у 2. Мојсијевој 20,9.10 објашњава заповест о дану одмора. Текст веома пажљиво одређује који дан је тај дан одмора (седми), и како треба да се поштује (престанак редовних послова) да би се одржала његова светост. »Субота није описана као дан опоравка за оне који су сувише слаби да наставе да раде из дана у дан без одмора. Она је радије описана као мировање добро за свакога, са циљем преусмеравања на светост (на све што проистиче из припадности Богу – а управо је то светост) да би се уживало у Божјим благословима намењеним том дану и у свим његовим могућностима.« (D. Stuart, *The New American Commentary, Exodus*, vol 2, p. 460)

Духовне могућности Суботе отелотворене су у ономе што она симболизује. Шта нам следећи текстови говоре о духовном значењу Суботе? Како ти је твоје искуство са Суботом помогло да боље разумеш шта ови текстови наглашавају? 2. Мојсијева 20,11; 5. Мојсијева 5,15; 2. Мојсијева 31,13; Језекиљ 20,20; Јеврејима 4,3-9.

СУБОТА И ЈЕВАНЂЕЉЕ

У завршном питању у делу поуке за среду, проучавали смо текстове у 2. Мојсијевој 20,11.12 и у 5. Мојсијевој 5,15. Ту смо видели да нам дан одмора, Субота, указује на две идеје: на стварање и на откупљење, на два концепта који су у Библији врло снажно повезани. Бог није само наш Створитељ, Он је и наш Откупитељ; обе те важне духовне истине предочавају нам се сваке седмице, сваког седмог дана, када се одмарамо у Суботу »према закону« (Лука 23,56), исто онако као и жене које »дођоше с Њиме из Галилеје« (Лука 23,55).

Читај текст у Колошанима 1,14-16 и у Јовану 1,1-14. Како ти текстови повезују обе Исусове улоге - као нашег Спаситеља и као нашег Откупитеља?

»Пошто је божански закон свет као што је свет сам Бог, само је неко једнак Богу могао да постигне помирење за његово кршење. Нико осим Христа није могао да откупи грешног човека од проклетства закона и да га поново доведе у склад с Небом.« (Ellen G. White, *God's Amazing Grace*, p. 42) Једино као Створитељ, једино као Онај који је једнак Богу, једино као Онај који је створио »све ... што је створено« (Јован 1,3) могао је Исус да постане Откупитељ грешног човечанства.

Указујући нам на Христа као нашег Створитеља и Откупитеља, Субота је снажан симбол јеванђеља благодати. У ствари, наше почивање у Суботу показује да се ми, уистину, не спасавамо делима закона, већ оним што је Христос учинио за нас. И тако суботно почивање постаје симбол почивања које имамо у Исусу (види Јеврејима 4,3-9.).

Спасење је и обнављање; то је ново стварање, процес који не само што започиње када прихватимо Исуса (види 2. Коринћанима 5,17; Галатима 6,15) већ доживљава своје испуњење и свој врхунац поновним стварањем неба и Земље (види Исаија 65,17; Откривење 21,5.). Ти стихови чак много јасније показују како су стварање и откупљење повезани и како су те две велике истине обухваћене заповешћу о Суботи, која је саставни део Декалога.

РАЗМИСЛИ: Једно је говорити да светкујемо Суботу и да чак почивамо у Суботу. Књижевници и фарисеји су то чинили. Али је нешто сасвим друго искусити пунину и богатство Суботе. Како је с твојим светковањем Суботе? Шта би могао да учиниш да пожањеш духовне и физичке благослове које нам је Бог припремио у суботни дан?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Велика борба читај поглавље под насловом »Божји непромењиви закон«.

»Бог би желео да схватимо да Он има право на ум, душу, тело и дух – на све што имамо. Ми смо Његови по стварању и откупљењу. Као наш Створитељ, Он тражи нашу целокупну службу. Као наш Откупитељ, Он има право на нашу љубав, љубав на основу закона – право на неупоредиву љубав ... Наше тело, наша душа, наш живот, све је то Његово, не само зато што смо све то бесплатно добили од Њега, већ и зато што нам непрестано даје своје благослове, даје нам снагу да се служимо својим способностима.« (Ellen G. White, *God's Amazing Grace*, 245)

»А Господ каже: 'Ако одвратиш ногу своју од суботе да не чиниш што је теби драго на мој свети дан, и ако прозовеш суботу милином, свети дан Господњи славним ... тада ћеш се веселити у Господу' (Исаија 58,13,14). Свима који прихвате Суботу као знак Христове стваралачке и откупитељске моћи, она ће бити милина. Гледајући Христа у њој, они ће уживати у Њему. Субота им указује на дела стварања као на доказ Његове величанствене моћи у откупљењу. Док нас подсећа на изгубљени едемски мир, говори о миру обновљеном преко Спаситеља. Свако дело у природи понавља Његов позив: 'Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени и ја ћу вас одморити.' (Матеј 11,28)« (Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 289 ориг.)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Текст у Јер. 31,33 гласи: »Него, ово је завјет који ћу учинити с домом Израилевијем послџе ових дана, говори Господ: метнућу завјет свој у њих, и на срцу њиховом написаћу га; и бићу им Бог и они ће ми бити народ.« Неки се труде да употребе овај текст да докажу да је закон – у ствари заповест о Суботи – укинут под новим заветом. Шта је погрешно у том начину размишљања? У ствари, на који начин овај текст подржава адвентистичко гледиште о обавезности закона, укључујући и заповест о Суботи?
2. Пошто заиста верујемо да закон, укључујући и Суботу, треба да се поштује, зашто се морамо чувати да не паднемо у замку легализма? У разреду, разговарајте о томе шта је легализам и како га можемо избећи.
3. Размишљај о улози закона у великој борби између добра и зла. Зашто је, нападајући Божји закон, Сотона изабрао баш Суботу као свој основни циљ? Зашто је то био веома лукав потез с његове стране?

ХРИШЋАНСКИ ЖИВОТ

Текстови за проучавање: 5. Мојсијева 8,11-17; Филиплџанима 2,3.4; 1. Коринћанима 15,51.52; Откривење 22,1-5; Матеј 22,39; 1. Мојсијева 2,21-25.

Текст за памћење: »Потом познасмо љубав што он за нас душу своју положи: ми смо дужни полагасти душе за браћу« (1. Јованова 3,16).

Кључна мисао: Свако може да прозове себе хришћанином. Међутим, шта то значи у практичном смислу?

»Каква је корист, браћо моја, ако ко рече да има вјеру, а дјела нема? Зар га може вјера спасти?« (Јаков 2,14)

Библија наглашава »здраву науку«; али се тај нагласак даје у контексту светог живљења (1. Тимотију 1,10; Титу 2,1-5) како би се истакло да је истински циљ библијских учења етички живот који се показује у извршавању обавеза према ближњима. У ствари, ако пажљиво размотрите текстове у Посланицама Тимотију и Титу, установићете да они повезују здраву науку с праведним животом као да је праведан живот сам по себи здрава наука!

Хришћанин се спасава да би постао Божје оруђе за спасавање и благосиљање других усред велике борбе између добра и зла. Бити тако »небески усмерен да ни за шта земаљско ниси добар«; ма колико та мисао деловала као клише, представља стварност коју хришћанин свакако мора да избегне. Разуме се, Небо је наш коначни дом, али за сада смо још увек на Земљи, и морамо знати како да живимо док смо ту.

У току ове седмице ми ћемо разматрати како практично хришћанство треба да се огледа у нашем животу.

СЛУЖБА ПРИСТАВА

Када размишљамо како се спасење преображава у службу ближњима, не можемо избећи хришћански концепт о приставској служби. Наша Адвентистичка енциклопедија дефинише приставску службу као: »Одговорност Божјег народа за поседовање и употребу свега што му је Бог поверио – живота, физичког бића, времена, талената и способности, материјалних добара, прилика за служење другима и познавања истине.«

Погледај следеће одломке. Код свакога постави себи питање: С обзиром на моје околности, како бих у свом животу могао да покажем прекрасна начела изражена овим текстовима? Како ове истине треба да утичу на начин мог живота, како се односим према ближњима, према Богу и према даровима које ми је Он дао?

5. Мојсијева 8,1-17 _____

Псалам 24,1 _____

Филибљанима 2,3.4 _____

1. Јованова 3,16 _____

Библија говори да је основна сврха свега што је створено да слави Њега. Грех је увећало пореметио ту стварност, али је Бог усмерио своју спасоносну акцију према нама да би нас вратио себи да учествујемо заједно са свим осталим створењима у слављењу Бога. Христос нас је откупио да би прославио Бога (Ефесцима 1,11-14). Управо када признајемо речима и делима потпуну власт Исуса Христа над нама и нашим животом, ми славио Бога. Потпуно изражавање Христове власти над нашим животом обухвата и нашу службу ближњима употребом нашег времена, наших талената и способности, али и материјалних добара.

РАЗМИСЛИ: Прочитај поново текстове за данас. Који те је од њих највише дирнуо и зашто? Шта те покреће да се трудиш да живиш животом који укључује настојање да се чини добро ближњима, а и самоме себи? Зашто је за тебе толико важно, у духовном смислу, да живиш за друге?

ДЕСЕТАК: О, МАЛЕНОГ ЛИ ДЕЛА

»И да буде свештеник, син Аронов, с Левитима када Левити узимају десетак, и да Левити доносе десетак од десетка у дом Бога нашега, у клијети, у спреме његове, јер у те клијети дужни су синови Израиљеви и Левити доносити принос ...« (Немија 10,38.39)

Размисли о свом животу; размисли о томе колико је живот кратак; размисли о потпуној неизбежности сопствене смрти – уколико се Христос не буде вратио у току твога живота. Размисли шта би то значило када би, као што многи верују, гроб био твој коначни крај. Ти си овде грч целуларног метаболизма који обави своју улогу (често у болу, тешкоћама и страху) и онда нестаје; овако или онако, када све те ћелије изумру, ништа не преостаје осим тела којим се хране други организми док и они не нестану.

Таква би била судбина свих нас у свемиру који је тако велики да наша планета, а још више ми као појединци, изгледа потпуно безначајно, ништа више него нека окрутна шала коју већина од нас не сматра шалливом.

Као супротност том сценарију, погледај шта смо добили у Христу. Погледај шта нам је све понуђено у Њему. Погледај шта нам план спасења говори о нашој вредности, о ономе што је било учињено за нас тако да не морамо да се суочимо са судбином која нам је приказана у претходним редовима.

Шта нам је било дато у Христу? 1. Коринћанима 15,51.52; Откривење 21,4; Галатима 3,13; Ефесцима 1,6.7; Откривење 22,1-5. Шта све то треба да нам значи? Како та обећања треба да утичу на сваки аспект нашег постојања?

»Ја говорим о систему десетка, а ипак како то недовољно изгледа мом уму! Како ниска процена! Како узалудан напор да се математичким правилима, временом, новцем и љубављу измере Христова љубав и жртва које се не могу измерити нити израчунати. Десетак за Христа! О, маленог ли дела, недоличне накнаде за оно што је толико стајало! С крста на Голготи, Христос позива на безусловно предање.« (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 4, 119.120)

РАЗМИСЛИ: После свега што је Христос учинио за тебе, зар не можеш да прикупиш довољно вере и да Му вратиш малени део од свега што ти је Он дао?

ОДГОВОРНОСТ ПРЕМА САМОМЕ СЕБИ

Исус нам је веома јасно наложио: »Љуби ближњегга својега као самога себе« (Матеј 22,39). Веома занимљив текст у светлости идеје да ми често гледамо на љубав према самоме себи као на врхунац свега што сеprotиви хришћанству и замисли о племенитој несебичности. Шта је Исус хтео да каже тим текстом? Како да га протумачимо и применимо тако да одражава истинско хришћанство?

Љубав према себи, у хришћанском смислу, није себичност, она не значи ставити себе пре свих других и свега другог. Напротив, љубав према самоме себи значи да схваташ своју вредност пред Богом, да се трудиш да живиш најбољим могућим начином живота, који ће бити на благослов не само теби – што је у реду – већ, што је још важније, и онима с којима долазиш у додир.

Како би Исусову заповест усагласио са следећим текстовима?

Филибљанима 2,5.8 _____

2. Коринћанима 5,14.15 _____

1. Коринћанима 10,31-33 _____

1. Петрова 1,13-16 _____

Откупљење које грешник добија у Христу доводи до таквог јединства с Њим (Галатима 2,20) да хришћанин пожели да живи животом који је усклађен с Христовим побудама. Грешник жели да добије Христов ум, да више не живи себи него Њему, и да послуша позив на светост (одвајање од својих страсти, грешних трендова у својој култури, моралне поқварености). Ако волите себе, желите себи најбоље, а најбоље за вас је живот посвећен Христу, живот који ће одражавати Божји карактер и Његову љубав, живот који се живи не само себи већ и за добро ближњих. Најсигурнији начин да загарантујете себи бедно постојање јесте да живите само себи, никада не размишљајући о добру других.

РАЗМИСЛИ: Размишљај шта значи волети себе у хришћанском смислу те речи. Како је лако да се таква љубав изопачи у самоуништење и усредсрећеност само на себе! Који је једини начин да заштитиш од такве замке?

ХРИШЋАНСКИ БРАК

Људи су друштвена бића. Код куће и на послу, на јавним местима, људи су укључени у све врсте односа. Одговорно хришћанско понашање мора да буде видљиво на свим тим нивоима, а Библија износи одговарајућа начела која усмеравају све те односе.

Проучи следеће библијске текстове да би пронашао библијску дефиницију брака? 1. Мојсијева 2,21-25; Малахија 2,14; Ефесцима 5,28.

Нешто дефинисати значи одредити му значење. Данас се говори да је тешко дати дефиницију брака зато што он има различито значење за различите људе, времена и културе. Међутим, Библија нема тако растегљиву идеју о браку. Према Библији, брак је установа коју је Бог успоставио, у којој се два одрасла бића различитог пола обавезују на трајан и близак међусобни однос. Библијски брак је обележен признавањем равноправности мужа и жене, заједницом у којој су се циљеви стопили у једно, у којој владају трајност, верност и поверење. Попут односа са Богом, и однос између мужа и жене мора се чувати као светиња.

Свакако, као што сви ми сувише добро знамо, брак, чак и у оквиру Цркве, постао је нешто што се често олако узима. Људи улазе у заједницу за коју верују да ју је Бог установио, а онда, када догађаји крену лоше, стају пред људског судију, прихватају одлуку људских закона и обичаја, и растављају оно што је Бог саставио. Сви ми знамо да је нешто ужасно погрешно у тој слици; а ипак, као Црква, боримо се да изнађемо шта чинити у таквим случајевима.

Заједно с проблемима полигамије, невенчаних парова, развода, поновног брака и хомосексуалности, на које још изазове људске сексуалности можете наићи у данашњем друштву? Који савет, заснован на Библији, можемо да понудимо људима који се суочавају с таквим проблемима?

Прељуба, блуд, порнографија обилно су заступљени у данашњем друштву, и тешко је рећи да ли је то најгоре од свега с чиме се суочавамо. Било како било, Бог наставља да посматра људске слабости са саосећањем и нежним милосрђем. Ипак, ти обичаји остају грех и могу се савладати само Христовом благодаћу. Према томе, откупитељски напори морају стремити високо да би се достигли Божји идеали – супротно настојању да се оправдају греси низом изговора и узимањем у обзир контекста одређене културе.

ХРИШЋАНСКО ПОНАШАЊЕ

Осим у породичним, хришћанин учествује и у другим друштвеним и професионалним односима – што представља јасну потврду библијског гледишта да је хришћанин у свету, али да није од света (Јован 17,14-18).

Размотри следећа три подручја свакодневног живота и хришћанинове одговорности у односу на начин живота и понашања:

1. Однос између послодавца и службеника (Јаков 5,4-6; Ефесцима 6,5-9). Осим што сматра службенике као себи равне пред Господом, хришћански послодавац треба да се влада према начелу да одговарајући рад захтева и одговарајућу накнаду. С друге стране, хришћански радници треба да се одупру искушењу да буду немарни на послу.

»Родитељи не могу да начине већи грех него да дозволе да њихова деца немају шта да раде. Деца брзо уче да воле нерад, тако да расту као лења и некорисна људска бића. Када буду довољно стара да зарађују за своје издржавање, па нађу запослење, раде на неки тром и немаран начин а ипак очекују да буду плаћена као да раде вредно и верно.« (Елен Г. Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 345 ориг.)

2. Грађанске дужности (Римљанима 13,1-7). Хришћанин ставља Бога на прво место и процењује све делатности и одговорности из те перспективе. Из тог разлога хришћанин ће се, на пример, супротставити дискриминацији у било ком облику, чак и онда када је званично одобрена. У исто време, »верност Богу на првом месту никоме не даје право да ради на своју руку и да ствара друштвени несклад и хаос. Хришћани плаћају порез, учествују у грађанским дужностима, поштују саобраћајне прописе и имовинска права, сарађују с грађанским властима у сузбијању криминала и насиља.« (Handbook of Seventh-Day Adventist Theology, 701)

3. Друштвена одговорност (Исаија 61,1-3; Матеј 25,31-46). Разговарајте о следећим изјавама у светлости претходно наведених цитата: »Хришћанин може следити позив да тражи царства Божјега уколико, покренут љубављу према ближњима, наставља своје деловање у моралним заједницама породице и у економском, државном и политичком животу ... Једино учествовањем у грађанском раду на опште добро, верношћу у свом друштвеном звању, могуће му је да остане веран Христовом примеру.« (H.R. Niebuhr, Christ and Culture, p. 97)

РАЗМИСЛИ: Да ли су у твојем раду и друштвеним додирима људи у стању да открију хришћанске вредности? Буди поштен према самој себи – без обзира колико болно би то могло да буде. Који аспекти твога живота, ако их има, привлаче људе твојој вери? Шта ти твој одговор открива о начину твог живота?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Бог је одредио да дела племенитости и добротинства помогну сивовима људским да у свом срцу остану нежни и пуни саосећања, да у њима побуде интересовање и љубав једних према другима по примеру њиховог Учитеља, који је нас ради постао сиромашан да бисмо се ми Његовим сиромаштвом обогатили. Закон о десетку заснован је на трајном начелу и замишљен да буде на благослов човеку.

»Систем добротинства био је замишљен да спречи велико зло, а то је лакомство. Христос је видео да ће приликом обављања послова љубав према богатству бити највећи узрок искорењивању праве побожности из срца. Он је видео да ће љубав према новцу дубоко замрзнути и отврднути људско срце, заустављајући ток племенитих побуда и пригушујући осећај за потребе напаћених и несрећних.« (Ellen G. White, Testimonies for the Church, vol. 3, 547)

»Ако неко има здравља и снаге, то је његов капитал и он се мора на прави начин служити њим. Ако проводи сате у беспосличењу и непотребним посетама и разговорима, он је тром у својим пословима, а Божја Реч то забрањује. Он има посао који треба да обави да би се постарао за своју породицу, и да одваја за добротворне сврхе онолико колико га је Бог благословио.

Ми нисмо стављени у овај свет да се само старамо о себи, већ се од нас захтева да помажемо у великом делу спасавања, и да тако следимо пример самоодрицања, пожртвовања и корисног живота Исуса Христа.« (Ellen G. White, vol.1, 325)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

- 1. Проблем брака и развода брака веома забрињава, узимајући у обзир чињеницу да су разводи у неким земљама постали тако честа појава. Како да применимо јасно упутство Библије када се суочавамо с тим проблемом? Када бисмо Исусова учења строже примењивали, да ли би се људи мање разводили? Разговарајте о том тешком питању.**
- 2. Позабавите се мало више питањем десетка. Неки тврде да могу да дају десетак коме они сами одлуче, уместо да га шаљу преко канала организоване Цркве чији су верници. У чему је велика опасност од таквог понашања?**
- 3. Као Црква, ми не можемо да занемаримо сва библијска упутства за старање о сиромашнима и потребнима међу нама. Нико ко себе назива хришћанином не може да занемари ту своју дужност. У исто време, у чему је опасност ако старање о сиромашнима прогласимо својим основним задатком, ако га ставимо изнад задовољавања потреба проповедања и евангелизације?**

ПОСЛЕДЊИ ДОГАЂАЈИ: ИСУС И СПАСЕНИ

Текстови за проучавање: Јеврејима 8,1-5; Исаија 53,6; Римљанима 3,24,25; 1. Тимотију 2,5; Јеврејима 9,23; Дела 3,19-21.

Текст за памћење: »Покајте се, дакле, и обратите се да се очистите од гријеха својих, да дођу времена одмарања од лица Господњег и да пошље напријед нареченога вам Христа Исуса. Којега ваља, дакле, небо да прими до онога времена када се све поправи, што Бог говори устима свију светијех пророка својих од постања свијета« (Дела 3, 19-21).

Кључна мисао: Библијска учења о Христовој служби у небеском светилишту, о Његовом другом доласку, и о ускрсењу мртвих стоје заједно као порука наде онима који се уздају у Њега.

Историја велике борбе између добра и зла има много значајних тренутака; ипак, врхунац је био на крсту, где је осигуран Сотонин коначни пораз и уништење. У исто време, библијско пророчанство указује на »време послетка« (Данило 12,4,9), на раздобље у историји спасења које има посебан значај на плану односа између Бога и Његовог народа. Догађаји у току тог »времена послетка« описани су као есхатолошки, као »последњи догађаји«.

У библијској поуци за ову седмицу посматраћемо три посебна догађаја у том општем периоду »последњих догађаја« који имају неизмерне духовне последице: Христову службу у небеском светилишту, други Христов долазак и ускрсење оних који су умрли у правој вери.

Основно веровање број 24 започиње следећим речима: »Постоји светилиште на Небу – истинско светилиште које је поставио Господ, а не човек« (види Јеврејима 8,2.). Једна од непобитних библијских истина је постојање небеског светилишта (Псалам 11,4).

Читај текст у Јеврејима 8,1-5. Која се основна истина открива у тим стиховима?

Земаљско светилиште се описује као симбол, као копија небеског; то значи, у најмању руку, да прво има неку функционалну повезаност с другим. Земаљско светилиште, према томе, говори веома много о небеском; и да се, упркос свему што је земаљско светилиште значило Израиљу, његово право значење може оценити само у односу према небеском и према ономе што се тамо збива. Делотворношћу својих жртава и свештеничке службе земаљско светилиште нам веома много говори о стварности небеског светилишта. Службе у земаљском светилишту биле су Божје средство да се Његовом народу објаве начела спасења, биле су »сенке« стварности – у ствари Христове службе (Јеврејима 9,9-15), и Његове смрти и Његовог посредовања у небеском светилишту.

Служба у земаљском светилишту учи да, иако је проливање крви било неопходно (Јеврејима 9,22) ради помирења за грех, и даље постоји потреба за свештеничким посредовањем између грешника и светога Бога као последица те проливане крви. Служба свештеника у светињи над светињама чистила је светилиште од греха и захтевала мучење и покајање народа. На тај начин и суд је био истакнут као саставни део укупне службе спасења.

Задивљује осим тога, као што каже текст у Јеврејима 8,1,2, што је циљ свих претходних седам поглавља Посланице да прикаже читаоцу стварност небеског светилишта и службе Исуса Христа као нашег првосвештеника у том небеском светилишту. Тешко је разумети како неко може да не види колики значај Посланица Јеврејима даје Христовој служби у небеском светилишту као делу целокупног плана спасења. Ништа у тим стиховима не наводи на помисао да би светилиште на Небу, а још мање Христову службу у њему, требало схватити метафорички или симболички. У ствари, пети стих објашњава да је земаљско светилиште – стварна грађевина са стварним свештеницима и стварним жртвама – била само »сенка« стварности, онога што Христос чини за нас у небеском светилишту.

Службе у земаљском светилишту откривају три фазе спасења: жртву као замену, свештеничко посредовање и суд. Библија каже да су све три фазе спасења отелотворене у Христовој служби за грешнике.

Прочитај текстове у Исаји 53,6; Римљанима 3,24.25; 2. Коринћанима 5,21. Како Христова смрт на крсту задовољава аспект замене у оквиру спасења?

Шта следећи текстови говоре о Христу и о Његовом посредовању за грешнике? 1. Тимотију 2,5; Јеврејима 7,25.

Баш као што су животињске жртве указивале на Христову смрт, свештеничка служба је симболички представљала праву Христову службу у небеском светилишту. Посебно, трајна или свакодневна служба свештеника у светињи светилишта симболизовала је приступ који грешник има Богу преко службе Исуса Христа као посредника у небеском светилишту (Јеврејима 4,14-16).

Проучи текст у Јеврејима 9,23. Како се чишћење на небесима односи према свештеничком деловању у земаљском светилишту на Дан помирења?

Имајући службе у земаљском светилишту као позадину, текст у Јеврејима 9,23 јасно указује на службу очишћења коју Христос обавља на Небу. То је текст који је столећима збуњивао теологе зато што јасно говори да је нешто на Небу било упрљано и да треба да се очисти. За нас, с нашим разумевањем двеју фаза Христове небеске службе у нашу корист, то чишћење је антитип годишњег чишћења земаљског светилишта на Дан помирења.

РАЗМИСЛИ: Размишљај о помирењу – шта оно значи, како се остварује, и ко једини може да обави помирење за нас. Зашто би, онда, порука да живимо у време Дана помирења морала да зазвучи позитивно и да улива наду?

ДРУГИ ХРИСТОВ ДОЛАЗАК

Проучи текстове у Делима 3,19-21. Како се брисање греха, овде споменуто, односи према чишћењу светилишта о коме смо проучавали претходног дана?

Иако Петар можда није знао »времена и љета« (Дела 1,7), његово позивање на Јоилово пророчанство у Делима 2,14-21 показује да је размишљао о испуњењу пророчанстава у своје време. У свом пророчком сагледавању ствари, изгледа да је Петар »говорећи под надахнућем, и уздижући се тако изнад свог ограниченог схватања, укратко поменуо два велика догађаја из последњих дана ове Земље – (1) моћно изливање Светога Духа и (2) коначно брисање греха праведника – који су повезани с трећим завршним догађајем, Другим доласком Исуса Христа.« (The SDA Bible Commentary 6,160)

Прва Црква је била сигурна и у Други Христов долазак и у обећање о новој Земљи и новом небу (2. Петрова 3,13). Христов први долазак је обезбедио теолошки разлог за Други. Што се нас тиче, без Другог Христовог доласка Први долазак био би узалудан. Процес решавања проблема греха, процес који је Христос започео својом жртвом на крсту, достиже своје испуњење у тренутку када се, после »чишћења светилишта«, Он појави »други пут... на спасење« (Јеврејима 9,26,28). У ствари, без Другог доласка, без ускрсења које је с њим повезано, шта би нам значило обећање о спасењу? (Види 1. Сол. 4,16-18.). Ништа!

Други Христов долазак обележиће завршетак велике борбе у оном смислу у ком се она односи на судбину смртника. Сотона, знајући да је крај велике борбе на видику, покушава преварама да заведе с пута што је могуће више људи. Нама је речено да »када се буде приближио Други долазак нашег Господа Исуса Христа, сотонске силе ће се покренути. Сотона се неће појавити само као људско биће већ ће се приказати и као Исус Христос; свет који је одбацио истину примиће га као Господара над господарима и Цара над царевима.« (Ellen G. White, Last Day's Events, pp. 168.169) На ту превару ми смо упозорени обавештењем да ће Христов долазак бити дослован, личан и видљив догађај који ће утицати на цели свет, означавајући крај света каквог познајемо – света који је пун греха, патњи, беде, разочарања и смрти.

РАЗМИСЛИ: Погледај наш свет. Колико смо ми, као људска бића, успели да га претворимо у неко боље место за живот? Иако треба да се трудимо да помогнемо онима који су имали мање среће у животу од нас, онима који страдају и живе у оскудици – зашто увек морамо имати пред очима оно што представља једино решење свих проблема?

У ОЧЕКИВАЊУ ХРИСТОВОГ ДОЛАСКА

Читај текст у 1. Солуњанима 5,1-11. Која порука нам се ту упућује и зашто је она толико важна и за нас који живимо данас? Како бисмо могли да узмемо те речи и да их практично применимо у свом свакодневном животу?

Толико тога има у овим стиховима, али једно се посебно истиче: нада коју треба да имају хришћани који очекују Други Христов долазак. Свакако, ми морамо да будемо будни и трезни да нас дан не затекне неспремне, као лупеж по ноћи. Међутим, морамо бити и пуни вере и љубави и наде; зато што без обзира да ли ћемо бити »будни или заспали« – да ли ћемо живи дочекати Христа или ћемо умрети пре Његовог другог доласка – ми имамо обећање вечног живота с Њим.

У овом времену, кад видимо знаке свуда око нас, морамо пазити како их тумачимо и како разумемо њихову важност. Сувише често се догађа да људи бивају заокупљени догађајима који узбуђују и буде очекивања, а касније морају да признају да су им очекивања изневерена. Такви доживљаји, када се заврше, могу да оставе вернике поколебана, разочарана и чак пуне сумњи. Ми морамо да будемо будни, али морамо да будемо и опрезни, мудри и понизни када покушавамо да прочитамо и протумачимо знаке времена (Матеј 16,1-4).

Каква је сврха »знака времена«, у складу с текстом у Јовану 13,19 и 14,29?

Пророчанства о крају времена нису била изречена да задовоље радозналост верника, већ да их охрабре да наставе да страже (Матеј 24,32-44). Док чекамо Други Христов долазак, треба да држимо отворене очи, треба да знамо шта Божја Реч говори о догађајима последњих дана; то је посебно важно зато што у хришћанству има толико погрешних гледишта о знацима времена.

РАЗМИСЛИ: Како да начинимо равнотежу између живљења у очекивању Христовог доласка и наше склоности да у сваком наслову у новинама видимо знак краја? Како да избегнемо равнодушност с једне стране и фанатизам с друге стране?

СМРТ И УСКРСЕЊЕ

У Новом завету, један од догађаја повезаних са Христовим другим доласком јесте ускрсење оних који су умрли верујући у Њега. У ствари, што се тиче већине верника, то је и најважнији део Другог доласка, јер ће већина Христових следбеника бити у гробовима када се Он буде вратио.

Шта нас следећи текстови уче о ускрсењу мртвих у време Христовог другог доласка?

1. Солуњанима 4,13-16 _____

1. Коринћанима 15,13-25 _____

Римљанима 8,11 _____

Филибљанима 3,20.21 _____

Библија тврди да ће приликом ускрсења »тело« бити враћено у живот. Другим речима, библијско ускрсење је ускрсење тела. Та истина постаје још много јаснија када се сетимо чињенице да је после Христовог ускрсења Његов гроб остао празан. Његово мртво тело није остало у гробу. У извесности Његовог ускрсења је и извесност нашег.

Ако ускрсење представља сламање силе смрти, како то објашњава зашто се оно може добити једино »у Христу«? 2. Тимотију 1,8-10.

Кључ за разумевање бесмртности није неко велико научно истраживање. Сила смрти је већ била сломљена Христовом смрћу и ускрснућем (Римљанима 6,9); на основу тог достигнућа, Он може да додели бесмртност онима који се изједначе с Његовом смрћу и ускрснућем путем крштења (Римљанима 6,23). Дакле, Библија јасно каже да се дар бесмртности не даје верницима приликом њихове смрти, већ када Исус буде поново дошао, приликом »последње трубе« (1.Коринћанима 15,51-54).

РАЗМИСЛИ: »Ја сам ускрсење и живот, који вјерује мене, ако и умре, живљеће« (Јован 11,25). Како би могао да научиш да се чвршће ухватиш за наду садржану у овим речима? Где бисмо били без ње?

»Христово посредовање за човека у небеском светилишту је исто тако битно за план спасења као што је била и Његова смрт на крсту. Он је својом смрћу започео ово дело, а после ускрсења узнео се да га доврши на Небу. Ми вером морамо ући иза завесе иза које 'Исус уђе напријед за нас' (Јеврејима 6,20). Ту одсјајује светлост са крста на Голготи. Ту можемо стећи јаснији увид у тајну откупљења. Спасење човека постигнуто је бескрајним жртвовањем Неба.« (Елен Г. Вајт, Велика борба, стр. 489 ориг.)

»Христос је за верника и ускрснуће и живот. У нашем Спаситељу обновљен је живот који је изгубљен услед греха. Он у себи има живот да оживи онога кога хоће. Њему је подарено право да да бесмртност. Живот који је у људској природи положио, Он поново узима и даје га људском роду.« (Елен Г. Вајт, Чежња векова, 786.787 ориг.)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. Жан Калвин је Христово дело посредовања назвао »сталном применом своје смрти на наше спасење«. Каже се да је »постојање небеског светилишта представљало стандардну теологију међу пуританским свештеницима«. Није тешко схватити зашто се Христово дело посредовања мора посматрати као веома важно учење. Уосталом, погледајте колики се део Старог завета бави светилиштем и храмом. Погледајте колики део Новог завета то чини. Шта то треба да нам каже о важности те доктрине?
2. Размотри пажљиво текст у Јеврејима 9,23, онај исти текст који је столећима збуњивао теологе, који нису успевали да схвате зашто би нешто на Небу захтевало чишћење. Иако још много треба да учимо о значењу овог текста, како нам наше садашње разумевање, на пример, текста у Данилу 8,14 помаже да разјаснимо тај тако важан концепт?
3. Христово ускрсење је веома битно за хришћанску веру. Без њега ништа не бисмо имали. Читај текст у 1. Коринћанима 15,1-6. Погледај како се Павле труди да осведочи своје читаоце у извесност Христовог ускрснућа. Посебну пажњу обрати на шести стих. Шта Павле ту каже? Зашто толико наглашава да су многи људи којима се Христос показао после ускрсења још живи? Скоро као да жели да каже: »Немојте се ослањати само на моје речи. Питајте некога од тих стотина људи који су га видели.« Ово нису речи које бисте очекивали од некога који није сасвим сигуран у оно што говори, зар не? Који нам други докази из Библије могу помоћи да потврдимо извесност Христовог ускрсења?

КАДА СВЕ ПОСТАНЕ НОВО

Текстови за проучавање: 1. Солуњанима 4,16-18; Откривење 20; 1. Коринћанима 4,5; Римљанима 8,20-22; Откривење 21,11-22,5; Откривење 21,3.

Текст за памћење: »И Бог ће отрти сваку сузу од очију њиховијех, и смрти неће бити више, ни плача, ни вике, ни болести неће бити више, јер прво прође« (Откривење 21,4).

Кључна мисао: Шта је то миленијум, када ће се догодити и до чега доводи?

Сер Томас Мор (1478-1535) је енглески писац који је сковао реч »утопија« да би описао замишљено острво с наизглед савршеним друштвеним и законским системом. Од тада, реч се често употребљава погрдно да опише немогућност остваривања идеје о савршеном друштву. Уосталом, погледајте колико пута су људи покушавали да створе »утопију«. Увек су доживљавали неуспех, и то врло јадно. Библија, међутим, говори о истинској утопији. У извесном смислу, то је био и циљ који је Божанство поставило себи од самог пада људског рода у грех, од Едемског врта надаље. Бог жели да човечанство врати »утопији« коју је првобитно створио за нас.

У небеском светилишту Христос ће довршити своје дело спасења људског рода. После тога, поново ће се вратити на Земљу, али у слави која никада пре тога није била виђена, ускрснути умрле свете и преобразити живе праведнике, и сви они владаће заједно с Господом Исусом на Небу хиљаду година.

То је време које називамо »миленијум«. Почетак миленијума обележава почетак једине утопије коју су људи спознали после пада у Едему.

ДОГАЂАЈИ КОЈИ ОБЕЛЕЖАВАЈУ ПОЧЕТАК МИЛЕНИЈУМА

Уколико миленијум обележава почетак божанске «утопије» за Његов народ, сасвим је природно што покушавамо да сазнамо када ће она започети и како ће изгледати. Миленијум, као замисао, појављује се у Откривењу 20, где се спомиње шест пута између 2. и 7. стиха. Да бисмо сазнали време миленијума, мора се одредити место двадесетог поглавља Откривења у општем току целе књиге. Иако књига Откривења не следи јасну временску линију, у овом случају није тешко одредити када миленијум започиње.

Упореди текстове у 1. Солуњанима 4,16-18 с текстовима у Откривењу 20. Како природа ускрсења, споменута у та два текста, помаже да се одреди када миленијум започиње? Које повезане догађаје можете наћи у тим одломцима?

Откривење прориче да ће у неко време пре Христовог другог доласка, три велике силе – аждаха, звер и лажни пророк – окупити народе да се супротставе делу Христа и Његовог народа (Откривење 16,13). У време Христовог доласка (Откривење 19,11), народи ће се окупити да зарате против Христа, али ће у том процесу звер и лажни пророк бити уништени (Откривење 19,19.20). Откривење 20 затим говори о судбини треће силе, аждахе. Када мртви у Христу буду устали из својих гробова, овде се то назива првим ускрсењем (Откривење 20,5), аждаха (Сотона) биће ухваћена и бачена у бездан за хиљаду година (Откривење 20,1-3).

Неки од тих чудесних догађаја описани су и у 1. Солуњанима 4,16-18 и у 2. Солуњанима 1,7-9. Узети заједно, ти одломци нам помажу да објаснимо шта се догађа пре него што миленијум започне.

Тај почетак, разуме се, повезан је с Христовим другим доласком. Мртви у Христу устаће из својих гробова да се придруже онима који су Га живи дочекали, и обе групе ће бити узете на Небо. Живи безаконици ће у време Другог Христовог доласка бити уништени «сјајем» Његовог доласка (2. Солуњанима 2,8). Опустошена Земља ће постати тамница Сотоне, који ће бити «везан» хиљаду година околностима у којима се налази. Разлог који је наведен за Сотонино тамновање гласи: «Да више не прелашћује народа» (Откривење 20,3). Многи виде симболичку везу између «прогонства» јарца за Азазела на Дан помирења (3. Мојсијева 16,22) и околности у којима ће се Сотона налазити у току хиљаду година.

РАЗМИСЛИ: Пређи још једном у мислима догађаје описане у овим стиховима. Они говоре о натприродним догађајима који показују величину и силу Божју насупротив слабости и немоћи људског рода. Како увек можемо ту важну разлику имати пред очима? Зашто би то био добар лек против охолости и самодовољности?

Читај поново текст у Откривењу 20,4-6. Који докази овде постоје да се миленијум одвија на Небу (бар што се тиче спасених)?

Посебан део групе која ће учествовати у миленијуму описан је као »душе исјечених за свједочанство Исусово и за ријеч Божју, који се не поклониле звјери ни икони њезиној, и не примише жиг на челима својима и на руци својој«. Као адвентисти, ми знамо да Библија не говори о постојању одвојених, бесмртних, свесних душа. Уместо тога, овај текст описује оне који су стекли искуство с прогонством описаним у Откривењу 12,17 до 13,18. У време Христовог другог доласка – када се и догађа прво ускрсење – ове прогоњене душе се враћају у живот и после ускрсења владају на Небу заједно с Христом (упореди с текстом у 1. Солуњанима 4,15-17).

У Откривењу 20,4 скреће нам се пажња на још један догађај током миленијума, када се јасно каже да ће се суд предати откупљенима. Знајући да откупљени владају са својим Господом и да су безаконици уништени сјајем Христовог другог доласка, каква је природа и сврха тог суђења?

Једна од три појаве на које смо се концентрисали прошле седмице била је суђење повезано са Христовом службом у небеском светилишту пре Његовог другог доласка. То суђење се разликује од суђења у Откривењу 20,4, које је у ствари испуњење Христовог обећања у Матеју 19,28 и које је у складу с Павловом изјавом да ће свети судити свету (1. Коринћанима 6,2.3).

Концепт о суђењу у Библији веома је богат и многостран. Коначно суђење има три фазе, а прва од њих повезана је са Христовом свештеничком службом у небеском светилишту. Ми то суђење називамо истражном фазом коначног суђења. Затим долази миленијумска фаза ревизије суђења о којој се говори у Откривењу 20,4 и у 1. Коринћанима 6,2.3. У тој фази откупљени ће имати прилику да истражују Божје путеве и начин на који је обављено суђење бунтовницима. Трећа фаза коначног суђења је извршна фаза, то јест саставни део догађаја који ће се одиграти по завршетку миленијума.

РАЗМИСЛИ: Имајући на уму оно о чему смо проучавали данас, прочитај текст у 1. Коринћанима 4,5. Која нам се значајна нада овде даје с обзиром да имамо мноштво питања на која још нисмо добили одговоре?

Прочитај текст у Откривењу 20,7-9. Који догађај обележава завршетак миленијума и коју прилику он пружа Сотони?

Промена околности у којима се Сотона налази довела је до његовог »ослобађања«. Овај догађај је повезан са ускрсењем осталих мртвих који »не оживљеше док се не наврши хиљаду година« (Откривење 20,5). Израз »Гог и Магог« узет је фигуративно, као и у Језекиљу 38,2, да се опишу они које је Сотона успео да превари – безаконици из свих времена. То је оно свеопште мноштво које ће Сотона покренути да би покушали да освоје Божји град. Текст у Откривењу 20,9 каже да се град, нови Јерусалим, већ спустио на Земљу с Неба, вероватно заједно с Христом, па Сотона и његове чете крећу против њега. Детаљан опис града дат је у Откривењу 21.

Као што је већ било речено, Откривење није написано по тачно одређеном хронолошком редоследу. Погледај текст у Откривењу 20,11-15. Како је идеја о суђењу овде изражена? У чему је значење чињенице да се извршење коначне казне догађа после суђења у коме су учествовали и откупљени? Откривење 20,4.

»У току миленијума свети учествују у саветодавном суђењу које разматра случајеве изгубљених са ове Земље и палих анђела. То суђење је очигледно неопходно ако се узме у обзир космичка природа проблема греха. Ток побуне против Бога је био предмет пажње осталих светова (Јов 1; 2; Ефесцима 3,10). Целокупно раздобље владавине греха морало је бити обрађено на такав начин да срца и умови у целом Божјем свемиру буду задовољни поступком и закључком, с посебним освртом на Божји карактер. За откупљене са Земље нарочито је важно да схвате Божје поступање према онима који су зазивали стење и камење да падну на њих и да их сакрију од 'лица онога који сједи на пријестолу' (Откривење 6,16). Они морају бити потпуно осведочени да је Бог био праведан у својим одлукама према изгубљенима.« (Handbook of SDA Theology, p. 932)

РАЗМИСЛИ: Шта о Божјем карактеру сведочи чињеница да и ми сами учествујемо у суђењу изгубљенима? Како се та замисао уклапа у целокупну идеју велике борбе?

Текст у Откривењу 20 завршава се уништењем Сотоне и његових чета. Откривење 21 започиње виђењем новог неба и нове Земље.

Текст у Откривењу 21,1-5 садржи обећање да ће Бог створити све ново. На који начин то обећање одражава извештај о стварању из 1. Мојсијеве 1 и 2? У чему се разликује од њега?

Реч преведена као »ново« у Откривењу 21,1 наглашава нешто што је ново по облику или квалитету пре него »ново« у времену. Божја намера приликом првог стварања (1. Мојсијева 1 и 2) остаје неостварена све док обећање да ће учинити да све буде ново не буде испуњено на новој Земљи. Пошто све што је створено уздише и чезне за ослобођењем (Римљанима 8,20-22), Божје ново стварање састојаће се у ослобађању космоса и Земље из њиховог садашњег положаја несавршености и непотпуности, и довођења у склад с Његовим планом. Према томе, иако ће ново створено бити различито од старог, постојаће и континуитет између новог и старог. Као и стара, и нова Земља ће бити стварно, опишљиво место настањено стварним, физичким бићима. Нова земља ће бити обновљена Земља, очишћена ватром (2. Петрова 3,10-13).

Прочитај текст у Откривењу 21,11 до 22,5 да би сазнао физичке карактеристике новог Јерусалима, главног града нове Земље. На који начин Јованов опис описује стварност тога места?

Једно је сигурно: ми говоримо о дословном, физичком месту. Незнабожачка јеретичка наука да је све физичко лоше, а све духовно добро, коначно је оповргнута Библијом. Иако су речи ограничене у својој улози преношења мисли, чак и оне надахнуте, ипак нас могу научити да нас очекује стварно наслеђе. Колико је стога важно да имамо на уму да овај свет, са свим својим несавршеностима, није онакав какав је замишљен да буде; он представља застрањење, застрањење које је Христос дошао да уклони и поправи. Насупрот томе, опис који видимо у Откривењу, без обзира колико нам је тешко да га схватимо, јер познајемо само овај несавршени свет, представља вечну стварност која нас очекује. Какву сјајну наду ми имамо, посебно у поређењу са онима који сматрају да је гроб крај свега!

ЖИВОТ НА НОВОЈ ЗЕМЉИ

Читај текст у Откривењу 21,3. На који начин ће та чудесна чиница променити животна искуства становника нове Земље?

Можда стварно не постоји још неко тако величанствено и страхопоштовањем надахнуто виђење у Библији, које би се могло упоредити са оним које Јован овде описује; нова Земља неће бити само дом људским бићима, него и Богу. Свети, недокучиви Створитељ свемира благословиће заједницу откупљених својом присутношћу. Наравно, Бог ће за сва времена остати различит од својих створења, али ће на новој Земљи нестати одвојености између Бога и људских бића изазване грехом.

Осим тога, биће обновљено истинско заједништво – не само између Бога и људи већ и између људи и природе и у самој природи. Јован пише да више неће бити проклетства (Откривење 22,3), а прочокко очекивање престанка непријатељства у оквиру животињског света такође се описује као испуњено (Исаија 65,25).

Осим обнављања потпуног заједништва, уклањање сваког »уздицања створења« означиће да је све оно штетно – распадање, болести, смрт, и патње – остало само прошлост (Римљанима 8,21; Откривење 21,4).

Прочитај и Псалм 8. Коју поруку нам он упућује, посебно у светлости онога о чему смо проучавали у току овог тромесечја?

Утицај Божје присутности на новој Земљи, последице које се тичу живота на њој, огромни су – посебно зато што нам је и наука показала, као никада до сада, величину и обим Божјег стваралачког деловања. Процењена величина »видљивог« свемира износи много милијарди светлосних година; међутим, научници сада мисле да тај огромни и непрегледни космос износи само око 7 посто стварног космоса!

Заиста је величанствено кад помислимо да је Бог који је све то створио не само умро за нас, већ да ће и боравити с нама током целе вечности! У одређеном тренутку, због ограничености нашег грешног ума, треба да одустанемо од покушаја да мислимо само рационално, и да уместо тога клекнемо на своја колена, обожавајући и хвалећи Онога који нас је не само створио већ нам је обећао да ће живети с нама кроз читаву вечност.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»За време церемонијалне службе, поглавар свештенички, пошто је обавио службу помирења за Израил, излазио је из светилишта и благосиљао народ. Тако ће се и Христос, на крају свог посредничког дела, појавити 'без гријеха на спасење' (Јеврејима 9,28), да вечним животом благослови свој народ који Га чека. Као што је свештеник, уклањајући грехе из светилишта, морао да их исповеди над главом јарца за Азазела, тако ће и Христос пренети све те грехе на Сотону, који је зачетник греха и подстрекач на грех. Јарац за Азазела, носећи грехе Израила, био је одведен у 'пустињу' (3. Мојсијева 16,22); тако ће и Сотона, носећи кривицу за све грехе на које је наводио припаднике Божјег народа бити заробљен хиљаду година на Земљи, која ће тада бити пуста, без становника, и коначно претрпети пуну казну за грех у огњу који ће уништити све безаконике.« (Елен Г. Вајт, Велика борба, 485.486 ориг.)

»Страх да се будуће наследство представи као сувише материјално, навео је многе да духовно протумаче управо ону истину која је учинила да га гледамо као свој дом. Христос је уверавао своје ученике да иде да им приправи место у Очевој дому. Они који прихватају учења Божје Речи неће остати у потпуном незнању о свом небеском боравишту ... Људски језик је неспособан да опише награду праведних. Она ће бити позната једино онима који је буду видели. Ниједан ограничен ум не може да схвати славу Божјег раја.« (Елен Г. Вајт, Велика борба, 674.675 ориг.)

ПИТАЊА О КОЈИМА ТРЕБА РАСПРАВЉАТИ:

1. У крилу хришћанства постоје три основна мишљења о миленијуму: (1) да он представља еру између првог и другог Христовог доласка; (2) да је то дуг период мира и праведности на Земљи пре Христовог доласка, делимично остварен проповедањем јеванђеља и друштвеним реформама; и (3) да ће се миленијум, раздобље од хиљаду година, одвијати после Христовог другог доласка и да ће праведници тада боравити на Небу. Као што смо видели, адвентисти подржавају ово треће гледиште, наиме боравак праведника на Небу, а не на Земљи. С којим проблемима се сучавају прва два гледишта?
2. Прочитај текст у Откривењу 21,27. Шта се подразумева под искључењем из новог Јерусалима? Постоје ли и нека друга искључивања, и зашто?
3. Позабави се идејом о људским настојањима да остваре »утопију«. Којих примера се можеш сетити? Какви су били резултати? Зашто су људи увек доживљавали пораз, и зашто нам ти поразни откривају нашу потпуну зависност од Божје натприродне интервенције у нашем свету?

ОКТОБАР

БОЖЈИ ВЕЧНИ ЗАКОН

Прослављање Бога

1. П 2.Коринћанима 5,21	Двоструки систем закона
2. У Псалам 119,44	Божји вечни закон
3. С Римљанима 15,6	Прослављање Бога
4. Ч Галатима 3,21	Удвојеност пуна снаге
5. П Јеврејима 4,1	Покој у Христу
6. С Филибљанима 3,8	Пут напретка

Христос је видело закона

7. Н 2. Петрова 1,4	Слични Хриту
8. П Галатима 6,15	Ново створење
9. У Ефесцима 2,8	Сврха благодати
10. С 1. Солуњанима 5,23	Утицај истине
11. Ч Римљанима 7,12	Христос је видело закона
12. П Колошанима 2,6	Живети у Христу
13. С Псалам 50,5	Две животна важне поуке

Живети у Христу

14. Н Псалам 37,37	Хоћеш ли да имаш мир?
15. П Јеврејима 11,6	Како вера делује
16. У Проповедник 12,14	Буди поштен према Богу
17. С Исаија 11,2	Вођени Светим Духом
18. Ч Псалам 51,10	Доказ да Дух делује у нама
19. П 1. Солуњанима 5,5	Светлост која сија у тами
20. С 1. Коринћанима 12,1	Дарови Духа

Молите се за Господњега Духа

21. Н Дела 2,1-4	Педесетница
22. П Дела 4,13	Плодови педесетнице
23. У Лука 11,13	Молите се за Господњега Духа
24. С Ефесцима 6,14	Будућа проба
25. Ч 1. Тимотију 4,1	Обмане последњих дана
26. П Откривење 16,14	Спиритизам и његов крај
27. С Матеј 28,42	Будите опрезни

Христова вечна будућност

28. Н Матеј 24,44	Коначна припрема
29. П Данило 12,1	Близина краја
30. У Откривење 21,4	Гледајте у будућност
31. С Лука 21,36	Божанска заповест

НОВЕМБАР

ВАЖНОСТ ЈЕДИНСТВА

Посредник

1. Ч	5. Мојсијева 7,6	Изабрани Божји
2. П	Титу 2,14	Посебан народ
3. С	2. Коринћанима 6,18	Издвајање од света

Неко је пред вратима

4. Н	Језекиљ 20,20	Обележја Божјег народа
5. П	Дела 5,32	Христови представници
6. У	Јеврејима 6,10	Радити с Христом
7. С	2. Тимотију 4,5	Црква и унапређење Божјег дела
8. Ч	2. Тимотију 3,15	Просветљена црква
9. П	Откривење 3,20	Неко је пред вратима
10. С	Јован 17,11	Важност јединства

Коначна победа!

11. Н	Откривење 13,11	Изазов за Божју цркву
12. П	Откривење 14,9.10	Божје последње упозорење
13. У	Откривење 7,3	Божји печат и жиг звери
14. С	Откривење 13,14	Икона звери
15. Ч	2. Тимотију 4,3	Историја се понавља
16. П	Откривење 14,1	Коначна победа!
17. С	2. Коринћанима 5,20	Путеви синца правде

Завршно дело

18. Н	Јован 14,6	Извор сваке истине
19. П	Откривење 14,6	Објављивање Божјег остатка
20. У	Откривење 22,12	Завршно дело
21. С	Матеј 6,14	Опроштење није могуће
22. Ч	Дела 13,44	Рад у градовима
23. П	2. Тимотију 4,2	Одбачени обичаји
24. С	Откривење 18,1	Свети Дух и остатак

Одражавати Христа

25. Н	Псалам 64,10	Свети народ
26. П	Колошанима 1,18	Усавршена црква
27. У	Ефесцима 4,24	Одражавати Христа
28. С	Јуда 21	Одвојени од света
29. Ч	1. Коринћанима 3,17	Божји храм
30. П	Јеврејима 12,2	Сарадници цркве на небу

ДЕЦЕМБАР

СВИМ НАРОДИМА

Залазак сунца

1. С Јевренима 11,16

Залазак сунца

Христов претеча

2. Н Јован 1,6 Пример Јована Крститеља
3. П Матеј 3,3 Глас који виче у пустињи
4. У Лука 1,17 Христов претеча
5. С 1. Мојсијева 6,5 Као што је било у време Нојево
6. Ч 1. Мојсијева 6,14 Ноје, сагради себи ковчег!
7. П 1. Мојсијева 6,9 Нојева непоколебљива послушност
8. С 1. Мојсијева 6,3 Стрпљење је дошло крају

Одражавати Христа

9. Н 2. Мојсијева 20,10 Божји дан одмора
10. П Исаија 56,2 Субота у раздобљу јеванђеља
11. У Римљанима 11,33 Библијски темељи Суботе
12. С Лука 6,6 Шта по закону треба чинити Суботом?
13. Ч Титу 2,13 Припрема за Исусов долазак
14. П Римљанима 12,11 Садашња дужност
15. С Дела 1,7 Одражавати Христа

Живот испуњен Небом

16. Н Лука 19,13 Одлучно деловање
17. П Откривење 22,14 Живот испуњен Небом
18. У 2. О Царевима 20,15 Поштовати дародавца
19. С 1. Коринћанима 11,28 Појединачна одговорност
20. Ч Захарија 10,1 Позни дажд
21. П Лука 14,23 Прихвати позив
22. С Дела 1,8 Свим народима

Испуњено обећање

23. Н Матеј 24,31 Први и други долазак
24. П Јован 14,3 Диван поклон
25. У Матеј 25,21 Испуњено обећање
26. С 1. Мојсијева 32,26 Одлука
27. Ч Откривење 3,18 Промена одеће
28. П Колошанима 3,23 Употребити оно што имаш
29. С Титу 2,12 Блажена нада

Припрема за Небо

30. Н Захарија 3,5 Припрема за Небо
31. П Римљанима 15,4 Небо доле и Небо горе

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Октобар		Новембар		Децембар	
1. Амос	1-3	1. Лука	7-8	1. 1. Коринћанима	10-12
2. “	4-6	2. “	9-11	2. “	13-16
3. “	7-9	3. “	12-14	3. 2. Коринћанима	1-5
4. Авдија и Јона	1-4	4. “	15-17	4. “	6-9
5. Михеј	1-4	5. “	18-20	5. “	10-13
6. “	5-7	6. “	21-22	6. Галатима	1-3
7. Наум	1-3	7. “	23-24	7. “	4-6
8. Авакум	1-3	8. Јован	1-3	8. Ефесцима	1-6
9. Софонија	1-3	9. “	4-6	9. Филибљанима	1-4
10. Агеј	1-2	10. “	7-9	10. Колошанима	1-4
11. Захарија	1-3	11. “	10-12	11. 1. Солуњанима	1-5
12. “	4-6	12. “	13-15	12. 2. Солуњанима	1-3
13. “	7-10	13. “	16-18	13. 1. Тимотију	1-6
14. “	11-14	14. “	19-21	14. 2. Тимотију	1-4
15. Малахија	1-4	15. Дела	1-3	15. Титу и Филимону	
16. Матеј	1-5	16. “	4-6	16. Јеврејима	1-5
17. “	6-8	17. “	7-9	17. “	6-9
18. “	9-11	18. “	10-12	18. “	10-13
19. “	12-13	19. “	13-15	19. Јаков	1-5
20. “	14-15	20. “	16-18	20. 1. Петрова	1-5
21. “	16-17	21. “	19-23	21. 2. Петрова	1-3
22. “	18-20	22. “	24-26	22. 1. Јованова	1-3
23. “	21-25	23. “	27-28	23. “	4-5
24. “	26-28	24. Римљанима	1-3	24. 2. и 3. Јованова	
25. Марко	1-3	25. “	4-6	25. Јудина посланица	
26. “	4-6	26. “	7-9	26. Откривење	1-4
27. “	7-9	27. “	10-12	27. “	5-9
28. “	10-13	28. “	13-16	28. “	10-13
29. “	14-16	29. 1. Коринћанима	1-5	29. “	14-16
30. Лука	1-3	30. “	6-9	30. “	17-19
31. “	4-6			31. “	20-22

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Октобар

1. Псалам 78,43-56.
2. Псалам 78,57-72.
3. Псалам 79.
4. Псалам 80.
5. Псалам 81.
6. Псалам 82.
7. Псалам 83.
8. Псалам 84.
9. Псалам 85.
10. Псалам 86.
11. Псалам 87.
12. Псалам 88
13. Псалам 89,1-13.
14. Псалам 89,14-26.
15. Псалам 89,27-39.
16. Псалам 89,40-52.
17. Псалам 90.
18. Псалам 91.
19. Псалам 92.
20. Псалам 93.
21. Псалам 94.
22. Псалам 95.
23. Псалам 96.
24. Псалам 97.
25. Псалам 98.
26. Псалам 99.
27. Псалам 100.
28. Псалам 101.
29. Псалам 102,1-14.
30. Псалам 102,15-28.
31. Псалам 103.

Новембар

1. Псалам 104,1-18.
2. Псалам 104,19-35.
3. Псалам 105,1-15.
4. Псалам 105,16-31.
5. Псалам 105,32-45.
6. Псалам 106,1-16.
7. Псалам 106,17-32.
8. Псалам 106,33-48.
9. Псалам 107,1-21,
10. Псалам 107,22-43.
11. Псалам 108.
12. Псалам 109,1-16.
13. Псалам 109,17-31.
14. Псалам 110.
15. Псалам 111.
16. Псалам 112.
17. Псалам 113.
18. Псалам 114.
19. Псалам 115.
20. Псалам 116.
21. Псалам 117.
22. Псалам 118,1-14.
23. Псалам 118,15-29.
24. Псалам 119,1-34.
25. Псалам 119,35-63.
26. Псалам 119,64-90.
27. Псалам 119,91-117.
28. Псалам 119,118-143.
29. Псалам 119,144-176.
30. Псалам 120.

Децембар

1. Псалам 121.
2. Псалам 122.
3. Псалам 123.
4. Псалам 124.
5. Псалам 125.
6. Псалам 126.
7. Псалам 127.
8. Псалам 128.
9. Псалам 129.
10. Псалам 130.
11. Псалам 131.
12. Псалам 132.
13. Псалам 133.
14. Псалам 134.
15. Псалам 135.
16. Псалам 136,1-13.
17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 137.
19. Псалам 138.
20. Псалам 139.
21. Псалам 140.
22. Псалам 141.
23. Псалам 142.
24. Псалам 143.
25. Псалам 144.
26. Псалам 145.
27. Псалам 146.
28. Псалам 147.
29. Псалам 148.
30. Псалам 149.
31. Псалам 150.

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ОКТОБРУ 2012. ГОДИНЕ

МЕСТО				
	5.	12.	19.	26.
Кладово, Неготин	18,03	17,51	17,40	17,28
Бор, Зајечар, Пирот , Струмица	18,05	17,53	17,42	17,30
Вршац , Параћин, Ниш , Лесковац, Врање, Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија , Јагодина	18,07	17,55	17,44	17,32
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крушевац , Куманово, Велес	18,09	17,57	17,46	17,34
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Тетово, Скопље , Прилеп, Битољ	18,11	17,59	17,48	17,36
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Ваљево, Чачак, Нови Пазар, Ђаковица, Призрен, Охрид	18,13	18,01	17,50	17,38
Сомбор , Бачка Паланка, Шид, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ужице, Беране, Пећ , Дебар	18,15	18,03	17,52	17,40
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Бијељина , Лозница, Пљевља, Колашин	18,17	18,05	17,54	17,42
Тузла, Фоча, Подгорица , Улцињ	18,19	18,07	17,56	17,44
Подр. Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Зеленика	18,21	18,09	17,58	17,46
Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Бос. Градишка , Нова Градишка, Зеница, Мостар , Требиње, Дубровник	18,23	18,11	18,00	17,48
Мурска Сوبота, Ормож , Чаковец, Вараждин , Приједор, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет	18,25	18,13	18,02	17,50
Марибор , Ливно, Хвар, Корчула, Птуј , Крапина, Загреб , Сисак, Дрвар	18,27	18,15	18,04	17,52
Дравоград, Словен Градец, Рогашка Слатина, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач	18,29	18,17	18,06	17,54
Межица, Госпић , Шибеник, Вис	18,31	18,19	18,08	17,56
Јесенице, Крањ, Љубљана , Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на мору	18,33	18,21	18,10	17,58
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Црес, Лошињ	18,35	18,23	18,12	18,00
Горица, Копер, Ровињ, Пула	18,37	18,25	18,14	18,02

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У НОВЕМБРУ 2012. ГОДИНЕ

МЕСТО					
	2.	9.	16.	23.	30.
Кладово, Неготин	16,19	16,10	16,03	15,57	15,54
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16,21	16,12	16,05	15,59	15,56
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16,23	16,14	16,07	16,01	15,58
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16,25	16,16	16,09	16,03	16,00
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђвђелија	16,27	16,18	16,11	16,05	16,02
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,29	16,20	16,13	16,07	16,04
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16,31	16,22	16,15	16,09	16,06
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	16,33	16,24	16,17	16,11	16,08
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	16,35	16,26	16,19	16,13	16,10
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин , Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	16,37	16,28	16,21	16,15	16,12
Марибор , Ормож, Птуј, Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	16,39	16,30	16,23	16,17	16,14
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	16,41	16,32	16,25	16,19	16,16
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	16,43	16,34	16,27	16,21	16,18
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,45	16,36	16,29	16,23	16,20
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	16,47	16,38	16,31	16,25	16,22
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	16,49	16,40	16,33	16,27	16,24
Копер, Лошињ	16,51	16,42	16,35	16,29	16,26
Ровињ, Пула	16,53	16,44	16,37	16,31	16,28

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ДЕЦЕМБРУ 2012. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Кладово, Неготин	15,52	15,52	15,55	15,59
Српска Црња, Вршац , Бор, Зајечар	15,54	15,54	15,57	16,01
Сента, Кикинда , Зрењанин , Алибунар, Ковин, Пожаревац, Књажевац, Пирот	15,56	15,56	15,59	16,03
Суботица , Бачка Топола, Бечеј, Панчево, Београд , Смедерево , Смед. Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	15,58	15,58	16,01	16,05
Сомбор , Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	16,00	16,00	16,03	16,07
Даљ, Вуковар, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Шабач , Ваљево, Чачак, Краљево , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,02	16,02	16,05	16,09
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,04	16,04	16,07	16,11
Подравска Слатина, Тузла, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Прилеп	16,06	16,06	16,09	16,13
Мурска Субота, Чаковец, Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Слав. Пожега, Слав. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Беране, Битољ	16,08	16,08	16,11	16,15
Птуј , Ормож, Вараждин , Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Колашин , Дебар, Охрид	16,10	16,10	16,13	16,17
Марибор , Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Бања Лука , Подгорица	16,12	16,12	16,15	16,19
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Јајце, Мостар , Билећа, Требиње, Зеленика , Бар, Улцињ	16,14	16,14	16,17	16,21
Словењ Градец, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Ливно, Метковић, Дубровник	16,16	16,16	16,19	16,23
Јесенице, Крањ, Љубљана , Книн, Пељешац, Мљет	16,18	16,18	16,21	16,25
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,20	16,20	16,23	16,27
Горица, Копер, Црес, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Вис	16,22	16,22	16,25	16,29
Ровињ, Пула , Лошињ, Дуги Оток	16,24	16,24	16,27	16,31

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.